

Tìm Chồng

Dương Thùy Trân

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 14](#)

[Chương 14 \(III\)](#)

[Chương 14 \(IV\)](#)

[Mr. Big V](#)

[Mr. Big VI](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 25 \(tt\)](#)

[Chương 26](#)

Dương Thùy Trân
Tìm Chồng
Chương 1
CÔ GÁI ĐỘC THÂN

Tìm anh như thể tìm chim

Chim ăn bẻ bắp đi tìm bẻ đông.

Tôi là một cô gái chưa chồng ở cái tuổi mà bạn bè đã có con đầu lòng. Mọi người gặp đều nhận xét là thân thiện và hấp dẫn. Tôi có một thân hình nhỏ nhắn và gợi cảm, khuôn mặt rất trẻ, (có lẽ do chịu khó rửa mặt nước lạnh trước khi đi ngủ và dùng kem sâm Triều Tiên). Nếu gặp, bạn có lẽ sẽ đoán tuổi chưa tới 20. (cái đặc điểm này gây ra nhiều chuyện buồn cười trong công cuộc tìm chồng sẽ kể cho bạn nghe sau này). Tôi có một đôi mắt nâu, to và nhìn thẳng, hay cười, nụ cười rất tươi, thoải mái, tự tin, mắt nhìn thẳng vào mắt người đối diện, tóc dài vừa chấm vai, một tháng tự nhuộm lấy một lần (tôi ưa tiết kiệm tiền nếu có thể), rất nhiều quần áo đẹp, váy ngắn đi chơi, váy dài dạ hội. Tôi ưa những loài váy tôn lên đường eo cong vì nghĩ đây là điểm mạnh nhất trong toàn bộ thân hình. Ngực không hẳn là thật lớn, nhưng cũng khá trẻ và gợi cảm. Tôi khoái mua giày, nhất là những loại giày gót nhọn và có dây ôm lấy cổ chân vì trông chúng thật khêu gợi, vì cảm thấy mình thật quyến rũ khi đi những đôi giày như vậy. Tôi cũng không hay đánh móng tay trừ khi có hẹn, chẳng phải vì không thích (ngược lại thấy móng tay sơn rất đáng yêu) mà vì cái sự giữ gìn móng tay phiền nhiễu, mất nhiều thời gian quá, nên đành bằng lòng với cắt móng tay ngắn và giữ sạch.

Tôi ưa mua sắm, nhưng chỉ mua những đồ giảm giá, không hẳn là mê tiền, cũng chẳng bao giờ thiếu tiền, nhưng ghét tiêu xài hoang phí. Tôi thích chạy dọc bờ biển vào buổi sáng sớm, rất thích xem phim, thích nói những chuyện hài hước, thích xem kịch hài, thích những người đàn ông học thức,

hài hước, thông minh, và hấp dẫn, thích nấu ăn và nấu ăn ngon. Tôi ở một mình, có máy tính, có ti vi, có giàn ca nhạc, một cái giường đôi, một bộ sa lông Ikea, màu sữa, một cái bếp xinh xinh, (thiên đường nhỏ vì tôi rất thích nấu ăn), một cái bàn ăn nhỏ gỗ màu sáng như bãi biển ngày nắng, với hai cái ghế. Nếu gập cái bàn ăn lại thì đủ cho hai người, nếu mở ra thì đủ cho sáu người (tôi chọn cái bàn như vậy để phòng khi có họ hàng tới thăm). Tôi có một cái sân sau nhỏ nơi để một bếp nướng, một cái bàn nhựa ngoài trời, một cái gian đồ chứa ngoài sân, trong đó có những quần áo giày dép cũ không dùng nữa, một chiếc xe đạp màu xanh giỏ trắng đằng trước (bởi hay đạp xe khám phá những góc ngách của thành phố vào cuối tuần), một bộ đồ chơi golf. Tôi khám phá ra là mình rất thích trò thể thao này. Ngoài ra tôi cũng thích chơi Scrabble và Twister.

Tôi đã học xong và đi làm, thích công ty và đồng nghiệp, không hẳn là thích công việc lắm vì ít thách thức, nhưng giờ giấc không khắt khe nên cũng thấy dễ chịu, với lại luôn có cơ hội chuyển sang bộ phận khác nếu muốn. Tôi cũng chẳng giao du nhiều với bạn bè, phần lớn đều đã lấy chồng và chuẩn bị sinh con. Tôi thấy cuộc sống khá dễ chịu, hạnh phúc. Đi làm về, làm những gì mình muốn, nấu ăn, đọc sách, xem phim, nghe nhạc (ngày xưa thì tôi rất thích nhảy, nhưng bây giờ ngại ra khỏi nhà vào buổi tối). Tôi nói chuyện với bố mẹ và các em và hai ba người bạn thân (đều ở xa) vào cuối tuần.

Tôi thấy lòng bình an, cơ thể khoẻ mạnh, trái tim tràn ngập tình yêu cuộc sống, mỗi ngày là một khám phá mới về bản thân. Tôi phát hiện là mình rất thích viết, tâm trạng rất dễ thay đổi vào một số ngày trong tháng, uống sữa ngay sau khi ăn cơm thì không bị đau bụng, thích uống chè, không thích uống cà phê, thích chơi golf, thích đạp xe dọc bờ biển, thích chơi tennis, rất lười tập thể thao nhưng rút cục thì ngày nào cũng cố chạy được nửa tiếng (để lương tâm đỡ cắn rứt), rất thích bơi nhưng lại dễ bị lạnh nếu bơi lâu quá, thích ngày nắng, thích cả ngày mưa, ghét những ngày sầm sì không mưa không nắng, không chịu nổi cô đồng nghiệp mới chuyển vào vì lắm lời

quá, thích trẻ con vì chúng thật quấn quít đáng yêu (trừ khi chúng khóc và đòi hỏi nọ kia thì thật là không thể chịu nổi).

Tôi sống rất bình an trừ một chuyện canh cánh trong lòng bởi tự đặt cho mình nhiệm vụ là phải kiếm lấy một ông chồng (nếu không thì bố mẹ gia đình sẽ không để yên). Và tôi cũng thấy hơi lo lo, cứ sống một mình vui vẻ mãi thế này thời trẻ thì chẳng sao, vì nếu muốn sẽ có những chàng trai trẻ xếp hàng gõ cửa, nhưng tới một ngày già đi, không sinh con được nữa, không lấy chồng được nữa thì chắc là sẽ không hạnh phúc. (Tất nhiên lấy chồng thì chưa chắc đã hạnh phúc hơn). Ở cơ quan tôi có một bà sống độc thân như vậy, bây giờ 55 tuổi rồi, ở với hai con mèo, cuối tuần nào cũng nghe thấy bà nói chuyện điện thoại rủ người nọ người kia đi ăn trưa, ăn tối cùng, nghe không khỏi thấy xao lòng. Tôi ghét mèo chó lắm, chắc chả sống được thế đâu. Chị tôi bảo lập gia đình thì cũng là một sự chịu đựng lẫn nhau thôi, chịu đựng để có một gia đình, giả dụ so sánh với việc không chịu đựng thì không có một gia đình thì còn tệ hơn. Không gia đình thì cũng đúng là tệ thật. Tôi thì nghĩ hơi khác một chút, vì rất tự tin, trong đời chưa bao giờ không đạt được cái điều mình muốn, nên nghĩ gia đình mà tôi xây dựng phải là một gia đình hạnh phúc, yêu thương lẫn nhau, tất nhiên là sẽ có nhiều con, đông đúc cửa nhà. Tôi muốn nhiều thứ lắm về cái gia đình tương lai chắc chắn rằng mình sẽ có.

Thế nhưng nghĩ tới cái sự phải hi sinh độc lập tự do hiện giờ thì tôi lại chùn lại, ngại ngần, phân vân không hiểu mình đã sẵn sàng chưa, xong rồi lại nghĩ thời gian trôi mau, cơ hội ngày một ít đi. Tôi bắt đầu có bạn trai từ hồi 18 tuổi, tóm lại từ hồi ấy đến giờ lúc nào cũng có bạn trai này và đang chia tay với một bạn trai khác. Sao tôi lại cứ tìm cách tuột khỏi tay họ nhỉ, tại chưa xác định là phải bằng lòng với cái gì mình có chẳng? Nghĩ đi, nghĩ lại, tôi chép miệng, đến hoa hậu, người mẫu, người ta còn phải bỏ sự nghiệp đi lấy chồng để khỏi bị quá lứa lỡ thì. Tôi thì đã xinh đẹp bằng họ đâu. Kết luận: chắc phải lấy chồng thôi.

Thế là bắt đầu cái công việc tìm chồng nhọc nhằn. Tôi xác định nó giống như một công việc vậy. Đã là việc thì không thích hay mệt mỏi cũng phải làm. Tôi bắt đầu bằng một mẫu quảng cáo trên mạng.....

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 2

CHIẾN DỊCH QUẢNG CÁO

Tôi nghĩ tìm được một tấm chồng tử tế chẳng phải chuyện chơi. Cho nên người ta mới sinh ra cái nghề mai mối. " Đẹp như rỗi không mối không thành". Ngày xưa ở Hà Nội, con gái đến tuổi lấy chồng, bố mẹ phải xây phòng khách đẹp, mở tiệc hàng tuần để mời được những thanh niên chưa vợ tới dạm mặt con gái. Ở Ấn Độ, tôi nghe nói con gái phải có cửa hồi môn, vàng bạc trang sức hay ô tô chẳng hạn. Ở Mỹ thì đám cưới nhà gái phải chịu toàn bộ chi phí. Tôi tính nếu ở gần nhà, thì thế nào bố chả lấy chồng cho. Bố tháo vát, mẹ mưu lược, thế nào chả kiếm được cho tôi một tấm chồng tử tế.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy chả dại gì không nhờ cậy bố mẹ. Bố mẹ nghe tin tôi tìm chồng sung sướng tinh cả người. Thế là lập tức cả họ được huy động. Bố mẹ rất có tổ chức, mời cơm họ ngoại một lần, mời cơm họ nội một lần, đều có chung chủ đề là tìm cho tôi một người tương xứng. Ngoài ra, bố còn triệu tập một cuộc họp khẩn cấp các bạn bè cùng học từ ngày xưa ngày xưa để nhờ các bác giúp đỡ, thấy có đám nào được thì giới thiệu cho cháu, con trai của bác nào chưa vợ đều được hỏi thăm kỹ càng ngọn ngành thông tin hết. Anh họ tôi cũng có một đám nào đó trong đầu, tuyên bố chỉ cần tôi đồng ý gặp mặt, mọi việc khác để anh “đạo diễn”, thế nào cũng xong. Các chị họ thì lăm lăm địa chỉ email của tôi. Mẹ gặp ai cũng kể là bố mẹ đang tìm mua cho tôi một ngôi nhà (đã bảo mẹ tôi là người mưu lược).

Mọi việc chạy rào rào, nhưng té ra một chuyện chưa được biết là tôi muốn lấy người như thế nào. Bố tức tốc gọi điện bảo tôi phải nói rõ cho bố biết là tôi muốn gì, cao, thấp, gầy, béo bao nhiêu, thích thể thao hay thích âm nhạc, kiểu gì cũng có, muốn hàng gì cũng chiều, nhưng phải biết là mình

muốn gì. Tôi thấy bố nói rất có lý nhưng chưa chuẩn bị tình huống này, thế là cứ nói đại " Béo thì nhất định không. Cao thì đừng cao quá, khoảng một mét bảy năm thôi". Bố giã nãy: "Một mét bảy năm thì kiếm đâu ra. Thôi xuống một tý đi con". Tôi bảo " Thì tại bố hỏi con muốn gì". Cuối cùng thì bố và tôi cũng thống nhất được chiều cao, bằng cấp, (bố thêm vào thành phố và gia đình, tôi thấy cũng chẳng sao). Thế là hình ảnh chàng rể tương lai dần rõ nét. Tôi sẽ dành hẳn một chương để tả cho các bạn nghe những ứng cử viên mà bố mẹ chọn lựa.

Đây là chuyện bố mẹ, chị tôi cũng hăng hái không kém, chị vẫn ngấm ngấm để ý mấy chàng độc thân chưa vợ ở cơ quan, chỉ chờ tôi sẵn sàng là chị sẽ ra tay. Nhưng mà chờ mãi tôi cứ dung dăng dung dẻ chẳng động tĩnh gì nên người ta đi lấy vợ gần hết, còn một anh chàng mà chị thấy được thì lại mới quay lại với người yêu (tưởng bỏ rồi nhưng lại quay lại làm chị vô cùng thất vọng). Chị bảo cứ để từ từ biết đâu lại bỏ.(!) Em tôi thì triệu tập tất cả họ hàng bên nhà chồng, giao nhiệm vụ rõ ràng mỗi người phải tìm được cho tôi một người.

Trong cái công cuộc này thì các bạn tôi là vô tích sự nhất, bọn chúng chẳng chịu kiếm được ứng cử viên nào cả.

Tôi cũng bắt đầu công cuộc tìm kiếm của riêng mình. Tôi chả uống được rượu, không thích đi bar, lười ra khỏi nhà vào buổi tối, chơi thể thao thì cũng chỉ tạm tạm, lại không đi nhà thờ, nên thấy cách tìm kiếm thích hợp nhất là dùng Internet. Thời đại Internet, cái gì mà chả "google" ra được. Cho nên tôi mới vào google.com để tìm những website hò hẹn và té ngửa người ra khi thấy dịch vụ cho việc hẹn hò nhiều vô kể xiết. Tôi mất gần hết một buổi tối xem qua các trang Web khác nhau, trang nào cũng đầy hình ảnh các chàng trai tuấn tú. Tôi nghĩ chả việc gì phải lo. Thế giới có bao nhiêu triệu đàn ông, thế nào chả gặp được người thích hợp.

Tôi chọn một trang web xem chừng có vẻ nghiêm túc vì được thành lập bởi

một ông tiến sỹ tâm lý. Ông ta có triết lý là để có một cuộc hôn nhân bền vững thì hai người phải có tính cách và quan niệm sống tương đồng, còn “sự hấp dẫn tự nhiên” thì đứng thứ hai. Do đó ông ta yêu cầu mỗi người trước khi được vào trang web phải một cái “kiểm tra tính cách”. Lúc đó đã tương đối muộn rồi nhưng tôi cũng tò mò muốn xem cái trang web đó thế nào nên cố ngồi làm bài kiểm tra. Cái bài đó dài lê thê, theo hình thức trắc nghiệm, hỏi hết về quan niệm sống, cách xử lý tình huống, đến tôn giáo, gia đình, bạn bè. Tôi mắt nhắm mắt mở, ngáp ngáp ngáp dài click, click mãi đến gần nửa đêm mới đến được đoạn cuối cùng, bụng bảo dạ là phải cố lên, biết đâu tìm được ý trung nhân. Cái dòng chữ cuối cùng hiện ra làm tôi vừa buồn cười vừa tức vì tiếc cái công thức khuya: “ Xin lỗi bạn, hiện giờ chẳng có người nào thích hợp với bạn. Có 20% số người làm bài kiểm tra này cũng có kết quả như bạn”. Tôi tắt máy tính đi ngủ thẳng.

Ngày hôm sau, tỉnh dậy, thấy mình có kinh nghiệm hơn chút ít, tôi chọn một trang web khác có tính đại chúng hơn, chỉ cần viết một cái đoạn giới thiệu về bản thân và người mình tìm kiếm (phải nói rõ giới tính của người mình kiếm (!)) rồi đăng lên mạng cùng với ảnh. Tôi thích viết gì thì viết, có bảo mình là công chúa Nhật cũng chả ai can thiệp. Hoá ra viết về bản thân mình chẳng dễ như vẫn tưởng. Tôi viết thế nào để vừa tạo được một hình ảnh chân thực về bản thân lại vừa hấp dẫn được người đàn ông mà mình tìm kiếm?

Đây là mẫu quảng cáo của tôi:

“Tôi là một người con gái ngọt ngào, chân thành, giàu đam mê, và giàu tình yêu yếm. Tôi thích nấu ăn, xem phim, đọc sách, chạy dọc bờ biển, viết truyện. Tôi thích những niềm vui đơn giản như đọc một cuốn sách hay bên bờ biển hay mời gia đình tới ăn tối và xem một bộ phim. Tôi rất hào hứng và tò mò khám phá những khả năng vô tận của thế giới này và rất hạnh phúc khi nhận ra rằng tôi có quyền chọn lựa. Tôi rất hay cười và luôn tìm thấy những điểm hài hước trong những việc xảy ra hàng ngày. Tôi có một công việc ổn định và không quá bận rộn nên có thời gian cho cuộc sống

riêng. Tôi bị hấp dẫn bởi những người đàn ông thông minh, học thức, hài hước và khao khát một gia đình. Tôi hi vọng tôi sẽ tìm được chàng hoàng tử của lòng tôi , với người đó tôi sẽ yêu, sẽ cưới và sẽ sinh những đứa con.”

Tôi chọn được một tấm ảnh vừa ý để đăng lên mạng Tấm ảnh chụp từ phía sau, tôi mặc váy, một nửa lưng và vai trần, ngoảnh mặt lại cười. Lưng và vai mịn màng gợi cảm, miệng rộng, môi mềm mại được làm bóng lên bởi son bóng, mắt cười tươi tắn và quyến rũ, mái tóc nhuộm màu nâu đỏ, lấp lánh trong ánh đèn.

Tôi thấy vừa ý với đoạn quảng cáo. Tôi không rõ là những cuộc phiêu lưu nào đang chờ phía trước, chỉ có một cảm giác lẩn lộn, giống như tôi sẽ phải học cách bền bỉ và nhẫn nại để tiếp tục những cuộc thử thách với trái tim, nhưng cũng hồi hộp, tò mò, thú vị, vì không biết rồi điều gì sẽ xảy ra và cuối cùng sẽ gắn bó với ai.

Tôi không ngờ rằng những cuộc phiêu lưu hò hẹn sẽ dẫn dắt tôi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Tôi gặp những người đàn ông rất khác nhau về tuổi tác, nghề nghiệp, tính cách, chủng tộc, màu da, tầng lớp... Có những người tôi không muốn gặp lại, nhưng cũng có những người đàn ông làm chấn động lòng tôi và thay đổi cách nhìn của tôi về thế giới....

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 3

CHÀNG DƯỢC SĨ BÉO VIỆT KIỀU

Trong vòng hai tiếng đồng hồ sau khi đăng ảnh tôi nhận được 60 email (đấy là cái ảnh mới có hở lưng thôi đấy nhé). Tôi thấy cũng hơi hoảng vì biết lấy đâu ra thời gian mà đọc và trả lời hết những lời giới thiệu và email này.

Bố mẹ cũng biết chuyện tôi tìm chồng trên mạng. Mặc dù rất lo lắng nhưng bố mẹ cũng chả dám cản. Vì bố mẹ chắc cũng nghĩ ân hận vì ngày 18, 20 trẻ trung rục rờ lại cứ bắt tôi học toán giải tích với thống kê, học nói tiếng Anh và tiếng Pháp, bây giờ lại cứ nằng nặc giục phải lấy chồng, sao mà muốn nhiều thứ thế. Nếu muốn vậy, giá mà ngày xưa bớt chút thời gian học những thứ như "Nghệ thuật trang điểm" "Nghệ thuật lấy chồng" thì với đầu óc sáng láng, học một biết mười, biết đâu bây giờ tôi đã là vợ tổng thống hay tỉ phú chứ đâu có phải ngồi hí hục viết email thế này.

Vì không thể đọc hết được những email hàng ngày tràn ngập cái hộp thư, tôi thể theo nguyện vọng của bố mẹ ,ưu tiên những ứng cử viên người Việt.

Người đầu tiên mà tôi lựa ra là một chàng dược sĩ người Nam. Anh sang đây từ năm hai tuổi, hiện giờ thì cũng khoảng 30, làm ở bệnh viện gần chỗ tôi ở nhưng nhà thì lại cách xa những hai tiếng, gia đình có 12 anh chị em, bố là bác sĩ, mẹ là giáo viên đã về hưu, là con út, các anh chị đều đã lập gia đình và ra ở riêng. Sau một khoảng thời gian email qua lại, tôi gửi anh số điện thoại riêng và chúng tôi nói chuyện qua điện thoại. Giọng của anh rất nhẹ nhàng khiến tôi có cảm tình. Chúng tôi hẹn gặp ở một nhà hàng Tàu sau giờ làm việc.

Nhà hàng Tàu này cao, rất rộng như một phòng tiệc lớn, có thể chứa tới hàng trăm người, nằm ngay ở con phố chính, phía bên kia đường là một

siêu thị lớn bậc nhất thành phố, ngay ở trung tâm của khu các công ty, nên phần lớn khách hàng là công chức, ăn mặc chỉnh chu. Khung cảnh bên trong khá đẹp và lịch sự, hai mặt là cửa kính nên có thể ngồi trong nhìn ra suốt đường phố, mặt trước dựng tượng hai con ngựa trắng khổng lồ gợi nhớ tới những chiến trận Trung Hoa xưa.

Chính giữa cửa hàng có một dãy bar tròn, những chai rượu cũng được xếp theo hình vòng cung tròn, dành cho những người đến ăn một mình hoặc ngồi chờ bàn trống, hoặc chỉ để uống và gặp gỡ bạn bè. Xung quanh là các bàn ăn. Nói là đồ ăn Tàu nhưng cả người phục vụ, người nấu bếp và người ăn chẳng có ai là người Tàu cả, thậm chí người Á Đông cũng thấy rất ít, phần lớn là người Mỹ trắng.

Người phục vụ có tới hai phần ba là nữ, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, phần lớn là người Mỹ trắng, tóc vàng mắt xanh, mặc quần âu đen với áo sơ mi, và trang điểm rất cẩn thận, dáng người rất thon thả gọn gàng, xinh xắn.

Nhà hàng này có điểm đặc biệt là bếp lớn đặt ngay ở một phía, nhìn ra phòng ăn lớn, nên khách hàng có thể quan sát xem đồ ăn được nấu thế nào. Đầu bếp toàn là đàn ông cao lớn khỏe mạnh, người Mỹ trắng và người Mexico. Ở đây có những món nhiều người thích như khai vị xà lách cuộn với thịt gà băm nhỏ, ăn vừa mát ruột lại vừa lạ miệng, hay món tôm tẩm mật ong xào với lạc, thịt bò xào mềm kiểu Mông Cổ, món cơm rang thập cẩm, cơm cũng có hai loại, cơm nấu bằng gạo trắng và gạo nâu.

Đồ ăn ở đây được chuộng vì ngon và ít chất béo, khung cảnh lại thích hợp cho cả ăn trưa và ăn tối. Tôi cũng chẳng biết nó có thực là món Tàu chính cống không hay cũng bị thay đổi nhiều rồi cho hợp với khẩu vị người Mỹ nhưng cũng thấy dù không phải cao cấp nhưng nơi này đủ mức sạch sẽ và lịch sự, giá cả phải chăng và cái chính là lúc nào cũng đông nghìn nghịt. Như vậy rất tốt cho công cuộc hẹn hò từ trên mạng, vì khi gặp người lạ thì tốt nhất là gặp ở chỗ đông người.

Khi thoáng nhìn thấy chàng Việt Kiều lần đầu tiên, tôi thấy hình dáng cũng giống như hình dung từ lời tả trên điện thoại. Người thấp đậm, cao khoảng 1.68m, da trắng, mặc áo sơ mi, quần Âu, trông có vẻ bồn chồn chờ đợi. Anh nói bản thân cũng chưa hò hẹn thế này bao giờ.

Khi chúng tôi ngồi xuống bàn ăn, có dịp nhìn kỹ, tôi mới giật mình. Anh ta thật là béo. Khuôn mặt béo ngang, thịt đầy cổ, cả khuôn mặt, mũi, miệng đều rất mờ nhạt, không rõ nét, rất khó nhớ và khó tả. Tôi thấy chỉ có đôi mắt to, rất sáng, rất nhanh nhẹn, lông mi dài và cong, và nghĩ bụng: "Thôi thì cứ chịu khó nhìn vào mắt của chàng vậy". Cuộc chuyện trò diễn ra khá trôi chảy, có lẽ do chúng tôi đã nói chuyện điện thoại trước đó, vả lại cả hai cùng là người Việt nên dễ hiểu nhau hơn. Lúc quay về, xe của cả hai đều bị tắc nghẽn trên đường ra khỏi nhà đậu xe lớn, nhiều tầng. xuống xe, điều khiển giao thông. Tôi ngồi trong ô tô nhìn ra, thấy chàng được sĩ đứng giữa mấy làn xe, đeo kính đen, người thâm thắp, tròn tròn, trông rất "Việt kiều", hay là trông cũng giống mấy tay trong phim chương Tàu. Tôi thấy buồn cười. Anh ta không hấp dẫn tôi về hình thức nhưng xem chừng là người khá thông minh, tháo vát.

Chàng Việt kiều gọi điện lại cho tôi ngay sau buổi hẹn và chúng tôi tiếp tục gặp gỡ. Tôi phát hiện ra rằng chơi với người béo rất có lợi. Do khoái ăn nên họ biết rất biết cách ăn. Chàng chẳng du lịch, chẳng phim ảnh, chẳng thể thao, chẳng âm nhạc, chỉ khoái tìm những tiệm ăn ngon. Tôi cũng hơi ngạc nhiên về trình độ thưởng thức văn hoá khiêm tốn của chàng nhưng rồi tặc lưỡi. Con người ta có ai là hoàn hảo, mà gì chứ ăn thì tôi cũng khoái lắm.

Tôi đang ở thời kỳ rất ham ăn (chỉ tội không béo lên được). Chàng cũng kinh ngạc về cái tài ăn uống của tôi. Thế là chúng tôi cứ gặp nhau là đi ăn. Cả hai đều thích đồ Việt Nam. Ăn phở chán, anh dẫn tôi đi ăn cá nướng ở khu Việt Nam. Ở đây có một khu trung tâm toàn là cộng đồng người Việt, khi bạn đến, bạn tưởng lạc vào một góc phố nào đó ở Sài Gòn. Người sống

ở khu này không cần biết tiếng Anh, vì người bán, người mua, hàng hoá, tên tiệm đều bằng tiếng Việt. Các cô gái Việt ở khu này thì xem chừng chia làm hai loại, một thì tóc dài đen cặp sắt áo sơ mi, trang điểm và phong cách khá quê mùa, loại thứ hai nhuộm tóc xanh đỏ tím vàng, lông mày cạo nhẵn rồi vẽ lên, đi guốc rất cao mặc hở bụng hay hở ngực, trông thì có vẻ đua đòi hơn là thanh lịch gợi cảm. Ngoài ra, cảm giác chung của tôi về khu phố này là rất đông, rất ồn, rất lộn xộn, đầy sức sống, rất ngon, và rất rẻ.

Tiệm cá nướng mà chàng dẫn tôi tới nằm hơi xa trung tâm một chút, khá rộng, nhưng thiết kế theo kiểu nào đó mà tôi thấy hơi tối, trang trí khá sơ sài. Nhìn quanh, tôi cứ thán phục mãi là những bác phục vụ già lén lỏi được giữa lối đi hẹp tí giữa các dãy bàn sin sit lẫn nhau ấy. Các tiệm ăn Việt Nam có đặc điểm là người phục vụ phần lớn đàn ông đã khá lớn tuổi, vì có lẽ chị em phụ nữ đi làm móng tay hết cả.

Tiệm có một cái thực đơn dày như một quyển từ điển và đặc chữ là chữ (với cơ man lỏi chính tả), thôi thì không chỉ có cá nướng mà còn có đủ các loại hải sản trên đờ, kể cả nghêu, sò, ốc, hến, lươn, trạch. Tôi ngồi lăm nhăm mãi vẫn không đọc hết, nên mãi vẫn không quyết định được là nên ăn món nào. Anh bảo:

- Ở đây có món cá nướng cuốn gọi là ngon nhất. Anh trai của anh lấy vợ Campuchia, mà mỗi lần đến sang đây thăm gia đình, chị ấy đều đòi đi ăn món cá nướng này. Để anh gọi em thử nhé.

Cá nướng đúng là ngon thật. Họ nướng thế nào mà da cá thơm và giòn màu nâu vàng. Tôi đoán họ quét một chất gì lên làm da cứng hơn, sau đó cuộn vào giấy nướng rồi cho vào lò. Nhưng tôi vẫn nghĩ mãi chưa đoán ra là làm thế nào để khử hết mùi tanh. Còn chàng được sĩ thì chả đoán già đoán non gì cứ ngồi tì tì chén và đẩy đĩa về phía tôi:

- Em ăn đi, cái phần này ngon lắm, ăn đi kéo nguội.

Cá nướng cuộn với bánh tráng thêm các loại rau thơm, giá, dưa, cà rốt làm

chua, chấm với mắm nêm pha tỏi và chanh, ngon tuyệt trần. Tôi thấy tinh thần sáng khoái hẳn lên, thấy cái sự vụ tìm chồng này cũng không đến nỗi nào.

Tấn công món cá nướng xong, chúng tôi ngồi nhìn nhau cười hi hi. Chàng lại dụ:

- Mình đi ăn chè đi. Ở gần đây có một tiệm chuyên bán chè ngon lắm.

Đó là một tiệm bán đủ các loại chè trên đời, chè cốm, chè ngô, chè xôi, chè đậu xanh, chè đậu đen, chè bí..., tôi chỉ nghe thôi đã thấy nước dãi chảy đầy miệng vì thèm, \$1/ 1 cốc, tha hồ mua. Tiệm này nhỏ thôi và chỉ bán chè cho người tới đem đi chứ không ngồi lại ăn, vậy mà lúc nào cũng đông khách xếp hàng vì chè rất ngon. Tôi chọn chè đậu xanh(nên sau này mỗi lần tới thăm tôi anh ta lại mang cho tôi chè đậu xanh với nước cốt dừa)

Dù vào tiệm Việt nhưng cả hai chúng tôi đều nói tiếng Anh. Chàng không nói được tiếng Việt. Tôi mặc dù nói được nhưng cũng chả dám thò ra từ nào vì giọng Bắc, người phục vụ chủ yếu người Nam, nghe giọng Bắc không được rõ lắm và đặc biệt là không ưa người Bắc. Giọng của tôi thì rõ ràng là giọng Hà Nội ngọt ngào như ca sĩ Thuý Vân (theo lời bình luận của một người bạn), thế mà đã không được cảm tình thì chớ, nhẹ thì bị người ta lườm, nặng hơn nữa thì chả hiểu người ta cho cái gì vào đồ ăn của mình. Nhưng nếu dùng tiếng Anh thì nhiều khi người phục vụ cũng không hiểu vì họ chỉ biết tiếng Việt. Nên nhiều khi, tôi chỉ cười thật tươi và chỉ số đồ ăn, kể ra cũng không được tiện lợi lắm. Có điều đồ ăn thường là ngon và rẻ nên tôi cũng chả nề hà gì mấy cái chuyện cỏn con.

Tôi nhắc lại với các bạn là chàng rất thích các loại ẩm thực, vì thế mà đồ ăn là cách biểu lộ tình cảm của chàng chẳng. Mỗi lần tới thăm, chàng cũng đem đủ các món ăn vặt từ chè đậu xanh tới vài thìa. Có một lần, chàng lái xe hai tiếng xuống thăm chỉ để đưa cho tôi một túi thịt lợn quay. Tôi đã từng được tặng nhiều thứ từ đồ trang sức, đồ trang điểm, nước hoa, quần

áo, vé máy bay, đến sách, truyện, thơ, khung ảnh, búp bê, gấu bông, hoa hồng, thậm chí cả sỏi, thế nhưng chàng được sĩ là người đầu tiên bê thịt lợn quay đến nhà tôi.

Mỗi tình ăn uống của chúng tôi xem ra cũng phát triển khá bình yên. Tôi không hẳn là rất thích chàng nhưng cũng có một chút cảm tình vì xem ra chàng thực sự nhiệt tình với tôi, bởi đi làm 6 ngày một tuần nhưng chủ nhật được nghỉ lại lái xe hai tiếng tới thăm tôi. Điều này làm tôi thực sự cảm kích vì tôi biết một ngày nghỉ cuối tuần quý giá đến mức nào với những người đi làm.

Vả lại, những lời chàng tâm sự lúc đầu nghe thật cảm động khiến tôi cũng thấy xuôi xuôi. Chàng bảo chàng hay dọn dẹp nhà cửa, sau này nhất định rửa bát cho vợ, lại ưa đọc sách nâng cao trình độ trên đường đi tàu tới nơi làm việc. Chàng tô vẽ trước mắt tôi hình ảnh một anh rất chăm chỉ, ngoan hiền. Cho đến một lần nói chuyện khiến tôi bắt đầu ngờ ngợ về bản chất của chàng.

Buổi đầu nói chuyện, chàng tâm sự:

- Nhà anh ở bên bờ biển, hai tầng, ở một mình cũng buồn.

Sau đó, một lần, tôi chợt hỏi thế bữa trước em gọi điện không gặp anh.

Chàng bảo:

- Anh đưa mẹ đi chợ.

- Ủa, sao anh nói anh ở một mình?

- Không, anh ở với mẹ. Em biết không, anh chuyển từ xứ lạnh sang đây vì bố mẹ anh ta già rồi, phải ở nơi nào ấm áp.

-Vậy à.

Tôi thầm thắc mắc, sao chuyện ở với mẹ cũng phải nói dối, nhưng thấy cũng chưa có gì lớn, nên bỏ qua.

Rồi một lần khác, tôi hỏi:

- À, thế ngày mai anh xuống chỗ em được không?

- Không, anh phải đón cô em họ ở chỗ làm về

- Em họ anh? Sao em chưa nghe kể bao giờ?
- À, ừ, em họ anh ở cùng anh.
- Em họ sao không ở với bố mẹ cô ấy mà ở cùng anh?
- Ồ, bố mẹ cô ấy ở VN.
- A, vậy là em sang đây đi học à?
- Ừ, vừa học vừa làm.
- Sao mấy bữa trước anh không phải đi đón em họ?
- À, anh trai anh đi đón.
- Anh trai anh cũng ở gần nhà anh à?
- Không, anh trai và chị dâu ở cùng anh.
- Ồ, sao em chưa nghe anh nói bao giờ. Vậy nhà anh chắc rộng, có mấy phòng?
- Nhà có năm phòng, vợ chồng ông anh một phòng, còn lại bốn phòng cho bố, mẹ, anh, và em họ.
- Ừa, sao bố mẹ anh không ở cùng phòng?
- A... Ờ.. mẹ anh bị bệnh nên phải ở riêng.
- Sao anh ở cùng bố mà em không nghe nhắc bao giờ vậy?
- Bố anh đang ở Việt Nam.
- Bố anh về chơi lâu chưa?
- A, cũng gần 6 tháng rồi.
- Sao ở lâu vậy?
- À, bố anh ở Việt Nam là chủ yếu, sáu tháng mới qua lại một lần rồi lại về Việt Nam
- Vì vậy mà bố mẹ anh không ở cùng nhau à?
- Ừ, bố anh có tính trăng hoa, xưa là bác sĩ toàn dính líu tới y tá, gia đình một tay mẹ anh lo hết. Giờ về VN ở với ai đó.
- Vì vậy mà bố mẹ anh ở riêng phòng?
- Ừ..
- Nghĩa là không phải vì mẹ anh bị bệnh.
- Không.

Nổi nghi ngờ lớn dần trong tôi về tư cách của chàng dược sĩ, nói câu trước mâu thuẫn câu sau. Vì vậy, tôi càng động viên chàng đưa tôi tới thăm nhà

vì tôi muốn xác minh lại những gì chàng kể cho tôi nghe. Sau nhiều lần hẹn hò, cuối cùng chúng tôi cũng tới nhà chàng khi không có ai ở nhà. Đó là một căn nhà khá rộng rãi, nằm ở một thành phố biển, tôi thấy cũng không có gì đặc biệt ngoài việc khu xung quanh có vẻ là một khu thuộc tầng lớp cao.

Khi chúng tôi vừa bước ra khỏi nhà, chuẩn bị đi thì một chiếc ô tô đỗ xích trước cửa. Tôi thấy một thanh niên rất gầy, một cô gái nhỏ, và một người đàn bà gầy, nhỏ mà tôi đoán là mẹ của anh dược sĩ. Người đàn bà có vẻ khắc khổ, xách mấy túi đồ đi chợ từ trên xe xuống. Cả ba người đều nhìn tôi lạ lùng và không thân thiện, và nhìn anh có vẻ như không bằng lòng. Tôi định tới chào nhưng anh béo lập tức kéo tôi đi.

Trên đường về, tôi hỏi:

- Đó là mẹ, anh trai, và em họ anh à?

- Ừ, mẹ anh mới đi chợ về.

Thấy anh có vẻ không muốn nói tiếp về đề tài đó, tôi chuyển hướng:

- Khu nhà của anh bên bờ biển chắc là đắt tiền. Với giá cả hiện nay, có lẽ cũng gần triệu đô.

- Ừ, ở biển bao giờ cũng đắt.

- Anh mua nhà lâu chưa?

- Cũng được vài năm thôi.

- Vậy anh mua nhà khi chưa ra trường?

- Ừ, chỉ số vay nợ của anh rất tốt, nên được vay tiền mua nhà

- Em tưởng chưa có thu nhập thì khó vay được một món tiền lớn như vậy?

- Ồ, đúng vậy, anh trai của anh đứng tên vay với anh nữa

- Anh trai mà em vừa nhìn thấy ấy à?

- Không, người anh khác đang là bác sĩ phẫu thuật ở Texas.

- Vậy anh trai cũng sở hữu căn nhà cùng anh?

- À, ờ, các anh chị khác cũng góp tiền đặt cọc nữa.

- Vậy nhà của cả nhà chung chứ không phải của anh, nhưng anh trai anh và anh đứng tên trả nợ.

- A, đúng vậy, em thật thông minh.

A ha, tôi thầm nghĩ : “ Vậy là từ xưa tới nay, anh độc nói dối. Nói dối là

một việc bất đắc dĩ, sao anh chàng này lại nói dối trơn miệng những việc không đáng nói dối như là ở với ai, nhà của ai? Mà xem chừng thái độ của anh và của gia đình anh đều có vẻ không bình thường. Chắc chắn có một điều gì lớn anh đang giấu diếm.” Tôi quyết định thử , nên nói:

- Anh ở xa vậy, mỗi ngày đi làm bốn tiếng cả đi cả về, sao không chuyển xuống gần chỗ làm và gần em hơn?

- A, anh khó mà chuyển được, vì anh sẽ phải trả tiền nhà ở trên kia và trả tiền thuê nhà dưới này.

- Vậy thì anh nói với anh trai là không muốn đứng tên nhà nữa, tự mua nhà riêng mình có phải tốt hơn không?

- Anh cũng nói rồi nhưng gia đình anh không đồng ý cho anh tách ra.

- Ồ, vậy thì anh cứ chuyển ra đâu ai cản anh được?

- Anh trai dọa sẽ tố cáo anh nếu anh làm vậy.

- Tố cáo? Trời, anh làm chuyện gì mà sợ bị tố cáo?

- À.. Ờ.. Hiện giờ anh chưa thể nói được.

- Chuyện liên quan đến gia đình à?

- Ồ, chả có chuyện gì đâu. Tối nay mình đi xem phim đi.

Tôi cảm thấy toàn thân như run lên vì khinh ghét. Tôi ghét nhất là thói nói dối quanh co. Tôi còn nhiều việc phải làm hơn là ngồi đoán xem câu nào anh ta nói thật, câu nào nói dối, nên tôi thấy bao nhiêu cảm tình của tôi dành cho chàng Việt kiều đều dần dần cạn hết. Tôi chỉ mong rũ khỏi mối quan hệ này thật nhanh vì thấy con người này dứt khoát không thể tin được, càng không thể cùng tôi đi tiếp quãng đường đời.

Sau khi về tới nhà, tôi gọi điện nói với rằng không muốn tiếp tục gặp gỡ vì anh không thành thực với tôi. Anh ta cũng không gọi điện lại vì biết rằng không thể đáp ứng điều kiện nói ra sự thật mà tôi đưa ra. Thật ra, tôi đưa ra điều kiện đó vì tôi nghĩ anh không thể đáp ứng được.

Tôi tưởng thế đã là xong nhưng hai tháng sau, vào một hôm trời tối, tôi ra khỏi công ty muộn, đi tới chỗ để xe, chợt nghe tiếng ai gọi, hoá ra là chàng dượng sĩ.

Anh ta khóc ròng trong xe ô tô khi ngoài trời mưa như trút nước.

- Anh gọi điện cho em nhưng em đã đổi số điện thoại nên tới công ty tìm

em.

- Em đã nói hết từ lần cuối chúng ta nói chuyện rồi. Anh còn tìm em làm gì nữa.

Tôi bực mình.

- Anh đang giải quyết dần những việc rắc rối mà anh dính vào. Chuyện bí mật ngày xưa anh không thể nói cho em, đó là..

- Anh không cần phải nói cho em đâu.

- Không, anh muốn cho em biết. Người em họ mà em gặp đó... trên giấy tờ, là ... vợ anh.

- Ồi!

- Ủ, anh làm thủ tục cưới giả để đưa cô ấy từ Việt Nam qua đây. Cho nên anh còn nhiều ràng buộc. Anh trai anh lại dùng việc này để dọa anh, buộc anh phải tiếp tục đóng góp trả căn nhà.

Tôi lạng người đi vì kinh hoàng, choáng váng. Vậy là tôi về danh nghĩa, từng đi lại với một người đàn ông có vợ mà không hề biết.

Và tôi muốn nói to lên rằng : " Anh kể cho tôi làm gì cơ chứ. Tôi đâu còn quan tâm ".

Nhưng có lẽ đó là cố gắng cuối cùng của anh Việt kiêu để lấy lòng tôi. Anh ta thật là ngốc. Anh ta không biết rằng lòng tôi đã rất chán ghét con người hời hợt và ghê tởm sự dối trá của anh ta.

Tôi dứt khoát ra khỏi xe, đóng cửa lại. Anh ta vẫn khóc ròng. Trời vẫn mưa như trút nước. Tôi sang xe mình,ngồi xuống, giữ nước mưa ra khỏi tóc và nỡ máy xe. Tiếng máy nổ giòn át tiếng mưa. Tôi biết rằng con người ấy đã bị xóa khỏi thời hiện tại của tôi.

Tôi chỉ còn nghĩ tới những việc phải làm xong nhanh để có dành thời gian đọc tiếp những email mà tôi chưa mở. ... Tất nhiên, câu chuyện này vẫn còn để lại những cảm giác khó chịu trong lòng. Và có những lúc tôi thầm ước, giá như mà ta có thể bấm nút Xóa một bộ phận nào đấy của trí nhớ khi có những điều xảy ra trong cuộc đời mà ta thực sự muốn quên..

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 4

NGƯỜI Ý

Tôi vốn rất tò mò về người Ý. Nếu tôi có ba mươi giây để nói thật nhanh những từ hiện ra trong đầu tôi khi có ai đó nói chữ "Người Ý" thì có lẽ tôi sẽ nói thế này: Rome, Venice, Versace, Sicilian, rượu, đồ ướp, say mê, lãng mạn, La Mã, lâu đài, cung điện, hoàng đế, thời trang, du lịch, mì đũa, pizza, Al Pacino, bố già, opera, maphia. Vì vẫn luôn thắc mắc sao người Ý có thể dung hoà nhiều thứ rất trái ngược nhau trong một dòng máu như vậy, nên tôi rất thú vị khi nhận được email của một chàng người Ý chính gốc, từ Rome sang.

Anh 30 tuổi, là tiến sĩ kinh tế, làm cho một ngân hàng của Ý, sang trường đại học ở gần chỗ tôi ở dạy học 6 tháng, có một cái tên nghe cũng rất Ý là Giuliano, đọc lên nghe réo rất vui tai, và tôi có thể "google" ra được những bài viết và công trình khoa học của vị tiến sĩ này (nói cho oai thôi chứ tôi đọc chả hiểu gì, tôi vốn không mặn mà với toán xác suất thống kê lắm mà những công trình của anh đều là ứng dụng dựa trên hai loại toán này).

Sau một vài lần trao đổi email, người Ý mời tôi đi ăn tối. Tôi nghe nói đàn ông Ý nổi tiếng hào hoa, nhiệt tình và lãng mạn, thôi thì cũng là một sự thay đổi từ chàng dượng sĩ "thịt quay", nên tôi nhận lời.

Giuliano đặt bữa tối ở một nhà hàng Ý, ngay bên bờ biển. Chúng tôi sẽ gặp nhau trước ở một quán cà phê gần đó để nói chuyện và làm quen một chút trước bữa ăn. Tôi cũng thấy khá hồi hộp, vì đây là lần gặp mặt đầu tiên, không biết cảm giác đầu tiên sẽ thế nào. Sẽ là nói dối nếu cho rằng tôi không lo lắng vì đi gặp một người đàn ông lạ chỉ quen trên mạng (tôi định đi mua cái vũ khí tự bảo vệ xịt hơi hạt tiêu cay ở Wal-Mart trước buổi hẹn). Và thêm vào đó tôi sẽ phải đối mặt với tất cả những gượng gạo, gượng

ngừng của buổi đầu gặp mặt, khiến nhiều lúc tôi chỉ muốn hủy buổi hẹn, ngồi ở nhà ăn bỏng ngô, xem ti vi.

Nhưng rồi tôi cũng vượt qua được nỗi ngại ngừng, mặc kệ điều gì sẽ xảy ra, nhắm mắt mà đi. Mỗi cuộc hẹn hò là một cơ hội, tôi không muốn hai mươi năm nữa phải ngồi ở nhà một mình xem ti vi với một đàn mèo. Mà tôi có thích mèo đâu.

Quán cà phê tên là Phòng khách, nằm ngay trên đầu một con dốc ngắn chảy thẳng xuống bờ biển, nơi có những chú hải cẩu nằm dài lười biếng dưới ánh trăng, sóng thong thả vỗ bờ, trong tiếng biển đêm ì ầm. Quán mang phong cách châu Âu, một phần vì nhạc rất trẻ, rất sôi nổi nhưng không quá mạnh, phần vì đồ uống là các loại cà phê, chè (tôi ngạc nhiên thấy trong danh sách có cả chè đá Việt Nam), và rất nhiều loại bánh vanilla, chocolate, cheesecake, cắt thành những khúc nhỏ, ăn vừa đủ với một cốc chè hay cà phê, trông rất ngon, nhìn cũng đã thấy thèm. Quán lúc nào cũng đông nghịt người, phần lớn trẻ tuổi khoảng trên dưới hai mươi, rất nhiều sinh viên ngồi đây học, chủ yếu là người châu Âu da trắng, tóc vàng, mắt xanh, ăn mặc trông rất lịch sự, vui mắt.

Người Ý đã đến trước và ngồi chờ tôi ở chiếc bàn gỗ góc xa nhất. Tôi nhận ra ngay vì trông giống trong ảnh. Chàng cao khoảng 1.85m, khung khá cân đối, dáng người không hẳn là gầy nhưng hơi xương xương, mặc quần jean, áo sơ mi, trông gọn gàng, lịch sự. Khuôn mặt hơi vuông, đeo kính, ánh mắt sau làn kính khá sắc sảo, thông minh, trông già hơn một chút so với tuổi 30 (nếu tuổi khai là thật).

Chúng tôi chào nhau và anh đứng dậy, làm động tác hôn vào hai bên má, đây là cách gặp gỡ của người châu Âu. Hồi đi học tôi đã được mấy bạn châu Âu bảo cho phong tục này nên cũng không lấy làm lạ. Cùng ngồi xuống bàn, tôi uống chocolate nóng, anh uống cà phê.

Người Ý và tôi bắt đầu câu chuyện làm quen khá nhẹ nhàng, chủ yếu hỏi về công việc, sở thích, quê hương. Anh nói tiếng Anh nặng giọng Ý, có lẽ vì mới sang. Tôi phải rất chú ý mới nghe được, nhưng kể ra giọng cũng khá thú vị. Tôi đỡ dần cảm giác căng thẳng bối rối ban đầu. Tôi chắc là Giuliano cũng vậy. Sau khoảng 30 phút làm quen, chúng tôi chuyển từ quán cà phê ra tiệm ăn.

Đây là tiệm ăn Ý nhỏ nằm trên một con phố nhỏ , ngắn và tối dẫn thẳng ra biển. Khi bước vào, cảm giác đầu tiên của tôi khi nhìn thấy những chiếc khăn trải bàn kẻ caro đỏ trên những bàn ăn nhỏ là đây là tiệm ăn trang trí theo kiểu bình dân Ý, với "ông chủ và bà chủ" làm chủ tiệm và nấu đồ ăn mang tính chất gia đình. Tiệm chơi nhạc Ý, âm thanh rất khoẻ, khi trầm khi bổng làm tôi nhớ tới giọng opera. Trên các bức tường là chân dung của những ca sĩ Ý nổi tiếng. Những người làm trong tiệm đều là người Ý. Họ đều cao lớn, khuôn mặt dài và to, giọng nặng. Tôi nghe thấy họ nói tiếng Ý với anh ta khi chào đón chúng tôi vào tiệm.

Giuliano bắt đầu giải thích cho tôi những món ăn Ý trong thực đơn như Scarpariello, chicken marsala, Beef Carpaccio, Baked Ziti, Zuppa Toscana, Creme Brulee , Nonna s Spaghetti And Meatball Sauce, Fried Calamari. (Những món ăn này tôi đọc trọ cả lưỡi, hình như món nào cũng kết thúc với âm "a" "o" hay "i". Vốn liếng của tôi chỉ có ba từ "spaghetti", "pizza" và "pasta" là hết). Anh bảo đồ ăn Ý quan trọng nhất là nước sốt và bắt đầu giải thích từng loại nước sốt trong thực đơn. Tôi cười rất tươi, gật gật, nhìn vào mắt anh nhưng thực ra chỉ nghe câu được câu chăng vì vẫn chưa quen giọng , đã thế anh lại đá rất nhiều tên món ăn tiếng Ý vào khi nói nên tôi chịu hẳn. Giá kể lúc khác thì tôi cũng hỏi lại cho hiểu rõ hơn vì tôi rất thích tìm hiểu về các món ăn nhưng thực sự tâm trạng tôi vẫn còn cố gắng thích nghi với cuộc chuyện trò với một người tôi chưa từng gặp trong đời trong khung cảnh thân mật, nên chả còn tâm trí đâu tìm hiểu thêm.

- Vậy em chọn món gì?

- Em chọn món nào mà anh chọn.

(Tôi kết luận là nên gọi giống anh cho chắc là được món ngon).

Món "mì ống" nấu với gà mà chúng tôi gọi ăn cũng khá mềm, sợi mì như tan trong miệng, ngon hơn hẳn loại mì vẫn bán ở chợ, có lẽ làm ngay tại nhà hàng, chứa một vị thơm thoang thoảng, cảm giác như là một chút rượu. Anh uống rượu đỏ, còn tôi uống nước lọc, chúng tôi cụng ly, xem chừng sống sót buổi gặp mặt đầu tiên.

Sau bữa ăn tối, Giuliano rủ tôi đi bộ ra bờ biển. Chúng tôi bước cùng nhau trên đoạn phố nhỏ không đèn chỉ có ánh trăng rọi qua hai hàng cây cọ cao và thẳng tắp hai bên đường. Bước im lặng bên anh trên con đường chỉ có ánh trăng và tiếng biển âm ì từ xa xa vọng lại, tôi thấy lòng dần yên tĩnh lại, những lo lắng của buổi gặp mặt đầu tiên bớt dần đi. Đi dần ra tới biển, gió khuya thổi làm tôi hơi run người vì lạnh lạnh, người Ý khoác lấy vai tôi. Chúng tôi cứ đứng như thế nhìn ra biển đêm mênh mông nơi những con sóng bạc ánh trăng mãi miết rong ruổi và hát ca. Tôi cũng có cảm giác lãng mạn nếu đôi giày cao gót chết tiệt không làm chân đau kinh khủng vì phải đi bộ một quãng đường. Đó là một đôi giày kiểu cách màu đen trang điểm bởi những vòng bạc lấp lánh, gót cao và nhọn làm chân tôi dốc xuống. Giày này chỉ để bước từ trên ô tô xuống tiệm ăn rồi bước lên ô tô, chứ không thể dùng để đi bộ bên bờ biển. Anh chắc vẫn còn muốn đứng đó lâu hơn nữa nhưng tôi muốn quay về vì đêm đã rất khuya và tôi rất lạnh (thực ra là đau chân nữa).

Chúng tôi chia tay và cảm ơn nhau ở trước cửa tiệm ăn, anh đề nghị đi bộ cùng tôi ra xe nhưng tôi từ chối. Đoạn đường rất ngắn, phố đêm thứ bảy vẫn rất đông người, nên tôi thấy có thể đi một mình được.

Vừa về tới nhà, mở máy tính lên, tôi đã nhận ngay được email của người Ý, cảm ơn về buổi tối và hi vọng rằng chúng tôi sẽ gặp lại.

Lần này, tôi hẹn anh ở một cửa hàng sách gần nhà. Tôi thấy không khí cửa

hàng sách cũng thật dễ chịu. Chúng tôi ngồi ở góc cà phê Starbuck của tiệm sách nơi mùi cà phê nóng và thơm thoang thoảng, xung quanh là tiếng rì rầm nhỏ của những người trò chuyện mà không muốn làm ảnh hưởng đến người đọc sách. Cửa hàng rộng, rất đông người nhưng rất yên tĩnh, sách được xếp theo từng chủ đề như đương đại, cổ điển, khoa học, thể thao, du lịch, nấu ăn, thương mại, máy tính, tiểu thuyết lãng mạn trên từng dãy giá gỗ, ánh đèn ấm áp vừa đủ sáng trong tiếng nhạc chơi tươi tắn, êm đềm, người đi lại mãi mê ngó các giá sách, hoặc ngồi bệt xuống đất mãi mê đọc. Trong lòng tôi cửa hàng sách luôn là một nơi kì thú, mở ra một thế giới tưởng tượng vô tận, một nơi mà tôi bao giờ cũng thấy hạnh phúc khi tới thăm. Vì vậy, dù cửa hàng sách không phải của riêng mình nhưng lòng vẫn rất hào hứng giới thiệu với bạn bè, như muốn khoe một địa điểm đáng yêu mà mình biết, và muốn họ cũng thấy sự tuyệt vời của nó.

Không hiểu người Ý đã chờ bao lâu, nhưng khi tôi bước vào cửa hiệu sách đã thấy anh ngồi đó với một cuốn sách trên tay. Thấy tôi, anh vội đứng dậy:

- Chào em.
- Anh tới lâu chưa?
- Anh cũng mới tới thôi. Anh có cuốn sách này tặng em.
- Ồ, cảm ơn anh. Nhưng em không có gì tặng anh cả.
- A, không cần đâu. Đừng suy nghĩ về điều đó.

Đó là cuốn “Người giả kim” của tác giả Brazil Paulo Coelo. Lúc đó, tôi không hề biết rằng đó là một cuốn sách nổi tiếng trên thế giới. Tôi rất ngạc nhiên vì hành động bất ngờ này bởi đây mới là lần hẹn thứ hai, và tôi không trông đợi bất cứ điều gì từ anh, nhưng rồi cũng không suy nghĩ gì thêm. Sau này nhớ lại, tôi mới hiểu Guliano có lẽ suy nghĩ nhiều trước khi làm việc đó. Có lẽ vì tôi hẹn anh ở cửa hàng sách, nên anh đoán là tôi thích sách, nên mua một cuốn sách nổi tiếng tặng, mong rằng tôi sẽ vui lòng, mong sẽ chiếm được cảm tình của tôi. Quả là người Ý lịch sự, khéo léo, muốn chiều chuộng phụ nữ. Tiếc rằng, lúc đó tôi không hiểu ra khía cạnh tế nhị đó.

Người Ý hôm nay đeo kính, đôi mắt ánh lên sắc sảo dưới ánh đèn. Anh mặc quần jean và một chiếc áo sơ mi màu đen trông có vẻ khá kiểu cách, có lẽ là của một hiệu nổi tiếng. Thấy tôi lướt mắt qua chiếc áo sơ mi, anh giải thích:

- Đây là áo hiệu Daniel Ellissa của Ý.

Tôi cũng hơi ngạc nhiên vì lần đầu tiên gặp một người con trai nhớ kỹ hiệu áo sơ mi mà anh mặc, lại còn rất thoải mái bàn luận về điều đó.

- Vậy hả, em chưa nghe tên hiệu này bao giờ.

- Ừ, nó nói chung nổi tiếng hơn ở trong nước Ý. Anh đi tìm mua áo sơ mi ở đây mà ít thấy những hiệu vừa ý.

- Anh đã đến siêu thị lớn nhất chưa? Em chắc họ có nhiều hàng hơn. Và lại, bây giờ cái gì cũng có thể mua trên mạng.

- Chưa, anh chưa có dịp đi đâu nhiều. Hay hôm nào em đi cùng anh được không?

- Ồ, được thôi. À, mà em rất tò mò về nước Ý. Cuộc sống ở đó thế nào? Công việc của anh ở đó ra sao?

- Nước Ý ấy à, rất nhiều chính sách xã hội mà anh không đồng ý. Bây giờ các chính sách của châu Âu cũng gây nhiều bất mãn trong dân chúng. Anh làm cho phòng nghiên cứu ở một ngân hàng chủ chốt của Ý.

- Ồ, em không biết rằng ngân hàng cũng cần nhà kinh tế.

- Họ có một phòng như vậy để trông cho oai vậy thôi, chứ thực ra thì cũng không làm gì mấy.

- Vậy anh qua đây vì công việc gì?

- Anh qua dạy học một năm. Anh muốn ở lại giảng dạy lâu hơn nhưng có lẽ cũng không dễ.

- Vậy anh càng nên tranh thủ đi chơi, một năm qua nhanh lắm. Cuối tuần này công ty em tổ chức tiệc cuối năm. Nếu anh thích thì đi cùng em.

- Ồ, vậy thì tuyệt quá. Nhất định anh sẽ đi.

Bữa tiệc diễn ra ở một phòng dạ hội nhỏ ở khách sạn ngay gần chỗ người Ý ở. Các bàn ăn được trang trí rất lịch sự, khăn trải bàn màu trắng với bình hoa hồng, khăn ăn màu lòng tôm được gấp rất kỳ công thành hình hoa để

trên bàn khăn trắng. (tôi phải hì hục mãi mới mở ra được khi ăn và khi tìm cách gấp lại đúng hình như thế thì mãi không gấp được). Phòng dạ hội đèn hơi tối, những người dự tiệc đều mặc váy dạ hội rất đẹp hoặc áo comple. Tôi dặn anh nếu muốn có thể mặc áo sơ mi, không cần phải comple nhưng đừng mặc quần jean mà mặc quần Âu.

Giuliano tới hơi muộn, mặc quần jean và áo sơ mi. Anh giải thích rất dài về vấn đề chiếc áo sơ mi, hình như không bằng lòng với chiếc áo hay chuyện gì đại loại như vậy mà tôi cũng không nghe rõ. Tôi chỉ có một thắc mắc: “ Sao anh chàng này lại bị ám ảnh về vấn đề áo sơ mi thế nhỉ?”.

Tôi vốn rất thích tiệc tùng vì cứ nhạc lên là chân muốn nhảy. Khi lướt trong tiếng nhạc, tôi thấy lòng thật vui sướng hạnh phúc, tâm hồn bay bổng , mắt bừng sáng lấp lánh, miệng cười không dừng lại được, và trái tim ngập tràn tình yêu cả thế giới. Tiếng nhạc đi vào hồn, đánh thức dậy những niềm ước sâu thẳm vừa say mê mãnh liệt vừa âu yếm dịu dàng. Trong điệu nhạc, tôi là một con người khác, là con chim tải cúc hay hót, là ánh bình minh trong vắt, là tiếng suối róc rách hát ca, là một người hạnh phúc nhất trên thế giới. Tay trong tay tôi và Giuliano lướt trên sàn nhảy. Bây giờ, tôi mới nhận ra là anh có lẽ cao hơn tôi tưởng, vì anh gần như có thể cúi xuống đỉnh đầu và hôn lên tóc tôi. Ôm người Ý trong điệu nhạc chậm, tôi ngược lên nhìn anh cười vui vẻ, mắt lấp lánh, tôi là một cô gái hay cười. Đó là một giây phút dễ chịu, bình yên, chỉ có tiếng nhạc êm đềm chảy chậm rãi, trề nải trong không gian và trong hồn tôi mơ màng.

Bên người Ý, tôi thanh thản, vui vẻ nhưng cũng hiểu rằng trái tim mình sẽ không thuộc về anh. Cả hai chúng tôi tình cờ gặp nhau khi đang vội vã đi trong dòng đời đan chéo và bất tận, tận hưởng cái giây phút êm đềm này, nhưng chỉ là giây phút này thôi, không quá khứ, không tương lai.

Anh đề nghị tôi đưa về vì uống nhiều rượu, không muốn lái xe. Chúng tôi im lặng trên xe trong quãng đường tối. Tôi không muốn nói, hình như đỉnh điểm của cảm giác tôi dành cho anh là trong điệu nhảy ở bữa tiệc và ngay sau khi tiệc tàn, mọi thứ đang xuống dốc và một sự chán nản mà tôi luôn biết sẽ đến bắt đầu tỏa dần. Anh có lẽ không hiểu sự thay đổi nội tâm tôi nên cố gắng bắt chuyện:

- Ngày mai, em tới giúp anh đi lấy xe ở khách sạn về được không? Dự báo thời tiết là trời sẽ mưa nên anh không muốn đi bộ.

- Có thể em sẽ đến.

Thực lòng, tôi không muốn đến và cảm thấy hơi bất mãn vì thái độ của anh hình như có gì hỏi. Và bởi vì, có lẽ ngay từ đầu, tôi không có một cảm giác nào khác dành cho anh ngoài sự tò mò. Tôi đã gặp, đã đi chơi, đã khám phá, đã thỏa mãn tò mò, và bây giờ, chỉ muốn bỏ đi.

Xe rẽ vào khu phố nơi anh ở. Trời tối, đèn mờ, màu vàng, không đủ soi đường. Tôi chào tạm biệt và chờ anh mở cửa xe bước ra. Anh ngần ngừ cứ muốn ngồi lại trong xe. Rồi người Ý quay sang tôi, bất ngờ ôm lấy đầu tôi và hôn lên môi tôi. Môi của anh mềm, vẫn còn mùi rượu. Hình như là anh loáng choáng say. Tôi đẩy anh ra:

- Em muốn hiểu hơn về anh trước khi đi xa hơn.

- Em còn gì muốn biết về anh nữa.

Anh vùng vằng, có vẻ hơi gắt gỏng, không hài lòng, khiến tôi càng muốn bỏ đi. Tôi lạnh nhạt bảo:

- Chúc anh ngủ ngon.

Anh ra khỏi xe, đóng rầm cửa lại. Tôi bỗng nhận ra rằng đây sẽ là lần cuối cùng tôi gặp người Ý.

Giuliano email cho tôi ngày hôm sau, mời đi xem phim. Tôi không trả lời email đó. Mấy ngày sau tôi lại nhận được một email nữa, trong đó nói nếu anh đã làm gì xúc phạm tôi thì cho được xin lỗi. Tôi cũng không trả lời email này. Nhiều khi im lặng cũng là một câu trả lời.

Thực ra tôi không cảm thấy anh xúc phạm tôi vì nụ hôn đó (Có lẽ nếu anh không tìm cách hôn sau một buổi tối vui vẻ như vậy thì có lẽ tôi lại bực mình vì nghĩ là anh không cho rằng tôi hấp dẫn). Tôi chắc người Ý không có ý xúc phạm, có thể chỉ là một chút vội vàng, một chút lợi dụng, một chút cô đơn, một chút tranh thủ, một chút hấp dẫn. Và lại, anh từ một đất nước khác mới đến đây, việc ra mắt ở công ty tôi chắc cũng là một sự cố gắng rồi. Tôi chắc là trong lòng anh cũng có bối rối, ngượng ngập khi phải tới một nơi xa lạ với một người con gái mới quen, chỉ là không để lộ ra...

Chỉ có điều, lắng nghe lòng mình, tôi không nhìn thấy tương lai của tôi với anh. Và tôi chưa bao giờ muốn hôn người Ý.

Tôi nghĩ một ngày nào đó, anh sẽ làm một người con gái nào đó hạnh phúc. Nhưng chắc chắn, người con gái đó không phải là tôi.

Tôi trở lại với những bức thư chưa mở. Bức thư nào sẽ chứa đựng tương lai và dẫn tôi tới thiên đường?

Dương Thùy Trân
Tìm Chồng
Chương 5
NGƯỜI TÀU KEO KIẾT

Cô phục vụ bàn mang bản hóa đơn ra đặt trước mặt người Tàu. Anh ngó vào rồi chăm chú lăm nhăm tính.

Tôi nhìn vào cái đầu nhỏ, tóc đen, chảnh cứng, rẽ ngôi thẳng tắp. Phía dưới cái đầu ấy là một khuôn mặt gầy hình trái xoan, trông rất sắc, mắt nhỏ, phía đuôi mắt hơi đi xuống nên trông như già thêm, nước da mai máo với một thân hình gầy khiến tôi luôn thắc mắc liệu anh có mắc một căn bệnh gì đó không. Dưới ánh đèn mờ ảo của nhà hàng, nước da ấy có vẻ sáng hơn một chút. Khi đi, dáng người anh hơi khò khò, hai tay vung vẩy khá vụng về, đi hai chân hơi khuỳnh ra, hơi lao về phía trước. Thường khi trò chuyện về một chủ đề yêu thích nào đó, anh nói rất say sưa, hay tay vung lên, và nước bọt bắn ra mọi phía.

Người Tàu nhìn tổng số tiền với một ánh mắt đau đớn, ngần ngừ. Tôi bỏ xuống vài tờ giấy bạc. Người Tàu vui hẳn lên, cười hớn hở, bỏ xuống số tiền còn lại. Lần thứ hai trong buổi tối, tôi cố ghìm một cảm giác chán nản. Lần thứ nhất là khi người Tàu tới đón tôi mà không tính quãng đường kẹt xe nên tới giờ đặt nhà hàng rồi mà chúng tôi vẫn ngồi giữa một dãy xe dài vô tận kẹt cứng. Anh không có cách gì gọi cho nhà hàng để họ giữ chỗ vì quên số điện thoại ở nhà. Luật của nhà hàng là nếu khách đến muộn hơn giờ hẹn 15 phút thì họ có quyền trao bàn cho khách hàng khác. Đây là nhà hàng có đồ ăn Nhật và Mỹ, khá đắt nhưng nổi tiếng nên lúc nào cũng rất đông khách. Thường những buổi tối thứ bảy nếu không hẹn trước thì phải chờ hàng tiếng mới có chỗ ngồi. Tôi giục anh:

- Anh gọi cho tổng đài xin số điện thoại nhà hàng đi. Mình cần gọi lại dặn họ giữ chỗ để lúc tới sẽ có bàn ăn ngay.
- Ồ, anh không muốn gọi vì gọi cho tổng đài sẽ tốn lệ phí là \$1 mỗi lần gọi.

Rồi như để đổ lỗi cho đường phố, anh phàn nàn:

-Chà, thật không ngờ là giờ này mà đường đông tới vậy, không biết bao giờ mới nhích khỏi được quãng này. Đoạn đường này mấy năm gần đây kẹt xe quá mức.

Lúc đó, tôi im lặng nhìn qua cửa xe theo dòng xe cộ đông cứng hai bên, đèn ô tô sáng trong đêm đen, cơn mưa vừa tạnh để lại những mặt kính xe loang loáng nước. Tiếng phàn nàn không dứt của anh nhói vào tai khiến tôi bắt đầu thấy căng thẳng. Tuy vậy, tôi không nói gì thêm, chỉ nghĩ cuộc hẹn hò này mặc dù anh đã sẵn đón mời mọc tôi từ hàng tuần trước xem ra đã không có một khởi đầu tốt đẹp. Vì \$1 mà chuốc thêm bao lo lắng, phiền não vậy, có đáng không?

Và bây giờ, anh như đang quên mất tôi, lăm nhăm đếm tiền, toàn bộ dáng hình tỏa ra một cái gì tham lam, keo kiệt, khiến tôi không cảm thấy có gì vui thú cả. Tôi luôn tự hỏi mình, tại sao tôi, mặc dù là người con gái hiện đại, nhưng vẫn thăm thẳm trông đợi cử chỉ hào hiệp ở người đàn ông, như kéo ghế cho ngồi, mở cửa khi bước vào nhà hàng, và trả tiền ăn khi mời mình đi chơi. Bởi vì vấn đề không phải là tiền, vấn đề là tôi sẽ cảm thấy được trân trọng, yêu quý hơn nếu được hưởng một cách cư xử như vậy? Và chắc chắn, tôi sẽ có những cách khác đáp lại sự hào hiệp đó.

Dù với lý lẽ nào về sự sòng phẳng của mối quan hệ hiện đại đi nữa thì suốt đời tôi cũng sẽ không quen được với việc một người đàn ông sẵn đón mời mọc tôi đi chơi rồi ngồi lăm nhăm tính từng đồng xem phần ăn của mình là bao nhiêu.

Cô phục vụ tới lấy hóa đơn đi. Chúng tôi đứng dậy. Việc đầu tiên người Tàu làm là nắm chặt lấy tay tôi. Để gạt cảm giác không dễ chịu trong lòng, tôi cố nhớ lại sao lại đồng ý gặp gỡ và đi chơi người Tàu.

Người Tàu có một cái tên Mỹ là Wilson, họ Yang, là kỹ sư máy tính cho

một trong những công ty điện thoại di động lớn nhất thế giới. Đặc điểm lập trình “Nếu...thì” thể hiện rất rõ trong cách email anh gửi : " Bạn còn nhớ lần trước bạn nói là sẽ gặp tôi không. Nếu bạn còn muốn gặp tôi thì hẹn bạn ở công viên này. Nếu không, thì chúc bạn tiếp tục con đường tìm kiếm may mắn" .

Yang làm tôi chú ý bởi một đoạn văn ngắn viết rất tinh tế, và hài hước đăng trên mục tự giới thiệu tả cái công viên thành phố mà tôi rất yêu thích. Có lẽ một từ nào đó trong đoạn văn của anh đã làm tôi rung động vì nghĩ rằng trên đời này có một người nào đó cũng chia sẻ cảm xúc với mình khi đứng trước vẻ đẹp thanh bình và vĩnh cửu của những hàng cây cổ thụ trăm tuổi rủ bóng dài trên những bảo tàng, của nhà hát sơn màu của nắng trải suốt những đại lộ chính, của cảm giác mê mẩn mang không tả nổi khi đứng trước phong cách kiến trúc rất Tây Ban Nha vừa cổ xưa, vừa hiện đại nơi này.

Và chúng tôi đã hẹn gặp nhau ở công viên ấy. Vừa nhìn thấy tôi, Yang đã như bị thôi miên. Anh say sưa ngắm tôi, vui mừng hơn hờ như một cậu bé được quà.

Tôi và người Tàu bước chầm chậm trên con đường công viên lát gạch thên thang trong một buổi chiều thong thả nắng. Chúng tôi lướt qua những bảo tàng ô tô, máy bay, thể thao, nhà hát, dừng lại xem trò chơi nhào lộn, hội múa rối, hội nhảy các dân tộc, người xem bói tay, người vẽ chân dung, ngư ngấn ngấm hồ nước trong cá vàng lượn lờ dưới làn hoa súng tím, ngó vào vườn cây tía kiểu Nhật Bản, bước qua sân khấu công viên rộng thên thang mà một vài ban nhạc đang chuẩn bị biểu diễn, đi dưới con đường đá trải phía nấp dưới những hàng cây cổ thụ.

Buổi đi dạo là khúc dạo đầu cho một buổi tối vui vẻ vì chúng tôi sẽ xem vở nhạc kịch nổi tiếng Oklahoma ở nhà hát lớn đặt ngay giữa lòng công viên.

Nhà hát lớn xây hình vòng cung có mái vòm trông như một cung điện lớn.

Hàng nghìn người tới xem kịch hôm này vì đoàn diễn chỉ biểu diễn trong tuần này thôi, tuần sau sẽ đi thành phố khác. vở nhạc kịch "OKlahoma" đúng là một bữa tiệc tinh thần của niềm kiêu hãnh, của sức sống, của niềm hân hoan, của tình yêu và hạnh phúc. Tôi nhớ mãi khi nhân vật nữ nói với nhân vật nam: " Nếu em đồng ý cưới anh, anh có hứa là sẽ xây cho em một căn nhà nhỏ với hàng rào màu trắng?" Chẳng phải tất cả chúng ta những người con gái đều mơ ước một điều bình dị vậy thôi?

Giờ nghỉ giải lao giữa vở kịch, tôi và người Tàu ra ngoài đi dạo. Màn đêm buông xuống, hàng cây đã thắm màu, chỉ còn hai hàng đèn đường sáng màu hơi vàng và mờ ảo, cột đèn cao màu thẫm và hình đèn hơi giống đèn lồng. Dưới ánh đèn mê hoặc như trong truyện cổ , trong bóng đêm thoảng mùi sương, mùi nắng tắt, mùi nước hoa của những vị khách lịch sự ở nhà hát, tôi như đang lạc vào một cung điện tuyệt đẹp của vua chúa ngày xưa.

Lúc đó, tôi thấy rất vui và dễ chịu.

Trời đêm hơi se lạnh anh nắm chặt lấy tay tôi. Và từ lúc đó, anh không buông tay tôi ra nữa (trừ lúc tôi phải đi nhà vệ sinh).

Từ đó Yang liên tục gọi điện, email, mời mọc đi chơi. Nói chuyện với người Tàu khá thú vị vì đó là một chàng trai có trí tuệ rất sắc sảo và có trình độ thưởng thức văn hóa. Đôi khi, dù không muốn, tôi thăm so sánh người Tàu và nhiều bạn tôi. Họ đều học thức ngang ngửa nhau, nhưng tôi có thể bàn về một cuốn phim hay, một món ăn ngon, một trò thể thao, một địa điểm thú vị với người Tàu trong khi các bạn ngồi bàn luận về những vấn đề chính trị tầm cỡ, nhà nước, chính quyền và những điều vĩ đại, hoặc những truyện tình dục nhảm nhí. Có lẽ, chính sự thiếu hụt văn hóa đó khiến tôi luôn thấy chán nản. Dù rằng, tôi hiểu điều này cũng có lý do từ cách giáo dục, từ cuộc sống hàng ngày. Dù tôi vẫn yêu mến các bạn tôi theo một cách đặc biệt nào đó.

Yang thực ra là một người cơ trí, quyết đoán, có ý chí rất mạnh. Khó có thể nhận biết được nét tính cách này nếu không tiếp xúc nhiều với anh vì bề ngoài, anh xem chừng có vẻ rất khiêm nhường. Có điều, tuy tôi thích trò chuyện với Yang, nhưng anh chưa bao giờ hấp dẫn tôi như một người tình. Tôi không tin là anh sẽ giữ nổi tôi nhưng vì anh rất quyết tâm theo đuổi, còn tôi lại rất tò mò nên chúng tôi vẫn còn gặp nhau. Tôi nhận lời đi chơi cùng anh, đi xem phim, leo núi, tiệc công ty, gặp bạn bè.

Vì vậy, đây không phải là lần đầu tiên tôi chứng kiến tính keo kiệt hay cái ham hố tham lam của Yang.

Tôi đem cái tâm sự tế nhị về tính keo kiệt của người Tàu này kể với chị và em tôi. Chị bảo: "Người Tàu nào chị gặp cũng căn cơ tiết kiệm thế cả. Cho nên họ mới giàu, đi mua nhà cho con, rút mấy bao tải tiền mặt ra trả hết một lần, đám cưới thì ôm mấy hòm vàng đến làm sính lễ. Thôi đã là bản tính dân tộc người ta, em chấp làm gì. Cứ chịu khó khi nào cưới khéo lại có mấy hòm vàng rước tới." Câu này làm tôi cười sảng sặc. Em thì chép miệng: "Mấy bạn Tàu là thâm thúy lắm, không biết đặng nào mà lần". Bản thân tôi cũng từng chứng kiến một người bạn Tàu gần một tháng trưa nào cũng ăn mì gói vì lỡ mua cả thùng mì, chồng không chịu ăn, mà bỏ đi thì phí. Chị lại bảo thêm "Nhiều khi đấy là giáo dục gia đình. Bố mẹ keo kiệt thì thường con cái cũng vậy." "Ờ, mà quả bố Yang cũng keo kiệt thật. Có một lần tình cờ anh kể rằng vì quá tiết kiệm, bố anh không bỏ tiền cho anh đi kiêng răng cho tới năm anh 18 tuổi.

Yang vẫn kéo tay tôi đi. Nhà hàng đèn mờ lẩn với những khoảng tối mát lạnh. Anh hồ hởi bảo:

- Sắp tới, anh muốn giới thiệu em với mẹ anh.

Tôi giật nảy mình:

- Anh kể về em cho mẹ anh nghe à?

- Ừ.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó xử. Anh nói tiếp:

- Em biết đấy, bố anh mất sớm, mẹ ở vậy. Mẹ sẽ rất vui nếu gặp em.
- Bố anh mất lâu chưa? Vì sao vậy?
- Khi anh bắt đầu vào cấp ba thì bố mất. Bố là bác sĩ, bị lây bệnh truyền nhiễm của bệnh nhân.
- Bệnh gì vậy?
- Bệnh viêm gan B.

Từ nhiên trong đầu tôi như có một sự liên kết thông tin mới này với nước da tái của người Tàu, cái nhìn nhiều khi mệt mỏi, và một sức bền bỉ như là một sự chấp nhận và chịu đựng ở anh mà tôi luôn cảm thấy nhưng không giải thích được rõ ràng. Dù không có chứng cứ gì, nhưng tôi tự nhiên có một linh cảm rằng Yang cũng bị bệnh giống bố anh.

Nhưng đó chỉ là phỏng đoán.

Tôi chuyển sang đề tài khác:

- Anh có anh em gì không?
- Anh có một người em ruột. Cậu ấy sắp tốt nghiệp bác sĩ.

Rồi giọng Yang như nhỏ lại:

-Anh thì mới học xong đại học. Các bạn cùng khóa đều học lên cả rồi, rất nhiều người đã tốt nghiệp bác sĩ.

Tôi thấy trong mắt người Tàu hình như ánh lên một vẻ gì là cạnh tranh và khao khát, giống như anh cũng muốn đi học lên cao như vậy, nhưng có một điều gì sắp đặt trước như là số mệnh cản anh lại, như là anh đã học cách chịu đựng và chấp nhận một cách ngoan cường.

Ý nghĩ có thể anh bị bệnh lại trở về trong tôi.

Có điều, nếu anh thực sự bị bệnh, mà không nói cho tôi biết, thì đó là một điều không trung thực.

- Em cũng có một người em trai, đang học đại học.
- Ồ, vậy hả.

Tôi nhìn anh ta thăm dò, thử thách.

- Em hiện giờ vẫn chu cấp cho cậu ấy tiền học và tiền ăn ở.
- Cái gì?

Anh ta tá hỏa lên, mắt tròn vo:

- Như vậy là rất nhiều tiền!

- Đúng, rất nhiều tiền, toàn bộ số tiền em làm được, và có lẽ phải vay nợ thêm nữa, nhưng em quyết giúp đỡ để cậu ấy học xong.

Anh ta gần như bị sốc, tiếp tục hỏi:

- Nhưng làm sao em trả được từng ấy tiền, và biết đến bao giờ mới trả xong? Trời, thật khó có thể hình dung một món nợ lớn như vậy.

Tôi bắt đầu thấy người Tàu chán ngắt.

Anh ta nói tôi chờ vì muốn đi vệ sinh và lúc quay lại, có vẻ như có vẻ bình tĩnh hơn, nói:

- Anh xin lỗi. Đáng lẽ vừa rồi, anh không nên xử sự như thế.

Tôi thầm nghĩ: “Ồ, anh nên chứ. Em đã đoán trước rằng anh sẽ xử sự như vậy nên mới nói ra. Và bây giờ, anh sẽ tự hiểu vì sao chuyện không thành.”

Về tới nhà, đêm đã về khuya. Người Tàu nhìn tha thiết vào mắt tôi và nói: “Anh yêu em.”

Tôi lặng lẽ vờ như không nghe thấy. Yang tìm cách hôn tôi tôi tránh bằng cách ôm anh tạm biệt. Nụ hôn rơi xuống cổ. Tôi cảm thấy một cảm giác ươn ướt và lạnh. Khi anh về rồi, tôi nắn bàn tay trái của mình thấy bàn tay tôi tê buốt vì bị nắm lâu quá.

Lời nói đã buông ra rồi thì không lấy lại được nữa. Quan hệ của chúng tôi đã khác sau lời nói ấy. Tôi tự thấy không thể đáp lại lời tỏ tình của anh và cũng không thể đi chơi vô tư như trước nữa.

Ngày hôm sau, tôi không trả lời điện thoại của người Tàu. Tôi bắt đầu thấy chán Wilson khủng khiếp. Có lẽ vì tôi đã tìm hiểu hết về thế giới của anh rồi và thấy chẳng có gì hấp dẫn cả.

Có lẽ Wilson cũng cảm thấy hơi hoang mang về thái độ của tôi nên tìm cách cứu vãn.

Tuần sau đó đang ngồi ở chỗ làm, tôi nhận được một hộp dài, gửi nhanh, mà không ghi rõ là của ai gửi. Ký nhận rồi, mở hộp ra, tôi ngoác miệng cười vì một sự bất ngờ tuyệt đẹp. Đó là một bó hoa tulíp trắng muốt và đỏ tươi, xen lẫn hoa Irish tím thắm, có kèm theo một thiệp ngắn nói “Anh yêu em” với chữ ký Wilson Yang. Tôi hí hửng ngồi cắm hoa, nhìn mỗi bông hoa đẹp lòng vui như tết. Bó hoa rục rờ trên bàn làm việc khiến mỗi đồng

nghiệp đi qua đều hỏi thăm. Khi tôi về đến nhà, trước cửa cũng có một hộp y hệt, nhưng bên trong là một bó hoa hồng đỏ, loại hoa mà tôi thích nhất. Tôi vốn rất yêu hoa. Hoa đẹp luôn làm tôi hạnh phúc.

Tôi rất ngạc nhiên khi Yang gửi hoa tặng tôi, với bản tính keo kiệt, đây hẳn là một cử chỉ vô cùng hiếm hoi và hào phóng, thể hiện một tình cảm cao độ.

Tôi cũng nghĩ chắc Yang chẳng thể tự nghĩ ra. Chuyện hoa này chắc là mẹ anh cố vấn. Nói chung, đàn ông thường không nghĩ ra chuyện tặng hoa đàn bà, chỉ có đàn bà mới hiểu được sự cảm động bởi những thứ vớ vẩn chẳng đáng mấy tiền như hoa. Ví dụ như tôi được anh gửi tặng hoa thì sung sướng, cảm kích lắm, nhìn bó tulip và Irish tươi tắn trên bàn tự nhiên thấy hí hửng, cười suốt, vênh vang với đồng nghiệp ghen tị, tha cho anh rất nhiều tội, kể cả tội keo kiệt. Bây giờ mới thấy mình hoá ra cũng nhẹ dạ như ai.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy thực ra trong lòng không có cảm tình đặc biệt với người Tàu mặc dù tôi thừa nhận đó là một người mạnh mẽ, thông minh, cơ trí, và thực sự say mê tôi. Nhưng vì không có tình trong lòng nên khi nghĩ về anh, tôi cứ bị lạc đề sang những chuyện chẳng liên quan gì đến tình cảm, ví dụ như chuyện tiền. Mặc dù cảm động về cử chỉ gửi hoa tặng, nhưng tôi thấy hoa cũng sẽ không cứu nổi mối quan hệ này.

Tôi nghĩ nếu nói thẳng thì thật đau cho anh quá. Nhưng tôi lại không muốn chần chừ làm mất thời gian của cả hai bên. Cuối cùng, tôi định sẽ chỉ email cảm ơn về hai bó hoa, tạm biệt vì không thể gặp lại. Khi điện thoại của tôi đầy ắp tin nhắn từ người Tàu thì tôi viết xong email. Đó thực sự không phải là một email dễ viết.

Tôi gửi email đi khi hoa trên bàn vẫn còn chưa héo, mùi hương vẫn thơm ngát trong phòng. Khi bấm vào nút "Gửi", tôi nghĩ gì về thế giới, tôi nghĩ gì về sự chọn lựa?

Thực ra, tâm trạng của tôi rất nặng nề, tôi nghĩ tới sự thất vọng của người Tàu, nghĩ tới chặng đường một mình dài dằng dặc phía trước. Tôi giống như là một người đi giữa trời mưa bão, tưởng rằng đã tìm được một chỗ tránh mưa nhưng lại thấy chỗ đó không hợp với mình nên đành xách ô đi

tiếp. Có thể trên quãng đường tới trời sẽ tạnh ráo, nắng trải vàng ươm, chim hót líu lo, và tôi sẽ gặp hoàng tử, có thể mưa sẽ to hơn, sấm chớp ùng ùng và con đường thì càng đi càng xa. Mặc dù không đoán được tương lai nhưng tôi vẫn hi vọng xé rách ô xông vào trời giông bão mù mịt bởi một niềm tin bướng bỉnh rằng sự thật duy nhất trên thế giới này là sự thật của trái tim, con đường duy nhất dẫn tới hạnh phúc đích thực là sống trung thực với trái tim mình.

Dù rằng rất nhiều khi, ở rất nhiều hoàn cảnh, nhận ra và làm được việc này không phải chuyện giản đơn....

Sau đó rất lâu, Yang vẫn gửi rất nhiều email mời tôi đi chơi. Tôi chưa bao giờ trả lời. Nhưng mỗi khi nhìn thấy hoa Irish tím tôi lại nhớ tới tình cảm của người Tàu. Tôi biết rằng anh là một người mạnh mẽ và anh sẽ vượt qua cú ngã này. Giống như là tất cả chúng ta phải học cách vượt qua nỗi thất vọng để tiếp tục sống và hi vọng rằng một ngày kia hạnh phúc sẽ mỉm cười với những kẻ có lòng tin.

Dương Thùy Trân
Tìm Chồng
Chương 6
CHÀNG TRẺ TUỔI ĐẸP TRAI

- Anh ta thật là xinh trai!!!

Anh ta vừa mới bước ra khỏi phòng và khép cánh cửa lại sau lưng, cô thư kí đã học tốc chạy lại bàn tôi, mắt mở to, miệng tròn vo và gào lên như thế. Đó là một cô gái trẻ, tóc vàng, mắt xanh, có bộ ngực vĩ đại luôn đi giày hoặc guốc rất cao.

Tôi chưa kịp nói gì thì thoáng cái quanh tôi đã có thêm hai cô đồng nghiệp nữa vừa chạy từ hai cubical bên cạnh sang, một cô mắt to, tóc đen người Mê hi cô và một cô cao lớn, thân hình rực lửa, tóc quăn, người Ý .

Cô người Mê hi cô hỏi thẳng:

- Có phải anh ấy thích cậu không?

Cô người Ý thì khẳng định:

- Chắc chắn là anh ấy thích cậu rồi.

Cô thư kí mở to mắt :

- Tên anh ấy là gì?

Tôi nghĩ thầm ngán ngẫm: “Thật là có tiếng mà không có miếng. Chuyện chưa có gì mà sắp sửa bị đồn thổi lên rồi.” Và tôi ra sức phân bua:

- Cậu ấy tên là Williams. Tôi mới gặp vài lần khi đi học hệ thống máy tính mới. Bộ phận bên ấy mới chuyển sang tòa nhà bên này nên cậu ấy gặp tôi chào hỏi thôi.

Mấy cô gái nhìn tôi lắc đầu không tin. Chắc phải có chuyện gì đây. Anh ta trẻ và xinh trai thế cơ mà, ai mà chẳng nhìn thấy, chả nhẽ tôi không thấy.

Tất nhiên là tôi thấy cậu ấy xinh trai. Tôi thấy từ ngay lần gặp đầu tiên trong buổi học mà cậu là trợ giảng. Đó là một chàng trai trẻ, da trắng, rất

cao, khoảng 1.95 m, rất gầy, dáng người cân đối. Có lẽ anh gây chú ý vì đôi mắt rất to, xanh da trời, rất sáng và trong, lông mày rợp, trông càng to hơn trên khuôn mặt gầy. Khi anh cười, mắt nheo lại, thấy niềm vui rợp trong ánh mắt lấp lánh xanh trong không đáy như một hồ thu ngày nắng.

Chàng xinh trai cũng có ý sẵn đón, luôn tìm cách nhìn vào mắt tôi hoặc tìm cách hỏi thăm. Tôi cũng chú ý tới anh vì đôi mắt mỗi lần nhìn vào là giật mình vì...đẹp quá. Nhưng tôi cảm thấy những cuộc nói chuyện thường hay gượng gạo thế nào. Thái độ của chàng đồng nghiệp này luôn có cái gì đó vội vàng và khuếch đại, dấu hiệu của một sẵn đón thiếu chân thành hoặc là che dấu một sự ngượng ngùng thiếu kinh nghiệm. Có thể vì cậu ta trẻ, có thể vì xuất thân là kỹ sư (tôi rất nghi ngờ khả năng tán tỉnh của mấy anh kỹ sư) . Có lẽ vì những lý do này hoặc vì chúng tôi làm ở hai toà nhà khác nhau, chẳng mấy khi gặp nên công cuộc làm quen của chúng tôi chẳng đi đến đâu.

Nhưng chả hiểu trời xui đất khiến thế nào, toàn bộ phòng của cậu ta chuyển sang toà nhà của chúng tôi hai năm vì toà nhà bên kia đang sửa sang lại. Chàng đẹp trai bây giờ ngồi cách tôi có mấy cubical, đến tiếng cười tôi còn nghe thấy. Và ngày đầu tiên chuyển sang, việc đầu tiên chàng làm là đi tìm chỗ tôi ngồi để chào hỏi, có lẽ cũng là chuyện bình thường. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi chép miệng. Tôi đâu có ý định tán tỉnh gì trước. Đây là cậu ta tự dẫn xác tới nộp mạng thôi.

Từ hôm ấy một tuần vài tuần chàng trẻ tuổi hiên ngang đi qua cubical của cô thư ký, cô người Mêhicô và cô người Ý, bỏ lại sau lưng những ánh mắt tròn vo dò la để tiến thẳng tới cubical của tôi khi thì nhờ tìm chỗ gửi thư, khi giúp cài đặt một chương trình máy tính, khi hỏi về mấy con số trong bản tổng kết, khi chả có cơ gì nữa thì chàng vẫn dõng dạc đứng ở cubical của tôi chuyện phiếm.

Chàng rõ ràng là tìm cách sẵn đón, còn tôi mỗi lần nhìn vào ánh mắt chàng

cười thì cũng thấy hơi hồi hộp. Viễn cảnh một cuộc phiêu lưu với anh chàng trẻ tuổi mắt xanh không phải là không hấp dẫn.

Nhưng tôi nghĩ lòng dạ đàn ông chả biết thế nào, đặc biệt đây là bối cảnh công ty và chàng ta lại là đồng nghiệp nên càng phải cẩn trọng. Vì thế, tôi đem chuyện này hỏi những cố vấn “chuyên nghiệp” trong gia đình. May mắn thay một trong những họ hàng phía thông gia của gia đình là một cô gái Mỹ trẻ lấy chồng gập ở cơ quan nên rất thông tỏ những chuyện đại loại thế này. Cô ta bảo rằng hãy chờ chàng mời đi ăn trưa. Sau đó, nếu ăn trưa thành công thì chàng sẽ mời đi ăn tối. (Ăn tối xong thành công thì đi đâu thì chưa biết!).

Tôi chờ mãi chẳng thấy chàng mời đi ăn trưa nên lại đi hỏi tiếp thì được cố vấn là thế khi nào thấy chàng đi ăn trưa thì ra đi cùng cũng được. Nghe thì cũng đơn giản nhưng tôi cứ thấy ngại thế nào nên không làm theo. Cái chuyện ai mời ai trước này thật rắc rối nhiều khê. Tôi nhất quyết không chịu xuống nước. Tôi nghĩ có bao nhiêu đèn xanh tôi đã bật sáng choang cả rồi. Mắt chàng to và sáng thế cơ mà, chắc chắn là nhìn thấy. Nếu chàng không mời thì thôi vậy.

Có lẽ tình trạng lửng lơ này vẫn còn kéo dài nếu không có một buổi trưa tôi đi ra ngoài mua đồ ăn một mình, gặp người đẹp trai đi cùng với đám bạn cùng phòng. Khi nhìn thấy tôi ở bên kia đường, chàng lập tức rời khỏi đám bạn, sang đường và đi theo tôi. Thế là cả hai chúng tôi coi như tình cờ gặp nhau và cùng đi ăn trưa ở một tiệm ăn Tàu trong siêu thị.

Chàng trẻ tuổi vốn rất cao nên bình thường muốn nhìn mặt tôi phải nhìn từ xa đâm ra chỉ thấy loáng thoáng khuôn mặt và ánh mắt, lai gần thì chỉ thấy thất lửng, ngửa mặt lên cố ngó thì rất là mỏi cổ. Khi ngồi đối diện nhau bên bàn ăn, tôi mới có cơ hội nhìn kỹ và giật mình phát hiện ra chàng thực sự cực kỳ đẹp trai. Khuôn mặt nhìn xa tưởng thư sinh, nhưng nhìn gần thì vuông vắn, cương nghị, mắt xanh biếc sáng rực rỡ trên làn da rám nắng (

sau này tôi mới biết chàng chơi lướt sóng nên mới có màu da như thế), cười nheo mắt, lông mi rợp xuống khiến mắt như càng xanh. Dáng mặt còn rất trẻ, thanh thoát, đầy sức sống, làn râu phủ quanh cằm và má nao nao gợi một vẻ đẹp phong trần rất đàn ông. (Đến đây tôi nghĩ, cô thư ký tóc vàng quả có con mắt tinh đời).

Tôi nhìn bàn tay cầm thực đơn của chàng và càng ngạc nhiên về những phát hiện mới lạ. Đó là một bàn tay với những ngón dài, rám nắng, thanh mảnh, xương xương, nhưng cổ tay lớn, rắn chắc, đeo một chiếc đồng hồ mặt to, màu xanh thẫm, dây rộng bản bằng kim loại, chạm trổ kỳ công. Có thể vì sự tương phản giữa lông tay dài, mềm, rậm, làm nền cho đồng hồ rắn rỏi mà cổ tay chàng bất ngờ gợi lên một vẻ đàn ông vô cùng mãnh liệt khiến tôi buột miệng hỏi...về chiếc đồng hồ:

- Ồ, đó là một chiếc đồng hồ tuyệt đẹp. Cậu mua nó ở đâu vậy?

- Tớ mua ở một cửa hiệu ở Sydney khi đi học sáu tháng chương trình trao đổi sinh viên. Tớ có nhiều kỉ niệm đẹp với Sydney bởi bắt đầu học lướt sóng lần đầu tiên ở đó.

Trong tôi như hiện lên hình ảnh chàng trẻ tuổi mặc đồ lướt sóng màu đen, cười mình trên những con sóng ở đại dương mênh mông trong buổi chiều hoàng hôn đỏ. Khi anh bay trên đỉnh sóng lấp lánh hoàng hôn ấy, lòng anh mơ ước điều gì, anh liệu có nhớ thương ai? Nhìn thẳng vào đôi mắt xanh mênh mông đối diện, tôi thấy lòng bối rối. Trời, nếu chàng cứ nhìn tôi cười tươi với ánh mắt đầy nắng mặt trời thế này, tôi đến chết mất thôi.

Chàng đẹp trai hỏi

- Cuối tuần này, cậu có kế hoạch gì không?

- Tớ định đi mua một bộ bàn máy vi tính mới.

- Ồ, vậy chắc là cậu cần người khuân hộ bàn nhỉ.

Williams nhoẻn cười dễ thương. Tôi ngần ngừ vì trong lòng chưa rõ là có muốn cho anh biết chỗ ở của tôi không. Chàng lập tức lấy bút ra, ghi số điện thoại vào tờ giấy nhỏ, đưa cho tôi rồi nói:

- Đây là số điện thoại của tớ, nếu cần, cậu cứ gọi. Cuối tuần này tớ cũng không có kế hoạch đi đâu.

- Cám ơn cậu.

-Ồ, không có gì đâu. Mình cũng ở gần chỗ cậu mà.

Cô gái bồi bàn đã đem ra món cơm rang Tàu, tôi nhai cơm mà thấy lòng chao đảo. Chàng bắt đầu dò hỏi:

- Bạn tốt nghiệp lâu chưa?

- À, cũng vài năm rồi.

- Vậy hả?

Chàng có vẻ suy nghĩ như nhâm tính cái gì. Tôi nhận ra ngay là chàng đang tính tuổi. Chắc ngại không dám hỏi thẳng nên cứ vòng vo. Tôi thấy mình giấu một nụ cười thoáng qua môi. Thường thì nhìn tôi người ta thường đoán là đang đi học hoặc mới ra trường. Nên chàng giật mình khi thấy rằng tuổi tôi có thể nhiều hơn là chàng tưởng tượng lúc ban đầu. À, tôi còn có rất nhiều thứ ở quãng đời trước mà chàng sẽ chẳng bao giờ tưởng tượng ra được. Chàng sẽ cảm thấy thế nào khi biết được nhỉ? Và xem chừng, tuổi tác là một điều quan trọng với chàng trai này. Tự nhiên, tôi có ý muốn kéo dài thời gian lửng lơ đoán định, vì có một cảm giác nào đó bảo tôi rằng, chàng sẽ rút lui nhanh nếu biết tuổi thực của tôi, vì rất có thể, sẽ không trẻ hơn chàng. Mà tôi lại chưa sẵn sàng để chàng ra đi vì còn rất tò mò muốn biết rồi những cuộc tán tỉnh này sẽ đi tới đâu, và muốn chàng hiểu thêm về tôi trước khi quyết định vội vàng.

Thứ bảy, tôi ngồi viết đi viết lại vào một cuốn sổ nhỏ chính xác những gì sẽ nói khi gọi điện cho chàng trẻ tuổi đẹp trai. Không hiểu sao, tôi thấy rất hồi hộp trước khi gọi điện và muốn biết chắc rằng mình sẽ không nói hớ một lời nào.

Tôi đã quá lo xa, chàng vui vẻ đến ngay sau khi được gọi. Kê bàn xong, chúng tôi chả có chuyện gì khác làm nên ra biển dạo. Đó là một thứ bấy nắng chói chang rực rỡ, gió biển thổi mát rượi. Tôi ngược nhìn vào mắt

chàng, thấy màu mắt xanh hơn tất cả những màu xanh kia cộng lại, màu nắng lung linh trong đó rực rỡ hơn màu của mặt trời. Tôi cứ nghĩ nếu tôi kiễng chân lên và hôn vào làn môi gợi cảm và mềm của chàng đẹp trai, chạm vào má làn râu mới cạo thì sẽ thế nào nhỉ, chuyện gì sẽ xảy ra? Chàng nhìn tôi, chạm tay vào tóc tôi và nói :

- Tớ rất thích màu tóc nâu đỏ của cậu. Nhìn xem, nó lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

sáng mặt trời.

- Cám ơn cậu.

- Căn nhà của cậu thật xinh xắn, nếu làm BBQ ngoài trời ở vườn sau thì thật hay.

- Ồ, hay là tuần tới cậuqua đây, bọn mình nướng đồ ăn, mình sẽ rủ thêm một vài người bạn nữa.

- Ừ, hay đấy.

Rồi chàng lại trở về chủ đề chàng thắc mắc nhất.

- Bạn có em không?

- Có. Tớ là lớn nhất trong gia đình.

- Vậy thì cũng giống tớ

- Vậy hả?

- Ừm... Em bạn bao nhiêu tuổi?

A ha, lại câu hỏi cũ. Có bao nhiêu cách để hỏi tuổi một cô gái trừ câu hỏi :
“Em bao nhiêu tuổi?”

- Em mình 20, đang học đại học.

Khuôn mày chàng nhíu lại, phán đoán. A ha, chàng lại trở về điểm xuất phát vì vẫn không thể đoán ra là tôi bao nhiêu tuổi. Tôi thầm nghĩ: “Đã đến lúc phải giúp chàng thôi”. Tôi nói:

- Rất cám ơn cậu đã tới giúp tớ. Ngày mai, tớ muốn mời cậu đi ăn trưa ở một cửa hàng Thái. Cậu có rảnh không?

- Mình rảnh, vậy là hẹn mai nhé.

Rồi cuối cùng ngày mai cũng tới. Chúng tôi ngồi ở một tiệm Thái có món

cari vừa cay chảy nước mắt vừa ngon và món súp tôm thơm vị mùi tàu và cay vị ớt nướng. Chàng đẹp trai lần này thẳng thắn hỏi tôi bao nhiêu tuổi, học ở đâu ra. Lần này thì tôi cũng thẳng thắn trả lời. Mặc dù cay chảy nước mắt, tôi vẫn nhìn ra nỗi thất vọng trong ánh mắt ấy. Có lẽ chàng từng nghĩ rằng tôi kém tuổi. Sự thực thì tôi hơn chàng một tuổi và học cao hơn một bằng.

Tuần sau chàng trẻ tuổi không tới như là đã hẹn, và cũng không báo lại. Tôi ra biển ngồi một mình nhìn làn nước trong và biếc soi rõ từng viên đá nhỏ. Đàn chim đậu trên mái của lều nghỉ bên bờ vạt bay vù lên khi tôi ném một viên sỏi về phía chúng. Tôi cảm thấy ngỡ ngàng, bực bội vì cách xử sự này sau tất cả thời gian mà tôi đã dành cho chàng. Nhưng tại sao tôi không thấy ngạc nhiên. Có lẽ từ khi bắt đầu câu chuyện, tôi đã không tin tưởng lắm vào ý định của anh bạn đồng nghiệp này.

Hai tuần sau, Williams sang chỗ ngồi của tôi để xin lỗi vì đã lỡ hẹn, bởi bị ốm tuần đó. Chàng nói có thể chúng tôi sẽ gặp nhau vào dịp khác. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh tuyệt đẹp, nghe những lời giải thích vớ vẩn vo ve bên tai, lòng thầm nghĩ: "Anh thật là hèn nhát".

Tôi tránh gặp chàng trẻ tuổi đẹp trai một thời gian để lòng được trở lại bình thường. Tôi cứ nghĩ rằng mọi chuyện dừng lại ở đó. Tôi chẳng hơi đâu nuôi dưỡng những cảm giác bực bội lâu dài. Chàng quả thực là còn trẻ.

Nhưng bữa tiệc công ty đã làm tôi phát hiện ra một điều mới.

Bữa tiệc được tổ chức ở một khách sạn lớn của thành phố, nằm trên một hòn đảo nhỏ hướng ra đại dương, xây giống như lâu đài kiểu Victoria, bên ngoài mái vòm cong như cung điện, bên trong là sàn gỗ và mái là những thanh gỗ lớn khít cạnh nhau màu lim. Phòng tiệc rộng và cao đủ chứa cả nghìn người.

Đây là đêm tiệc mà các cô gái đều chờ đón vì được diện những bộ váy đẹp nhất, và các chàng trai đều mặc comple. Mỗi người đi dự phần lớn đều mang theo chồng, vợ, bạn gái, hay bạn trai. Tôi tới cùng một người bạn gái và một cậu đồng nghiệp người Mexico. Tâm trạng tôi cực kỳ vui vẻ vì khách sạn tuyệt đẹp, đồ ăn rất ngon, và tất cả mọi người cả sếp lẫn nhân viên uống vài cốc rượu vào đều trở nên cởi mở, lả lơi, hóm hỉnh. Khi đang sẵn sàng cười vì câu chuyện của cậu bạn đi cùng. Tôi nhìn thấy Williams khoác tay một cô gái trẻ bước vào Tôi tránh mặt không được nữa rồi, bởi cậu ta đã nhìn thấy và đi về phía tôi.

Thấy Williams với người con gái đó trông rất đẹp đôi lòng tôi tự dưng buồn tê dại. Cảm giác này đến thật bất ngờ. Cô ấy cao gần bằng Williams, xinh xắn, trẻ trung tươi tắn, dựa vào vai, nhìn anh cười, nói với chúng tôi rằng họ không phải là một đôi. Tôi không ngờ hình ảnh đó lại tác động đến tôi mạnh đến vậy. Vậy mà tôi cứ nghĩ rằng đã cho chàng trẻ tuổi nghỉ chơi khỏi suy nghĩ từ lâu rồi.

Williams tìm cách gặp tôi trong bữa tiệc, rồi đuổi theo khi tôi ra hành lang khi cậu bạn Mexico đang chụp ảnh cho tôi trước cây thông Noel, cố nhìn vào mắt như là muốn đoán xem phản ứng. Tôi thấy cậu ta hoặc thật trẻ con, hoặc muốn dùng tôi thử nghiệm cảm giác, hoặc có vấn đề gì đó với bản thân. Nhưng nhận ra những điều này cũng không làm đỡ hơn cái cảm giác buồn bã bất ngờ xâm chiếm lòng. Bữa tiệc từ đó mất vui nên tôi thuyết phục mấy người bạn về sớm. Khi bước trong bóng tối ra chỗ để xe, bất ngờ quay người lại, tôi thấy Williams đứng một mình bên cửa sổ phòng tiệc nhìn theo. Đằng sau dáng đứng ấy là ánh đèn đêm hội, trước mặt là bóng đêm tối sẫm. Tôi lên xe của người đồng nghiệp, sập cửa lại và chúng tôi lao vút đi vào đêm tối. A, mà ánh mắt cậu bạn đồng nghiệp Mexico có gì là lạ, cậu ấy rủ tôi đi chơi tiếp ở một tiệm bar cùng với những người đồng nghiệp khác. Tôi từ chối bởi có lẽ không còn chỗ để chứa thêm một cảm xúc nào nữa trong buổi tối này. Dù cậu ấy cũng rất dễ thương. Dễ thương nhất là khi cậu ấy vòng vo tìm cách hỏi số điện thoại của tôi. ..

Khi về nhà đêm khuya lòng vẫn chưa hết chán, tôi bỗng nhận ra rằng hình như đã có cảm tình với chàng trẻ tuổi nhiều hơn là tôi tưởng. Cảm tình dù ngăn ngủ thoáng qua thì vẫn là tình cảm, vẫn sống ở góc ngách nào đó của trái tim dù nhiều khi bản thân ta không ngờ tới.

Bây giờ câu chuyện đã chỉ còn là kỷ niệm, tôi vẫn gặp chàng trẻ tuổi đẹp trai hàng ngày ở cơ quan, thậm chí thỉnh thoảng ngồi ăn cùng ở căng tin, thấy anh sẵn đón một vài cô gái khác, thấy các cô gái nhiệt tình làm điệu cho anh, thấy rõ là các nàng sẽ thất bại bởi Williams thực ra chưa sẵn sàng hoặc chưa muốn có một mối quan hệ dù anh luôn tỏ một thái độ khiến các cô gái tưởng rằng anh quan tâm tới họ, tưởng rằng chỉ cần dẫn lên một chút thôi, họ sẽ gặp anh ở giữa đoạn đường... Lý do gì khiến anh làm thế, thì tôi không biết được, và cũng không có ý định tìm hiểu.

Có một điều tôi biết là đôi mắt chàng trẻ tuổi vẫn rất đẹp nhưng lòng tôi không còn hồi hộp khi nhìn vào mắt chàng. Tôi chỉ thấy còn lại một chút hấp dẫn, một chút chế giễu, một chút thương hại, và lạ thay cả một cảm giác nào đó mềm mại thoáng qua giống như là một nụ hôn gió của một tình bạn dịu dàng

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 7

CHÀNG ĐỘC THÂN ĐÀI LOAN

Khi tôi gặp một người đàn ông mà tôi thích thì anh sẽ được tả thế này với chị và em gái: " Anh ấy thật là đẹp trai, thật là hấp dẫn, thật là thông minh, thật là trung thực, thật là có học thức, thật say mê công việc, và xem chừng cũng thích tôi. Tôi thích nhìn anh , thích nghe anh nói, thích nắm tay, thích ngồi cạnh, thích chuyện trò, rất hay cười mỗi khi nghĩ tới anh, rất mong chờ điện thoại của anh".

Chị tôi sẽ nhìn tôi lạ lùng một lúc, rồi hỏi lại : "Thế anh ta làm được bao nhiêu tiền?" Tôi sẽ khai thu nhập. Chị tôi sẽ bảo: "Chắc là không cao đến mức đấy đâu" Tôi sẽ tìm cách bảo vệ cho chàng ứng cử viên. Tôi không nghĩ là anh nói dối về chủ đề này. Chị tôi sẽ bảo " Làm sao mà tin được" . Tôi tuyệt vọng muốn chứng minh rằng ứng cử viên của tôi là người trung thực, bèn cãi lại " Chị vào mạng mà xem, người nghề nghiệp thế này, bằng cấp thế này, từng này năm kinh nghiệm thì làm được từng này tiền. " Chị tôi nửa tin nửa ngờ, vào mạng xem, thấy quả thật anh ta không nói dối.

Sau đó, chị tra hỏi tiếp: " Thế anh ta đi xe gì?". Tôi phải ngồi nghĩ một lúc mới loáng thoáng nhớ ra loại xe. Chị tôi nghe xong, vẫn chưa vừa ý lắm, gặng hỏi tiếp: " Thế anh ta ở nhà riêng hay ở thuê?". Nếu mà tôi nói rằng anh có nhà riêng, thì chị tôi thấy tạm thời yên tâm, nếu tôi nói anh thuê nhà ở thì chị sẽ tra hỏi tiếp:"Tại sao làm được từng ấy tiền mà không mua nhà?" Tôi chán nản bảo làm sao mà biết được, ở một mình thì mua nhà làm gì.

Đoạn này thì em sẽ bênh tôi. Em lẩm nhẩm tính một lúc : " Lương từng này, thưởng từng này, Không phải trả tiền nhà, không phải trả tiền xe, chỉ tiền thuê và tiền ăn thôi," rồi bảo "Thế thì cũng tiết kiệm được nhiều", và kết luận: "Cũng được đấy!". Lúc đó tôi sẽ thở phào nhẹ nhõm. Thế là cuộc

sát hạch đầu tiên đã trót lọt.

Chị tôi dù vậy chắc vẫn thầm lo lắng rằng tôi với đầu óc lơ lửng trên những đám mây hồng sẽ lôi về một anh chàng xinh trai đeo kính suốt ngày chúi đầu vào sách vở, coi đồng tiền nhẹ như lông hồng nên quyết chí ra tay can thiệp. Sau nhiều hồi nghe ngóng dò la tin tức, một hôm chị hốt hải gọi điện :

- Dì ơi, cơ hội đến rồi. (Chị gọi tôi là “dì” theo cái cách của con chị)

Tôi ngỡ ngác:

- Cơ hội gì hả chị?

- Mấy hôm nay thấy cậu Lin có vẻ buồn buồn.

- Lin nào cơ? Tôi ngạc nhiên.

- Lin người gốc Đài Loan mà chị vẫn kể với dì ấy. Cả cơ quan chỉ còn mỗi chú này độc thân thôi. Cậu này được lắm, ngoan lắm, tốt nghiệp đại học kỹ sư, lương khá cao đấy nhé, đã mua nhà, mua xe, mà xem chừng có vẻ chí thú, hiền lành, 28 tuổi.

-Ồ, có nhiều thứ thế sao Lin lại “buồn buồn”?

-Ừ, thì chị mới lân la hỏi, hóa ra là cậu lại chia tay với người yêu.

- “Lại” chia tay?

- Ừ, cứ chia tay với quay lại mấy lần rồi, bây giờ hình như chia tay hẳn.

- Tại sao lại chia tay?

- Tại cậu ấy hình như ngần ngại không chịu cưới.

- Trời, chị muốn gả chồng cho em lại bảo em hẹn hò cái anh không chịu cưới làm gì cho mất thời gian?

- Mình cứ phải thử xem chứ.

- Mà sao chị biết những chuyện này?

- Thì Lin tâm sự với chị.

- A.

- Dì phải chớp lấy cơ hội ngay, không để Lin quay lại với người yêu! Chị đã rủ được cậu ấy thứ bảy này đi nhà hàng cùng gia đình chị. Dì cũng đến để chị giới thiệu.

- Nhưng thứ bảy này em bận rồi.

- Bạn gì?
- Em có một người bạn cũ bay từ bang khác tới chơi.
- Bạn thế nào, có ý gì không?
- Bạn từ xưa thôi, chả có ý gì.
- Thì bảo bạn là mình bận một buổi, có sao đâu.
- Nhưng em chưa gặp bạn đã 5 năm rồi, bạn lại đi đường xa tới thăm mà mình bỏ bạn đi chơi thì bất lịch sự lắm.

Chị giục giã:

- Dì làm gì cũng phải cân nhắc tới nhiệm vụ “lấy chồng”. Cả nhà lo cho gì cứ sốt ruột cả lên đây này.

Tôi áy náy:

- Hay chị hẹn cậu ấy lại tuần sau rồi em tới.
- Mình làm gì cũng phải nhanh chóng. Cậu ấy vừa đồng ý là ta phải tiến tới ngày, chứ cứ dềnh dang thì hỏng hết mọi việc.
- Vậy thì thôi, mà em nghĩ cậu ấy mới chia tay với người yêu, chắc cũng cần thời gian để cân bằng lại. Bây giờ có lẽ chưa phải thời điểm thích hợp.
- Để lâu nhớ cậu ấy lại quay lại với cô kia thì sao?
- Thế thì càng phải thôi. Vì nếu còn có thể quay lại thì nghĩa là chưa dứt khoát. Mình tham gia vào làm gì cho rắc rối.

Chị nói dối:

- Thôi thì tùy dì.

Rồi chị gặp máy. Tôi tưởng thế là thoát. Nhưng 30 phút sau, lại nghe chuông điện thoại reng reng. Nhắc máy lên, hóa ra là anh rể. Anh chưa bao giờ can thiệp vào những chuyện như thế này nhưng chắc do chị thúc giục quá nên phải tức tốc gọi điện. Anh phân tích lý lẽ phải chăng, rằng tôi đang bỏ lỡ một cơ hội vàng, chàng thanh niên kia xem chừng là người trẻ trung, tử tế, bằng cấp đàng hoàng, cao ráo, sạch sẽ, nhà cửa và công việc ổn định, mọi thứ đều rất tương xứng đẹp đôi, vì vậy tôi không nên bỏ lỡ cơ hội này. Anh còn xung phong tiếp và đưa bạn tôi đi chơi trong khi tôi gặp cái ứng cử viên Đài Loan kia.

Anh rể gọi làm tôi ngại quá, nên tôi nghĩ có cố nói nữa chắc cũng chẳng ăn thua với anh chị nên cuối cùng một kế hoạch được lập ra, tôi sẽ gửi bạn cho một người bạn khác đưa đi chơi một buổi chiều, và tôi sẽ gặp anh Đài Loan trong buổi chiều đó.

Cái cuộc hẹn hò tối thứ bảy này lực lượng rất hùng hậu bao gồm tôi mặc váy xinh tươi, chị và anh cười tươi chào hàng, hai đứa cháu chạy loăng quăng cãi nhau chí choé. Cả nhà tôi vậy thế này thì anh Đài Loan kia chạy đâu cho thoát.

Chúng tôi hẹn anh ở một nhà hàng lớn tên là Vua, nằm đối diện một khu shopping lớn nhất vùng nên lúc nào cũng đông nghịt người. Nhà hàng có các món cá nổi tiếng và bia được làm ngay tại đó. Cả gia đình tôi đến trước để đặt chỗ. Anh Đài Loan có một ngôi nhà nhỏ ở cũng không xa là mấy nên việc hò hẹn xem chừng sẽ suôn sẻ.

Chàng Đài Loan nhìn tôi cười đầy thiện cảm khi mới gặp. Đó là một chàng trai trẻ tuổi, tên Lin, dáng người thể thao, cao lớn, khoảng 1.85m, chân dài, mặc quần jean rất đẹp có lẽ do tập chạy, tập lướt ván, và chơi bóng rổ (theo lời anh kể). Anh trò chuyện rất đàng hoàng, nhẹ nhàng, lịch sự, và chân thực. Anh xem chừng không kiêu ngạo, ngược lại có một vẻ gì đó hơi thiếu quyết đoán, và một chút tự ti. Anh làm tôi nhớ tới những câu chuyện Quỳnh Dao với tình cảm chân thành nhưng kết thúc bất hạnh vì sự giằng xé tâm trạng và thiếu quyết đoán của nhân vật nam chính.

Mặc dù có dáng người khá hấp dẫn, khuôn mặt Lin lại rất tù túng, kiểu hình dơi, đen, tai nhỏ, mắt đục và một mắt to, một mắt bé, với một vẻ nhìn như đang nghĩ ngợi lo lắng điều gì. Bù lại, nụ cười của anh khá hiền lành, dễ mến để lộ hàm răng rất trắng.

Tóm lại, ấn tượng ban đầu của tôi là anh toát lên một vẻ bình thường theo cái nghĩa tốt của nó. Nghĩa là một người con trai trẻ, khỏe mạnh, tình cảm,

trung thực, chăm chỉ làm ăn, vững vàng về kinh tế, vun đắp những chuyện bình thường của cuộc sống, không mơ ước cao xa, không nhiều tham vọng, không nhiều tài năng nổi bật, không thông minh xuất chúng, không chơi những trò thể thao nguy hiểm, không có những ước vọng ngông cuồng, không lập dị. Tẻ nhạt nhưng nhẫn nại và vững bền.

Mặc dù anh không hẳn là cuốn hút tôi nhưng tôi thấy vẫn có cảm tình với cách cư xử đàng hoàng chân thực. (Có lẽ cũng bởi sức ép của anh và chị kè kè ngồi bên cạnh như ban giám khảo). Tuy vậy, bữa ăn diễn ra tự nhiên và vui vẻ nhờ sự tươi cười gởi chuyện của anh chị và những trò nghịch ngợm của hai đứa cháu. Khi đứng dậy rời khỏi bàn, anh nhường đường cho tôi đi trước. Tôi đã chắc mẫm thế này chắc khoe được cái lưng váy đẹp của mình đây nhưng chả hiểu giày nhựa đi trên sàn gỗ trơn bôi rồi thế nào tôi ngã đánh oạch, may mà kịp đứng dậy trước khi anh phải cúi xuống đỡ. Đứng dậy rồi tôi ngẩng cao đầu đi tiếp, cố vớt vát lại cái không khí nghiêm trang của buổi ra mắt cả gia đình.

Kết thúc bữa ăn buổi tối vẫn còn sớm, trời thậm chí còn chưa tối hẳn. Chị đang loay hoay tính toán làm thế nào gợi ý Lin mời tôi đi chơi cho chúng tôi có dịp gặp riêng tìm hiểu thì anh đã hỏi:

- Buổi tối hôm nay em có bận gì không?

Tôi chưa kịp nói gì, chị đã hồ hởi :

- Dì không bận gì đâu. Hay là Lin chở cô ấy đi xem phim. Ở ngay gần đây có rạp chiếu phim lớn.

Tôi băn khoăn:

- Xe em vẫn đậu ở đây.

Anh rẽ nhanh nhẩu bảo:

- Đừng lo, để anh lái xe về nhà cho. Khi nào xem phim xong hai đứa về nhà anh chị, rồi em lấy xe từ đó.

Thế là buổi hẹn hò được quyết định nhanh chóng. Anh chị tựa vào vai nhau hí hửng cười nhìn theo chúng tôi đi ra xe. Nhìn ngoài, chúng tôi quả thực là

đẹp đôi. Chàng Đài Loan cao lớn khoẻ mạnh, tôi thì dịu dàng và xinh xắn. Cả hai đều trẻ trung, tươi tắn bên nhau đi chơi trong buổi tối thứ bảy gió biển dịu dịu mát. Anh chị cười khắp khởi, bụng chắc mấm phen này đã gả bán tôi đi được rồi cho đỡ mối lo của cả đại gia đình...

Bộ phim có nhiều cảnh tượng và lời nói không hẳn là lịch sự khiến chúng tôi cũng hơi đỏ mặt. Rồi khỏi rạp trời đã tối, anh rủ tôi đi dạo bên bờ biển. Hôm đó trời mát và trăng sáng. Chúng tôi đi mãi tới tận cuối chiếc cầu gỗ phía biển, nghe sóng đập tung tóe vào chân cầu, ngửi mùi mùi cá tanh lẫn với mùi gió, thấy những người đi câu cá đêm đứng lẫn trong bóng tối, đi qua những cặp tình nhân đi dạo đêm rì rầm trò chuyện. Tiếng sóng âm ì và gió biển luôn đem lại cho tôi cảm giác thư giãn, mơ màng. Đứng từ phía cầu biển nhìn vào đất liền thấy thành phố lấp lánh sáng đèn dưới ánh trăng đêm mênh mông..

Anh Đài Loan có vẻ cũng có tâm trạng thoải mái. Anh bảo:

- Mặc dù ở gần đây, nhưng anh chưa bao giờ tới khu vực biển này. Thật không ngờ khung cảnh lại dễ chịu đến vậy.

Tôi nhìn anh dưới ánh trăng, thấy tuổi trẻ tươi tắn dịu dàng vô tư đùa trong gió đêm.

Mọi việc có lẽ diễn ra suôn sẻ nếu tôi không hỏi người Đài Loan một câu hỏi vớ vẩn nào đó ở phút cuối cùng trước khi mở cửa xe ở trước nhà anh chị, nơi anh chở tôi về về. Trước đó chúng tôi vẫn trò chuyện bình thường, những câu chuyện tẻ nhạt và lịch sự. Tôi không nhớ là đã hỏi gì, chỉ nhớ là nhắc lại hai lần mà anh như không nghe thấy nên quay sang nhìn.

Trong bóng tối của xe, tôi thấy anh như khác hẳn, âm thầm, buồn bã, như đang ở đâu đó, không nghe thấy tiếng tôi. Và bỗng dưng một cảm giác rõ ràng ập lên rằng chàng Đài Loan này dứt khoát có một ẩn ức gì đó ở trong lòng nhưng không nói ra được. Giống như là cái thế giới bên ngoài hàng ngày cười nói này là một gánh nặng vì toàn bộ sức lực và tâm trí của anh đã tiêu vào cái ẩn ức kia. Cả buổi tối đi chơi với tôi là một sự cố gắng, một khoảng khuây khỏa ngăn ngủi như một viên thuốc giảm đau, nhưng không

chữa được bệnh. Và đến phút này, không cố được nữa, anh hoàn toàn chìm đắm vào cái thế giới riêng, không có tôi, không có ngoại cảnh.

Tôi nói điều này với chị, bảo rằng người Đài Loan xem chừng là một người hiền lành, tử tế, nhưng chắc là không nói thật lý do vì sao người yêu cũ bỏ đi. Anh chắc chắn có gánh nặng tâm lý nào đó trong lòng và chưa đủ sẵn sàng để bắt đầu một mối quan hệ mới. Có thể anh ấy thất tình. Có thể một điều gì nghiêm trọng hơn. Chị gạt đi, nói rằng ai mà chả có vấn đề tâm lý nào đó.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra đúng như tôi ngờ ngợ. Chàng Đài Loan có những hành động khó hiểu, như 4h chiều gọi điện rủ tôi đi chơi vào lúc 7h tối. Thường thì mới quen muốn hẹn hò đi chơi phải hẹn trước một tuần, hoặc ít ra là ba ngày. Tôi đồng ý đi lần đầu tiên vì nghĩ có thể anh có việc đột xuất nào đó, tới lần thứ hai thì tôi từ chối. Anh gọi điện vài lần nữa, toàn vào những dịp tiện thể ghé qua, hay gọi mà không hẹn chắc chắn, hoặc gọi buổi sáng mà rủ đi chơi ngay buổi chiều. Tôi nhanh chóng kết luận là không nên mất thời gian với chàng Đài Loan nữa vì rõ ràng tâm lý người này không ổn định, vì lý do cụ thể gì thì tôi không rõ. Anh không hẳn là nhiệt tình với tôi, nhưng vẫn gọi điện nhiều lần, chắc muốn tôi làm bạn cho đỡ buồn một thời gian, chứ không tìm một mối quan hệ lâu dài. Tôi hiện giờ không có thời gian cho công việc từ thiện kiểu thế này. Điều làm tôi áy náy là anh chị tôi rất tốn nhiều công sức và trông đợi vào công cuộc mỗi mai này, và chấm điểm chàng Đài Loan rất cao.

May mắn cho tôi là anh chị cuối cùng cũng hiểu ra sau khi nghe tôi trình bày sự việc về các kiểu hẹn hò của chàng Đài Loan. Ngay cả ở cơ quan, hình như chàng ta cũng làm điều gì đó khiến chị không hài lòng như đem chuyện gặp tôi tâm sự với một cô đồng nghiệp đồng thời là hàng xóm. Chị lúc đầu khoái cái tính hiền lành để bảo, (vì nghĩ rằng có thể bảo được anh ta cưới tôi), bây giờ đâm bực mình vì thói yếu đuối và thiếu quyết đoán, dễ bị lôi kéo của chàng Đài Loan.

Tôi thì nghĩ chàng Đài Loan có những điểm mạnh và điểm yếu như những người đàn ông bình thường khác, nhưng còn có thêm một ẩn ức tâm lý nào đó chưa giải quyết được, nên chúng tôi không có cơ hội để toàn tâm toàn ý

tìm hiểu lẫn nhau. Có lẽ chúng tôi không gặp nhau vào đúng thời điểm trong cuộc đời nên chuyện không thành.

Chàng Đài Loan chưa từng cuốn hút tôi nhưng tôi cũng chưa từng quên anh. Có lẽ vì Quỳnh Dao chẳng, bởi những cuộc gặp gỡ đã khiến tôi phần nào hiểu được tại sao Quỳnh Dao viết được những câu chuyện tình cảm như vậy về một nền văn hóa Đài Loan riêng biệt với những con người hiền lành, yếu đuối, do dự, tự ti cùng một chút nội tâm phức tạp, một chút tính toán, và hơn hết là mơ ước bình dị về mái ấm gia đình.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 8

NGƯỜI BẠN CŨ

Reng... Reng... Reng.

Điện thoại vừa kêu vừa run bần bật trong xắc tay. Tôi cuống quýt lục tung cả xắc, cuối cùng thì cũng lôi ra được cái di động nhỏ xíu. Đúng là cú gọi đang chờ đợi. Tôi cố gắng lắng nghe vì lời cậu ta bị ngắt quãng trong khu nhà lớn sân bay do tín hiệu không rõ, nên chỉ nghe được: “...ga 2..” Tôi chạy ra khỏi tòa nhà lớn mong bắt được tín hiệu rõ hơn.

Ngoài này tiếng máy bay cất cánh hạ cánh ầm ầm và người hối hả kéo hành lý đi lại đông như mắc cửi, xe buýt màu xanh, ô tô đủ các màu, tắc xi màu vàng bận rộn đậu bên vỉa hè đưa và đón người nườm nượp. Sân bay luôn đem lại cho tôi cảm giác vội vàng vì ai cũng mãi miết ngược xuôi. Ở ngoài này tín hiệu tốt hơn nhưng tiếng máy bay ầm ầm nhiều lúc át cả tiếng cậu ta trong điện thoại. “Continental? Ga 2. Tớ đậu xe ở ga 1, để tớ đi bộ sang bên ấy. Tớ vừa ở chỗ làm ra, đi giày cao gót nên không đi nhanh được đâu, chịu khó chờ chút nhé.” Tôi nghe giọng cậu ta cười trong điện thoại.: “Cứ đi từ từ bình tĩnh. Chứ chạy vội ngã lại bắt đền tớ thì phiền.”

Tôi mặc váy màu trắng và áo hoa và đi giày cao gót, hôm nay lại dành nhiều thời gian chọn quần áo hơn những hôm đi làm khác. Tôi hối hả bước, suýt nữa thì vấp phải bác da đen đang đẩy cả xe hành lý cho hành khách. Tôi cuống quýt xin lỗi, bác ta nhìn tôi cười, phẩy tay nói không có chuyện gì. Năm vừa rồi tôi đi sân bay đưa đón không biết bao nhiêu lần, chưa lần nào tôi tự dừng vội vã hỏi hột như lần này.

Bạn cũ quen tôi 10 năm. Tôi biết bạn cũ 16 năm, bây giờ giật mình nghĩ lại tôi biết cậu ta quá nửa cuộc đời. Chuyện tôi và bạn bắt đầu xa mãi từ cái

thời bao cấp, khi mà phần lớn thời gian của cuộc đời được dành cho việc xếp hàng. Mẹ xếp hàng mua gạo. Bố đi từ 3h sáng chiến đấu được mấy chai dầu hỏa, về ngủ bù, chờ mẹ mua được gạo thì ra bê về. Tôi được mẹ sai đi xếp hàng mua rau, là việc dễ nhất vì không phải bê nặng.

Từ việc đi mua rau này mà tôi thân với con bé hàng xóm hay đi xếp hàng cùng. Tình thân hữu của chúng tôi bắt đầu từ những buổi chiều dài ngoẵng ngồi chờ cô mậ dich mở cửa, đứa nào muốn đi vệ sinh thì để cục gạch vào chỗ của mình rồi nhờ đứa kia trông hộ, và chiến đấu với những đứa khác thấy không có người ở đấy định nhẩy vào xí chỗ. Hai đứa đều bé tí teo nên rất dễ bị người lớn lấn chỗ, nhưng hàng tháng chúng tôi vẫn giúp nhau khuân về được mấy mớ rau muống đem luộc vắt chanh hoặc xào tỏi.

Cô bạn xếp hàng có một mối quan tâm đặc biệt là một cậu bé cùng lớp. Không ngày nào đi học về là cô ta không kể về cậu ta. Cô kể rất tỉ mỉ rằng cậu ta thật là kiêu ngạo, phát ngôn quá tự tin, thích đứa con gái nào trong lớp, bài làm hôm nay được mấy điểm, học giỏi toán như thế nào, có cái cặp màu gì, bố đi nước ngoài ra sao, ngày hôm nay nói câu gì với cô , ngày hôm qua xung phong lên phát biểu ở môn học gì, giờ ra chơi chơi với ai, hôm nay có sự kiện gì mà cậu ta tham gia.

Phần lớn những chuyện này được kể với một giọng rất chê bai từ miệng cô bạn tôi. Theo cô, cậu ta mặc dù thông minh học giỏi nhưng mà quá kiêu ngạo, tinh tướng. Hồi đấy tôi không hiểu mấy, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi thấy có lẽ hồi đó, cô bạn tôi rất thích cậu ta nên mới để ý nhiều chi tiết đến vậy.

Tôi cũng không hiểu sao lại nghe không biết chán những chuyện vớ vẩn miễn là liên quan đến cậu ta. Tôi rất tò mò về cậu bé mà tôi chưa bao giờ gặp mặt nhưng lại biết rất nhiều chuyện về cậu. Trong sự hình dung của tôi, đó là một cậu bé rất đẹp trai, học giỏi, thông minh, nhưng rất sĩ diện, đôi chút kiêu ngạo, phát ngôn ra miệng rất ngông nghênh. Hình ảnh của đó

luôn sống trong tôi giống như một huyền thoại nhỏ nhỏ và thú vị khơi gợi trí tò mò và làm sống động hơn những buổi chiều chậm chạp và tẻ nhạt ngồi ngáp ngáp dài xếp hàng mua rau trước cửa hàng mậu dịch.

Trái đất thật là nhỏ bé, lên đại học, tôi và cậu ta hóa ra học cùng lớp. Lần đầu tiên tôi gặp nhân vật trong chuyện là ở sân trường khi các lớp đứng chờ điểm danh hôm nhập học. Tôi là lớp trưởng, giữ danh sách lớp nên nhìn thấy tên quen thuộc. Cậu ta đứng ở cuối hàng, đứng hơi tách ra cả đám đông gần trăm sinh viên hỗn độn. Không hiểu sao, mặc dù chưa từng gặp mặt, tôi vẫn có cảm giác chắc chắn rằng đó là nhân vật nam trong câu chuyện hàng ngày của cô bạn hàng xóm.

Cậu ta khá sáng sủa, có thể gọi là đẹp trai theo tiêu chuẩn Việt Nam, cao khoảng 1.70m, da trắng, vai rộng, dáng người vuông vắn khỏe mạnh rắn chắc, tay ngắn và chắc, khuôn mặt to và vuông vắn, trông cũng khá có tướng tá, miệng khá đẹp, đầy đặn và có đường nét, chỉ có mắt hơi nhỏ nhưng nhanh nhẹn.

Cậu ta đứng tách ra một chút khỏi đám đông lao xao ngơ ngác của bọn sinh viên năm thứ nhất, luôn đầy tinh thần tự tôn, luôn thể hiện ra ngoài lòng tin tưởng vô bờ bến vào khả năng của mình. Cho đến bây giờ tôi vẫn có ước muốn chiêm bĩm cái thói tự hào tới mức hơi tự tăng bốc bản thân, và cùng lúc vẫn bị hấp dẫn bởi trí thông minh sắc sảo hiếm có của cậu ta. Tôi nghĩ, quan hệ của chúng tôi chắc suốt đời vẫn thế.

Tôi và cậu ta hóa ra còn đi học về chung đường vì nhà ở gần nhau. Tôi không biết từ lúc nào tôi bắt đầu quan tâm đến người bạn học, có lẽ từ rất lâu trước khi gặp, hình ảnh người con trai này đã sống trong tôi. Còn cậu ta có lẽ luôn chỉ coi tôi là bạn, và quan tâm nhiều hơn tới những cô bạn gái xinh đẹp của tôi, và thường hỏi tôi thông tin về họ.

Tôi chưa bao giờ kể cho cậu nghe rằng tôi biết cậu rất lâu trước khi gặp,

cũng chưa bao giờ tiết lộ rằng tôi đã tốn không biết bao nhiêu trang nhật ký viết về cậu, cũng tốn không biết bao nhiêu là nước mắt. Thậm chí những truyện ngắn đoán văn của tôi đăng trên báo chí thời ấy đoạn nào cũng thấp thoáng hình bóng của cậu ấy.

Chả hiểu sao cái thái độ khinh khi vênh vang, cái thói tự tin đến đáng ghét của cậu ta lại cuốn hút tôi. Tôi kết luận chắc ngày ấy tôi cũng ở cái tuổi dở hơi. Mà ngày ấy tôi tương tự biết bao nhiêu người, từ anh đoàn trưởng bộ đội xuất ngũ hay uống rượu, hay cười đỏ mặt, có lúm đồng tiền đến cậu bạn đẹp trai, vui tính, con nhà giàu tán gái dẻo như kẹo kéo.

Chao ôi cái thời ngây thơ nhật ký chép vào hết phượng đỏ lại đến ve kêu, tràn ngập những chuyện tình vớ vẩn ẩm ướt như là nước mắt học trò ngập ngừng rơi. Xem lại nhật ký thấy ghi rõ hôm nay bạn trai nào nhìn mình khác lạ, ai khen mình xinh, ai đạp xe theo mình giờ tan trường, ai cài hoa hồng tặng trên khung cửa sắt trước nhà, bao giờ thì đến mùa hoa sữa. Rồi trốn cả buổi kinh tế chính trị để đọc truyện Chó hoang Dingô.

Trái đất dù vô cùng rộng lớn nhưng vẫn có cách đẩy chúng tôi lại gần nhau. Một thời gian ngắn sau khi tôi đi du học, cậu ta cũng đi tuy rằng ở bang khác. Tôi và cậu ta vẫn giữ liên lạc với những cuộc trò chuyện chủ yếu về những chuyện tình không thành của cậu ta hay là những khó khăn của cuộc sống du học. Cậu ta thường hay đùa cợt, nhưng tôi biết những năm tháng sống một mình đã dạy cho cậu ta thành một con cáo khôn ngoan già dặn. Tôi thử gõ vài lần vẫn không tìm thấy điểm yếu của cậu ta. Tôi nói cái gì cậu ta cũng đối đáp trôi chảy như là đã thông thạo về chủ đề đấy rồi. Cậu ta cứ nhơn nhơn cười như là người tự chủ nhất thế gian.

Chỉ có một lần cậu ta kể là hồi mới sang đi học, thuê phòng riêng nhưng chung toa let với một người phòng bên cạnh. Luật không thành văn là mỗi người lần lượt để cuộn giấy toa let khi hết. Vì thời khóa biểu khác nhau nên ở cả nửa năm rồi vẫn không bao giờ gặp nhau. Một lần, cậu ta có lần cố

tình không để giấy toa lét mấy lần để buộc ông kia phải chờ gặp để nhắc nhở. Vì thế, cậu ta được gặp người hàng xóm. Nghe kể xong, tôi bỗng nhận ra rằng, cậu ta chắc rằng có những thời điểm rất cô đơn.

Những cuộc nói chuyện không đều đặn vẫn giúp chúng tôi giữ liên lạc và phần nào chia sẻ cuộc sống của nhau. Tôi và cậu thậm chí còn cùng về thăm nhà và cùng đi chơi ở Việt Nam. Chúng tôi đi uống cà phê, nhìn khung cảnh xám xịt trời mưa tầm tã trên hồ Tây, ăn chân gà nướng ở Kim Liên, thăm làng hoa hồ Tây và thăm cậu bạn học cũ nhà nghèo đi trông hoa thuê cho người chủ đất. Tôi còn nhớ cậu ta hái tặng tôi một bông hồng dài đúng bằng người trong một buổi chiều hồ Tây xám xịt.

Và bây giờ, cậu ta đến thăm tôi. Cậu ta thường gọi điện hoặc đến thăm tôi sau mỗi cuộc tình thất bại. Tôi là một người an toàn để chia sẻ vì tôi không quen biết và cũng không liên hệ với các bạn khác của cậu ta nên những gì được kể cho tôi không bao giờ đến tai những người bạn khác.

Trời đã về chiều, mặt trời xuống nhanh. Tôi nhìn thấy bạn cũ đứng chờ tôi với chiếc vali nhỏ và nắng chiều chênh chếch sau lưng. Cậu ấy không thay đổi mấy, có lẽ hơi lên cân một chút, trông khỏe mạnh hơn một chút. Cậu ta nhìn tôi khá ngạc nhiên và đôi chút như là ngưỡng mộ và hài lòng, tôi có lẽ đã thay đổi nhiều, màu tóc tôi khác và cách ăn mặc cũng khác.

Chúng tôi ôm lấy nhau thay cho lời chào hỏi. Tôi đưa cậu ta về chỗ em họ tôi ở tạm. Buổi tối, tôi nấu canh rau cải với cá rán sốt cà chua. Chúng tôi ba người ăn chung bàn trò chuyện như pháo rang. Cậu em tôi có vẻ hợp chuyện với . Cậu ta vỗ vai em tôi bảo: “ Rồi chú cũng phải học lái xe đi chứ nhì, để còn lái xe đỡ chị chú chứ. Hồi anh mới sang đây cũng chả biết gì như chú, rồi cũng tự mày mò đi xe bus đi các nơi, và học thi lấy bằng lái.”. Thằng em họ tôi chắc nghe câu được câu chẳng, chỉ ngồi hì hục đánh chén, chả mấy khi được bữa cơm Việt ngon. Ăn xong cả ba đưa no kenh ngồi tán gẫu chuyện bóng đá Việt Nam và xem băng Mỹ Tâm.

Nhìn cậu ta nói chuyện thoải mái với cậu em bướng bỉnh của tôi, hai anh em cười sảng sặc tôi thấy lòng dễ chịu vô cùng, ước gì mọi việc cứ thế này mãi. Tôi có cảm giác thân thuộc và thân thương, không phải cố gắng hòa nhập. Tôi nghĩ giá được thế này cũng tốt, lấy một người chồng Việt Nam giản dị chân thành yêu thích gia đình. Một người sẽ không những làm chồng của tôi mà còn làm anh của em tôi và làm con của bố mẹ tôi.

Tôi sẽ không phải dậy người yêu đếm một, hai, ba bằng tiếng Việt. Bố tôi khi gặp con rể tương lai sẽ không phải cầm theo cuốn từ điển Anh- Việt, phát âm tiếng Anh phì phì cả nước bọt vì già rồi nên uốn lưỡi khó khăn hơn, miệng nói tay nói, hết buổi nói chuyện thì cả hai cùng mỏi hết cả tay. Có lẽ hạnh phúc giản dị thôi, vậy mà tôi vẫn mãi chạy theo những ánh cầu vồng rực rỡ vì trí tò mò vô tận và khát vọng không mệt mỏi muốn khám phá những điều mới lạ, muốn thử sức mình ở những chân trời xa lắc.

Nhà chỉ có mỗi một giường, cậu ta hì hục dọn giường ngủ cho tôi khi tôi rửa bát. Cậu ta và em tôi rải đệm nằm đất. Tôi mệt và thiếp đi trong tiếng rì rầm bình luận bóng đá của em tôi và cậu ta.

Tôi tỉnh dậy khi trời hăm hờ sáng. Tôi không thấy hai người đâu. Chạy ra ngoài cửa, tôi thấy hai anh em đang ở bên kia đường. Cậu ta vẫy tôi xuống và nói với lên: “ Bên này có người đem đồ đạc cũ ra bán, chọn được khối thứ mà em cậu cần”. Tôi sang đến nơi đã thấy cậu ta đang giúp em tôi mặc cả mua bàn học, bàn ăn, đèn, giá sách, đèn máy tính, tủ đựng quần áo với giá rẻ như đem cho. Ba chúng tôi hì hục khiêng đồ về trang bị phòng cho em tôi. Tôi nhìn cậu ta cảm kích vô cùng. Không có cậu ta nhanh mắt nhìn thấy người ta đem bán đồ cũ từ sáng sớm và giúp mua và khiêng đồ, không biết đến bao giờ chị em tôi mới sắm đủ đồ đạc cho căn phòng mới này.

Tôi chạy đi mua đồ ăn sáng về tới nhà thì cậu ta đã dọn xong giường, xếp gọn gàng mọi thứ. Cậu ta nhận chiếc bánh quệt bơ từ tay tôi, nhìn tôi rất lâu

ánh mắt như muốn nói: “Tớ bây giờ mới biết cậu là một người con gái rất ngọt ngào. ”

Tôi cười nhìn cậu ta. Tôi ước gì tôi có thể nói thành lời với cậu ta rằng cậu ta là một người con trai rất thông minh và vững chãi.

Tôi đã lên sẵn kế hoạch đưa cậu ta đi chơi, in địa chỉ và bản đồ. Cậu ta cầm lấy chìa khóa xe từ tay tôi bảo:”Để tớ lái xe cho, còn sớm, cậu mệt thì cứ ngủ đi.”. Tôi thiu thiu ngủ trong tiếng xe chạy rung đều đều, và tiếng gió ngoài cửa kính mở hé, tận hưởng cái cảm giác mới lạ là ngồi ở xe mình mà không phải lái.

Mắt nhắm lại, tôi nghe mơ hồ nghe tiếng hát Mỹ Linh từ đĩa mà cậu ta mang tới: “Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa; Cái rét đầu đông khăn em hiu hiu gió lạnh; Hoa sữa thôi rơi em bên tôi một chiều tan lớp; Đường Cổ Ngư xưa chậm chậm bước ta về.” Lao xao giữa những lời ca là tiếng thằng em tôi tranh luận với cậu ta về một trò chơi điện tử nào đó.

Tôi nhắm mắt tận hưởng cái cảm giác ngán ngùi của sự thanh thản tuyệt đối, khi những lo âu căng thẳng bỗng lùi xa ở mãi phía chân trời. Tôi biết rằng cậu ta sẽ lái xe an toàn, đánh thức tôi dậy khi đến nơi, tìm chỗ đậu xe, tìm nhà hàng ăn. Cậu ta sẽ lo lắng chu đáo mọi thứ.

Tôi ngạc nhiên thấy rất vui, thanh thản và yên tâm khi ở bên cậu. Tôi ngạc nhiên hơn nữa khi khám phá ra rằng tôi thích cái cảm giác được dựa dẫm, được lo lắng quan tâm cho trong chốc lát này. Cuộc sống một mình dậy cho tôi biết tự lo lắng mọi thứ. Tôi cứ tưởng tôi tuyệt đối tôn thờ chủ nghĩa tự lập. Bây giờ tôi mới nhận ra rằng tình thân hữu đã mang lại cho tôi cảm giác yên bình và an toàn mà trước kia tôi không hề ngờ tới.

Cảm giác dễ chịu này theo tôi ra tới biển, nơi chúng tôi trải khăn tắm trên cát mịn nằm nhìn trời cao qua kính râm và nghịch ngợm nhảy xuống nước

bơi khi thích.

Tôi nhào đầu xuống làn nước xanh trong vắt. Nước biển mùa hè ấm hơn rất nhiều. Sóng vỗ rất nhẹ, có thể bơi dọc theo bờ. Tôi bơi ngửa, sóng mơn man trên da thịt, ngửa mặt lên thấy trời xanh ngắt, lưng lơ trôi đi trên sóng, thấy toàn thân dễ chịu và ngọt ngào, giải thoát. Cậu ta bơi ra xa hơn, tôi chỉ nhìn thấy thấp thoáng mái tóc đen trong nắng chiều.

Bơi lội thỏa thích rồi chúng tôi lên bờ nằm dài trên khăn tắm trải trên cát mịn dưới ánh nắng rực rỡ, nghe gió biển mát vị nước nhẹ nhàng mơn man da thịt, đem đến một cảm giác tươi rói mượt mà như lụa chạm trên bụng.

Ở biển có rất nhiều trò chơi như bơi, lặn tham quan đáy biển, đi thuyền, bay trên những quả cầu trên trời nhìn xuống biển và thành phố. Chúng tôi chọn bơi xuống trên biển. Đó là những chiếc xuống nhẹ, dài, hẹp, màu xanh. Chúng tôi mặc áo phao, cầm ghe chèo thuyền, tôi ngồi đằng trước, cậu ta ngồi đằng sau. Cậu ta giúp tôi bôi kem chống nắng và đưa cho tôi cái mũ lưỡi trai.

Chèo xuống xa bờ, chúng tôi tận hưởng cảm giác mênh mông và thanh bình của biển cả, và cùng nhau khám phá bao điều mới lạ. Cách không xa xuống có một chú hải cẩu ngó đầu đen ngòm lên khỏi làn nước trong vắt, tò mò nhìn hai đứa, một chú hải âu đậu trên tảng đá nhô lên trên nước ngó nghiêng, những chùm rong biển dài đủ các màu sắc rực rỡ lững lơ theo nhịp sóng trong làn nước xanh trong vắt, và những động đá nhỏ nơi nước xoáy đập vào đá tung bọt trắng xóa như mời gọi và thách thức những tay chèo cứng tay thử đùa với làn nước mạnh.

Có lúc chúng tôi gác tay chèo, để mặc xuống trôi theo làn nước, thư giãn, nghỉ ngơi, thả ánh mắt xa mãi nói chân trời chạm vào biển. Biển mênh mông tạo cảm giác như cả thế giới chỉ có hai người. Tôi thấy vô cùng thư giãn và thoải mái, cười khanh khách, vang giòn như ánh nắng mùa hè. Cậu

ta cũng rất vui, nheo mắt lại, nhìn đường chân trời rực nắng. Cậu ta, ngọn lửa ngày nào như đã hóa thành một cơn gió biển mát trong lành làm dịu mát hồn tôi sau những ngày căng thẳng và giông bão.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang. Kỳ nghỉ ngắn ngủi của hai chúng tôi qua mau. Tôi đưa cậu ta đi chơi vịnh vào ngày cuối, nơi có những con thuyền buồm trắng thanh bình và yêu kiều nằm trong vịnh nước xanh trong vắt, xa xa đậu một chiến hạm chở máy bay chiến đấu đen ngòm. Tôi nói với cậu ta rằng cảnh chiến hạm nằm cạnh thuyền buồm rong chơi màu trắng luôn gây cho tôi cảm giác lẫn lộn, như chiến tranh và hòa bình nằm cạnh nhau dưới ánh mặt trời rực rỡ, như cái này là lý do tồn tại của cái kia. Chúng tôi nói với nhau những điều vớ vẩn, tranh luận những chuyện không đâu để rồi sẽ chia tay nhau không nhớ nhưng gì.

Khi tôi tiễn cậu ta ra sân bay, le lói trong tôi một ước muốn mơ hồ, hình như tôi muốn kể cho cậu ta một điều bí mật, một câu chuyện về một cô bé ngày xưa, thích một cậu bé ngày xưa, nhưng tôi chỉ ôm chặt lấy cậu ta chào tạm biệt rồi đứng lặng không nói được lời nào nhìn theo cậu ta đi khuất qua cửa.

Chả nhẽ bây giờ lại bảo: “Ngày xưa, có hồi tớ rất thích cậu.” Nói xong rồi biết giấu mặt vào đâu. Nói xong rồi tình bạn của chúng tôi sẽ ra sao. Và tôi giữ mãi trong tim lời tỏ tình của quá khứ, và những ước mơ quá khứ về một cuộc tình không bao giờ bắt đầu.

Tôi ước gì có thể nói cho cậu ta hiểu rằng tôi ngạc nhiên và vui sướng biết bao nhiêu trước sự trưởng thành của cậu ta. Hãy nhìn xem, cậu ta đã tự rèn luyện mình và trở thành một người đàn ông thông minh, học thức, đàng hoàng, và chững chạc, có vốn hiểu biết rộng rãi cả về những điều trong sách vở và cuộc sống hàng ngày.

Tôi mỉm cười nhưng mắt tôi nhòa đi khi tôi lái xe một mình quay về dọc

con đường ven bờ vịnh ở trung tâm thành phố. Tôi tiếp tục lái xe trên đường phố ồn ào đông đúc với tiếng còi ô tô rít, tiếng máy bay, và bờ vịnh bạt ngàn thuyền lướt qua bên cửa kính. Tôi bỗng nhớ những buổi chiều tan học ngày xưa hai chúng tôi lóc cóc đạp xe về nhà trên con đường Hà Nội bụi mù mịt. Có hôm trời mưa hai đứa đều ướt sũng, có lần tôi khóc lẫn với nước mưa vì toàn bộ câu chuyện của cậu ta nói với tôi chỉ để hỏi thăm về người bạn gái xinh đẹp của tôi.

Có tiếng máy bay vọt qua gầm rú ở trên đầu. Có thể đó là máy bay chở bạn tôi. Tiếng rít động cơ kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ miên man về quá khứ. Tôi bỗng nhận ra rằng chúng tôi đều đã lớn và đã đổi thay, bạn tôi từ một cậu bé vênh vang hay thể hiện đã trở thành một chàng trai đàn ông hoàng chững chạc, còn tôi từ một cô bé khóc lóc chiều mưa đã trở thành một người con gái trưởng thành và kiêu hãnh. Xe cộ và người như lướt lòa nhòa hai bên cửa kính, những âm thanh ồn ào của phố cảng cũng trở nên xa xôi, tôi chỉ còn nghe lòng vọng lại một câu thơ ngày cũ: *“Em hát khác xưa rồi, khóc cũng khác xưa.”...**

** Trích “Bài thơ cuộc đời” – Ông Nguyễn Bécgôn.*

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 9

SAMURA

Ở một mình, tôi bỗng thấy mình sở hữu một thứ quý giá nhất trên đời. Đó là thời gian. Tôi có tất cả các buổi tối và tất cả những ngày thứ 7, chủ nhật dành cho bản thân, thỏa thích tiêu vào những gì mình quan tâm. Tôi dành rất nhiều thời gian lang thang các cửa hiệu hàng hóa, cửa hàng sách, quán cà phê, thử các tiệm ăn. Tôi đọc rất nhiều.

Đặc biệt, tôi bỗng phát triển lòng yêu thích thể thao.

Trước kia, thể thao đối với tôi là một thế giới không hiểu nổi của đàn ông. Mỗi lần bị bạn bè lôi đi xem bóng chày, tôi luôn phải tìm cách ngồi cạnh một anh chàng nào đó để khi anh ta vỗ tay hò hét khi đội nào đó lập bàn thắng thì tôi biết đường mà vỗ tay và ô a theo. Luật chơi bóng chày bao giờ cũng được một anh chàng nào đó giải thích cho tôi ở một lần đi xem nào đó. Tôi nghe một trăm lần quên cả một trăm, nghe tai nọ ra tai kia, không thể nào nhớ nổi. Đôi khi tôi chép miệng khi xem bóng đá, nghĩ rằng thà tôi ra chợ mua cho mỗi người một quả bóng để khỏi phải tranh nhau , đá cả vào chân nhau.

Nhưng bây giờ, có nhiều thời gian rảnh, tôi bắt đầu học những trò thể thao mới, bơi lội, bóng rổ, golf, chơi tennis và bỗng khám phá rằng tôi có rất nhiều niềm say mê và yêu thích tất cả những trò chơi này. Tôi thậm chí luôn cảm thấy không đủ thời gian để học hết tất cả những thú vui này và bỗng thấy rằng thế giới rộng lớn làm sao và có biết bao điều hấp dẫn.

Trong những trò chơi này tôi thích nhất là bóng rổ, có lẽ vì dễ dàng nhất, ít đầu tư nhất, chỉ cần một quả bóng và sân bóng rổ thì hầu như có ở tất cả mọi nơi. Tôi thường hay chơi vào sáng sớm chủ nhật khi nhà thể thao hầu như chưa có ai. Tôi không tham gia đội bóng có lẽ vì vẫn mãi ở giai đoạn học chơi. Nhưng tôi vẫn thấy thú vị vô cùng khi một mình trong nhà tập

bóng rổ thênh thang, sàn láng bóng, trần cao, hình ảnh các vận động viên nổi tiếng treo khắp bốn bức tường như một niềm cảm hứng vô tận.

Sáng nay, cũng như mọi bận, tôi cột tóc cao, mặc bộ đồ thể thao và hăm hở tập bóng, hân hoan thắc mắc tại sao cái trò chơi nhìn bề ngoài đơn giản lại có thể đem lại cho người ta nhiều niềm vui đến vậy.

Nhưng hôm nay, tôi sửng người khi nhìn ra ngoài cửa phòng tập. Một người đàn ông đang đứng nhìn tôi.

Vừa thấy anh, từ đầu tiên vang lên trong tôi là Samura, Samura. Phải vài giây sau, tên thật của anh mới vọng lại.

Samura là tên tôi đặt cho chàng trai người Nhật làm cùng công ty với tôi mấy năm về trước. Tên thật của anh là Tahi

Đó là một chi nhánh của một công ty Nhật tầm cỡ quốc tế có trụ sở ở nhiều nơi trên thế giới. Con trai công chủ là giám đốc công ty nhưng hầu như không tham gia vào công việc điều hành, tất cả hầu như phó mặc cho phó giám đốc người Mỹ và nhân viên thì phần lớn người Nhật không thạo tiếng Anh. Chi nhánh này có khó khăn về tài chính trong nhiều năm nên công ty mẹ cử một nhân viên Nhật từ trong nước sang để quản lý và báo cáo tình hình. Đó là Tahi

Ấn tượng đầu tiên của tôi về chàng trai này là anh rất cao và rất trẻ, có lẽ cũng chỉ hơn tôi vài tuổi. Tahi cao khoảng 1,85. Dáng người khá thanh thoát, vai rộng chân dài, luôn mặc quần âu và áo sơ mi bỏ trong quần với thắt lưng. Tóc rất đen, cắt ngắn, chải gôm, da mặt hơi sần sùi và hơi đen, khuôn mặt khá rộng. Mắt đen nhưng không sáng, ngược lại hơi đục.

Buổi đầu tiên tới công ty, anh dừng lại ở bàn tôi trò chuyện khá lâu.

Tôi hỏi:

- Anh sinh ra ở thành phố nào của nước Nhật ? ”.

- Kyoto. Anh nói.

- Kyoto? Đó chắc phải là một thành phố cổ tuyệt đẹp. Tôi đọc tiểu thuyết của Kawabata, và rất nhớ đoạn tả Kyoto với một vẻ đẹp rất tĩnh lặng, trong trẻo và buồn.

Tôi hào hứng.

-Tôi cũng có nghe tên ông ta nhưng tôi không đọc tiểu thuyết. Vả lại, tôi

cũng không về thăm Kyoto mấy. Tôi rời Kyoto sang Úc học bằng kế toán, khi quay về thì làm việc ở Tokyo cho công ty này tới bây giờ.

Anh ta nhún vai.

- Anh mới sang thấy nước Mỹ thế nào?

- Tôi cũng chưa có dịp đi chơi đâu, tôi chỉ có làm việc từ khi mới đặt chân lên đây. Tôi đã bỏ ra rất nhiều thời gian đọc những bản báo cáo tài chính. Có rất nhiều việc phải làm. Ông chủ đòi hỏi một giải pháp đưa công ty khỏi thua lỗ.

- Vậy hả?

Mọi người trong công ty đoán là anh có quan hệ nào đấy với ông chủ Nhật. Hay là anh cố tình làm cho chúng tôi tưởng vậy.

Ngay từ tuần đầu tiên, Tahi bắt đầu một chiến dịch thâm tóm quyền lực và thanh trừng nội bộ. Anh giảm lương ông phó giám đốc, chuyển trợ lý của ông ta tới bộ phận ở thành phố khác, phá tan cái êkip này, tự bầu cho mình quyền giám đốc tài chính, sa thải hàng loạt nhân viên đặc biệt những người có thu nhập cao, đồng thời không thuê thêm người mà buộc những người còn lại phải gánh thêm việc của những người bị sa thải để giảm chi phí cho công ty.

Tahi xem lại tất cả các sổ sách, kỳ kèo soi mói từng hóa đơn, đóng cửa tất cả các phòng làm việc riêng, buộc tất cả mọi người phải ngồi trong một phòng lớn, mỗi người chỉ có một cái bàn không có tường che chắn để anh ta tiện đi lại kiểm tra xem mọi người có làm việc hay không.

Từ khi Tahi bắt đầu nắm quyền, một không khí ngột ngạt, nghi kỵ và bất an bao trùm công ty và trong vòng một thời gian ngắn, phần lớn những nhân viên chủ chốt người Mỹ đều bỏ sang công ty khác hoặc nghỉ làm. Công ty chỉ còn lại người Nhật.

Những người còn lại nhìn chỗ làm như một sân khấu và anh ta là một gã hề mà mọi người giả vờ chấp nhận và cười ở sau lưng. Anh ta không hiểu sẽ giở tiếp những trò gì nữa đây, chắc là sẽ yêu cầu mỗi nhân viên đeo một cái chuông vào cổ chân để anh ta kiểm soát được khi nào đến, khi nào về, một ngày đi vào phòng vệ sinh bao nhiêu lần.

Thực ra, vốn hiểu biết của anh về sản phẩm và ngành công nghiệp này rất

hạn chế. Thuận lợi duy nhất là anh biết hai thứ tiếng Nhật và tiếng Anh và được cử từ Nhật sang. Và xem chừng anh không bỏ sót cơ hội nào để khai thác thuận lợi này để làm cầu nối duy nhất giữa chi nhánh và đầu não công ty ở Nhật.

Tôi rất ghét cái cách Tahi lạm dụng quyền hành, không coi trọng nhân viên, người giỏi bỏ đi hết nên công ty chắc sẽ chẳng có tương lai gì, nên bắt đầu tìm công việc khác..

Nhưng điều kỳ lạ là Tahi vẫn có một sức hút nào đó với tôi mà tôi không giải thích được. Tôi không hẳn là muốn gặp hay tìm gặp anh nhưng mỗi lần Tahi đứng bên là nóng bừng người lên. Và không ngày nào, anh không tìm cách đứng gần tôi.

Có thể vì anh trẻ và rất nhiệt tình.

Có thể vì anh ta say mê tôi. Điều đó lộ rõ trong nụ cười và ánh mắt, khiến tất cả nhân viên công ty không ai là không nhận thấy.

Và tôi cảm thấy niềm say mê ấy trùm lấy tôi khi anh bên cạnh.

Tôi hay ngược nhìn anh và thầm nghĩ: “Liệu anh có ý muốn chạm vào người tôi giống như là tôi đang muốn chạm vào người anh hay không”. Sự hấp dẫn nhiều khi đơn giản và tự nhiên như vậy mà chính lý trí cũng không hiểu nổi

Có một điều rất rõ ràng là tôi hoàn toàn không thích tính cách của Tahi

Có thể lòng say mê công việc, lòng trung thành tuyệt đối đến mù quáng với công ty và ông chủ, kỷ luật làm việc sắt đá khiến tôi thấy Tahi có sức hấp dẫn như một võ sĩ kiếm đạo một lòng vì lý tưởng. Mỗi khi nhìn anh, tôi lại nhớ tới câu chuyện về những Samura của Nhật tự mổ bụng để chứng tỏ phẩm giá.

Niềm say mê tin tưởng như một lòng tử vì đạo tới ngu ngốc của anh ta vì thế cuốn hút tôi chẳng?

Hay có thể chỉ là dáng người cao lớn của anh ta đem lại cho tôi cảm giác bé bỏng và được che chở.

Hay có thể lòng tự tin của người đàn ông tham vọng cũng có sức quyến rũ mạnh mẽ như nhan sắc của người đàn bà.

Và cũng có thể chỉ vì hai chúng tôi đều rất trẻ với trái tim thanh xuân luôn

đập những nhịp đập đầy bí ẩn làm cho người ta bối rối.

Niềm yêu ghét trong trái tim tôi trở nên lẫn lộn.

Tôi tuy rằng biết mình sẽ xử sự thế nào, nhưng vẫn lấy làm tiếc là tôi phải chọn con đường đó.

Rồi cái ngày ấy cũng đến, chúng tôi đi ăn trưa cùng cả phòng nhưng tôi tới sau vì bận một chút việc. Khi xuống xe, tôi thấy người Nhật đứng ở cửa tiệm ăn bồn chồn đợi, một tay che ánh nắng rọi vào, dõi theo từng bước chân tôi đi tới gần từ bãi đậu xe. Tôi giật mình khi nhìn thấy một lời mời tha thiết và rõ ràng trong cái nhìn của Tahi

Người Nhật kéo ghế cho tôi ngồi ở bàn ăn và bắt đầu bối rối định mở lời nói một câu gì đó. Tôi chặn lại, rút trong ví ra ảnh một người đàn ông và bảo “ Đây là người yêu của tôi. Chúng tôi dự định cuối năm nay sẽ làm lễ cưới.” Anh tái mặt, đứng không vững, gần như không thở được nữa, phải ngồi xuống, dựa vào thành ghế. Một lúc sau, anh mới nói được: “ Chúc mừng cô”. Tôi đắc thắng quay đi, vừa thấy mình thật là hiếu thắng và độc ác, vừa bỗng dưng có một thoáng nào đó như đau xót trong lòng, như vừa lướt qua vực thẳm của sự mất mát.

Tất cả đàn bà trên thế giới đều theo đuổi một ảo tưởng ngây thơ và hoàn toàn vô vọng là dùng tình yêu làm thay đổi đàn ông. Nhưng tôi biết mình không thể thay đổi được anh, và một ngày kia tôi sẽ ghét tính cách nhỏ mọn xấu xí, những mảnh khóe chính trị của, lòng say mê quyền lực mù quáng, sự đòi hỏi sự phục tùng vô điều kiện trong con người này nhiều hơn là tôi bị hấp dẫn bởi sự say mê, trẻ trung và ngọn lửa nhiệt tình cháy trong anh. Hơn nữa, tôi nghĩ sẽ không hợp với tính nghiêm khắc của anh khi mà tôi giống như con chim nông nhiệt và tự do, không thể nào bó mình trong khuôn khổ.

Và để được an toàn, tôi chọn đường tháo lui. Dù thừa nhận rằng tôi có bị hút tới người Nhật, tôi có lẽ đã hèn nhát không thử tiến tới để xem liệu anh có khả năng đốt cháy tôi không. Bởi đó là điều tôi không muốn sẽ xảy ra, là điều tôi sợ sẽ xảy ra. Tôi ra đi khi vẫn còn tỉnh táo.

Cô bạn ngồi cạnh ý nhị nhìn tôi và bảo: “ Có một người làm một người tan vỡ trái tim rồi”.

Tôi quay đi vờ như không hiểu. Tôi biết rằng người Nhật cũng có một trái tim, nồng nhiệt như tôi, đập sau lồng ngực.

Ngày hôm sau, tôi gửi đơn xin thôi việc. Tôi ra đi ngay lập tức chứ không đợi hai tuần như các đơn thôi việc thông thường khác. Cuộc chia tay diễn ra ngắn ngủi. Anh đưa tôi tới phòng nhân sự, tôi ký giấy tờ, thu dọn đồ đạc, đi xuống cầu thang. Anh nói rằng có cuộc họp nên không thể tiễn tôi xuống cổng được. Tôi thừa biết anh chẳng có cuộc họp nào bởi khi lái xe khỏi cổng, tôi thấy anh đứng nhìn xuống từ cửa sổ tầng hai...

Và bây giờ đây, vài năm sau, chúng tôi đứng nhìn nhau qua khung cửa nhà thể thao bóng rổ. Tôi mỉm cười tiến lại phía Tasuhi**. Anh trông hơi già đi một chút, vẫn khuôn mặt hơi lo lắng và một thoáng khắc khổ sớm cho tuổi còn trẻ. Anh nhìn tôi thoáng ngạc nhiên và mừng rỡ.

Rồi bỗng nhiên, tôi thấy anh quay sang như vầy vầy ai đó và nhận ra anh không đứng một mình. Đi tới bên anh ta là một người phụ nữ trẻ và ba đứa trẻ con. Đó là một người phụ nữ Nhật cao khoảng 1.60m, dáng người và khuôn mặt đều đầy đặn, da trắng và mịn, mắt một mí, khuôn mặt không có nét gì nổi bật nhưng toát lên vẻ mềm mại, hiền hậu.

Một bé gái khoảng chừng 6 tuổi, trông rất kháu khỉnh, bấu tay vào quần người đàn bà và như hơi giấu người sau chân mẹ, giống như là ngượng nghịu nhưng đôi mắt to và đen nhìn tôi tò mò, thấy tôi nhìn lại thì hơi quay mặt đi như là xấu hổ, rồi lại quay lại ngó. Một bé trai khoảng chừng 2 tuổi nắm lấy tay người đàn bà và một bé sơ sinh nằm trong chiếc giỏ trên tay kia.

Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn anh ta dò hỏi.

“ Đây là vợ tôi”. Anh giới thiệu. Anh chỉ vào cô bé lớn nhất “ Đây là con gái kế của tôi. Còn đây là hai con trai của chúng tôi.” Anh ngừng một lúc rồi nói tiếp. “ Hôm nay cả nhà chúng tôi đi tập thể thao.” Anh cười. “Chúng tôi cũng ở gần đây.”

Tôi mỉm cười:

- Chào chị. Chà, ba đứa nhà anh chị kháu khỉnh quá.

- Cảm ơn chị.

Vợ anh mỉm cười, rồi xin lỗi tôi vội vã quay đi vì hình như quên cái gì đó ở

phòng thay quần áo của nhà tập. Anh xách trên tay chiếc giỏ có đứa con khoảng vài tháng, nhìn theo dáng vợ và nói: “Cô ấy sẵn sàng đi theo tôi tới mọi nơi.” Tôi mỉm cười: “Tất nhiên rồi. Anh là một người đàn ông hạnh phúc.” Anh nói: “ Chúng tôi cũng mới kết hôn được vài năm thôi.” Tôi nói: “Chúc mừng anh. Các con anh thật đáng yêu” Anh bảo : “ Cám ơn cô. Chúng tôi phải đi đây”. Tôi trả lời: “ Tạm biệt anh. Tôi vui vì tình cờ gặp anh” và quay sang vợ anh ta vừa đi tới nơi nói “ Rất hân hạnh vì được gặp chị.”

Họ đi rồi gia đình có năm người. Tôi nhìn theo họ đi qua những máy tập thể thao đen ngòm trong ngôi nhà rộng lớn. Anh xách giỏ một đứa, vợ dắt tay một đứa. Đứa con gái lớn chạy tung tăng bên cạnh. Tôi bỗng thoáng nghĩ rằng, những đứa con kia đã có thể là con tôi. Người đàn bà dắt tay con đi bên người chồng xách giỏ đứa con mới đẻ kia đã có thể là tôi. Tự đặt mình vào trong hình ảnh đi bên cạnh anh, tôi không thấy cảm giác gì, không hạnh phúc, không nhớ nhung, không tiếc nuối.

Tôi không biết gì về tình yêu của hai người. Nhưng tôi chắc chắn người Nhật luôn tự thấy mình có một trách nhiệm rất lớn là lấy một người vợ phục tùng, sinh con, và chăm sóc vợ con, giống như những người đàn ông châu Á gương mẫu và điển hình khác. Nói cho cùng, anh cũng là một con người lương thiện.

Trong thế giới châu Á của anh, người ta không phải nghĩ nhiều, không phải hỏi tại sao, không phải băn khoăn chọn lựa. Có một con đường xã hội đã công nhận cứ thế mà đi. Thế giới đó thật an toàn so với thế giới của những người đàn ông châu Âu nồng nhiệt nhưng rất nhiều biến động, luôn muốn khám phá những điều mới lạ, luôn băn khoăn trước những sự lựa chọn, luôn tự hỏi mình đây đã phải là điều mình thực sự muốn, và làm cho mình hạnh phúc nhất hay chưa.

Tôi nhún vai, quay lại với trò chơi bóng rổ. Tôi đứng từ vị trí xa nhất của trò ném bóng “Vòng quanh thế giới”. Quả bóng bay lên đập vào thành rồi rơi ra ngoài đập xuống sàn, tiếp tục lăn đập vào thành tường, lăn thêm chút nữa rồi mới chịu dừng lại. Tôi chạy theo vô mấy lần mà vẫn hụt. Tôi chạy

lại vị trí ban đầu, nhắm thẳng rổ mà ném tiếp. Lần này quả bóng bay hơi cao, lượn quanh thành rổ mấy vòng, rồi như ngật ngừng suy nghĩ rồi chui tọt vào rổ.

Tôi thích chơi bóng rổ vì mỗi lần ném trượt tôi có thể tức khắc ném lại lần khác. Sẽ có rất nhiều lần tôi ném trượt. Nhưng cũng sẽ có nhiều lần tôi ném trúng. Điều quan trọng là tôi phải tiếp tục cuộc chơi.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 10

NGƯỜI HÀ NỘI

*“ Em vẫn từng đợi anh; Như hoa từng đợi nắng; Như gió tìm rừng phi lao; Như trời cao mong mây trắng; Em vẫn từng đợi anh; Trên những chặng đường quen; Tiếng hát ai xao động; thoảng mùi hoa êm đêm; Kỷ niệm ngày xưa ; Vẫn còn đâu đó; Những bạn bè chung; Những con đường nhỏ; Hoa sữa vẫn ngọt ngào đầu phố đêm đêm; Có lẽ nào anh lại quên em; Có lẽ nào anh lại quên em.”**

Anh tiếp tục hát bài tình ca Hà Nội. Tiếng đàn ghi ta gõ bập bùng. Tiếng đàn ghi ta cổ điển luôn làm tôi cảm động, giống như mỗi dây đàn kia làm rung lên những dây lòng ẩn ức nhất, bí mật nhất, làm người ta khóc, cười, say mê và nhung nhớ, những cảm giác như không thể nói thành lời, mà chỉ có thể diễn tả bằng âm thanh. Thật kỳ diệu khi có thể hát lên những buồn vui, nhớ nhung, hạnh phúc, và mơ ước trong lòng.

Chúng tôi ngồi xung quanh đồng lửa bập bùng bên bờ biển đêm sóng vỗ ầm ì. Gió đêm mát nhẹ thoảng mùi ẩm ướt, thổi bay tóc. Tôi để chân trần trên làn cát mềm và mát. Lửa cháy tí tách, thoảng mùi ngô nướng. Biển đêm đen mênh mông, không trăng và nhiều sao. Xa xa nhấp nháy ánh đèn của một chiếc tàu đánh cá. Biển dù về đêm vẫn rất đông người đi dạo, người đạp xe, người trượt patanh, người chơi trò lướt ván trên những con sóng giả ở công viên ngay bên bờ. Có một chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn qua lại làm mấy đứa trẻ nhìn theo cười tí tít.

Nhân vật chính của cuộc tụ tập này là tôi và anh, một chàng trai xấp xỉ tuổi 30. Các nhân vật phụ đi kèm theo làm chân gỗ gồm có vợ chồng đứa bạn tôi, ông mai bà mối, một người người bạn trai và bạn gái cùng học của anh. Tất cả đều là người Hà Nội. Tất cả đều bỏ lại sau lưng mùi hoa sữa nồng

nàn. Có lẽ vì thế , bỗng nhiên trong buổi tối này, bên đống lửa bập bùng bên bờ biển sóng vỗ ầm ỉ ở phía bên kia đại dương của Hà Nội, chúng tôi như xích lại gần nhau. Như thoảng trong không khí một niềm mơ màng, nhớ nhung một điều gì đó. Tại gió, tại trăng, tại tiếng đàn khêu gọi lòng người, hay tại nỗi nhớ Hà Nội vẫn như ngọn lửa âm ỉ chưa bao giờ tắt, chỉ gặp một thoảng gió là cháy bùng lên thành nhạc, thành thơ, thành nước mắt trong vắt, thành tiếng cười giòn tan.

Có một khoảng trống trong lòng, có một tình yêu không thể hiện ra được, có một nỗi nhớ không thể gọi tên, một niềm khát khao canh cánh không bao giờ được thỏa mãn, có một dây đàn lòng da diết nhớ về khung cảnh phố xưa có khi chỉ là mưa rơi tí tách ,đường lạnh trơn và khung trời trắng đục ẩm nước, mái ngói ngả màu với những bức tường rêu, đạm bạc nhưng thân thuộc mà những khung cảnh hoành tráng và mỹ lệ đã từng gặp qua trong cuộc chu du xa xứ vẫn không thể so sánh được,

Giống như hai thế giới, giống như hai con người trong một thân thể, một dũng sĩ xông pha khám phá thế giới và không ngừng ngạc nhiên về những điều mới lạ, không ngừng lớn lên trước mỗi thử thách mới, không được mệt mỏi, không được lùi bước, không được nản chí, một tha thiết ngấm ngấm nhớ thầm và khóc thầm và nghĩ rằng giá được nghỉ ngơi trong một ngôi nhà thân thuộc, một khung cảnh thân thuộc, một đường phố thân thuộc cũng tốt biết bao nhiêu.

Hà Nội của chúng tôi có lẽ chỉ là Hà Nội của ký ức, một Hà Nội ngừng lớn lên vào cái ngày chúng tôi cất bước ra đi. Có lẽ giờ đây Hà Nội thay đổi rất nhiều rồi như một người con gái hết ngây thơ và đã lớn lên. Nhưng thành phố trong ký ức của tôi cũng gắn liền với những tháng ngày sau lưng của một thời hoa sữa, cái thời mười sáu “em ảo huyền như chưa đắm say”** khi vừa đạp xe đi học về trên đường Nguyễn Du vừa lẩm bẩm đọc thơ, trốn ngồi ở cuối lớp đọc Hoa Học Trò đoạn cuối anh Chánh Văn trả lời tâm tình mà cười sáng sặc, rồi hí hửng bắt chước Chánh Văn gọi nhau là huynh và

muội, bí mật tương tư anh Chánh và trái tim tan vỡ tan tành khi anh đi lấy vợ, rồi từ đó biết viết thơ tình, rồi từ đó giấu trong cặp những bài thơ vương mùi hoa sữa.

“ Tuổi mười lăm em lớn từng ngày; Một buổi sớm bỗng thành thiếu nữ; Hôm ấy mùa thu anh vẫn nhớ; Hoa sữa thơm ngậy ngất bên hồ; Tình yêu đầu mang hương sắc mùa thu; Mùi hoa sữa trong áo em và trong tóc; Tình yêu đầu tưởng không gì chia cắt; Vậy mà thôi mỗi đứa một phương; Tại mùa thu, tại em hay tại anh; Tại sang đông không còn hoa sữa; Tại siêu hình, tại gì không biết nữa; Tại con bướm vàng có cánh nó bay; Đau khổ nhiều nhưng éo le thay; Không phải thời của Romeo và Juliet; Cho nên chẳng đứa nào dám chết; Đành lòng thôi mỗi đứa một phương; Chỉ mùa thu vẫn trọn vẹn nhớ thương; Hương hoa sữa vẫn trở về mỗi độ; Hương của mỗi tình đầu nhắc nhớ; Có hai người xưa đã yêu nhau.” ***

Tôi khẽ đọc bài thơ theo yêu cầu của mọi người, vừa nghiêng đầu nhìn anh như thăm hỏi anh có nhớ không những người con gái Hà Nội xinh đẹp yêu kiều, đến cái hất tóc bĩu môi liếc nhìn cũng duyên dáng kiêu sa.

Người Hà Nội đang say sưa nhìn tôi. Anh cao khoảng 1,65m, không có gì nổi bật về hình thức, khuôn mặt hơi vuông, trông hơi ngồ ngộ vì một phần tóc ở phía trước có cảm tưởng như dựng đứng lên, miệng cười như trẻ con với một phần hàm răng cửa hơi nám.

Anh hóa ra học cùng trường phổ thông, ở gần nhà tôi, hồi bé cùng ghét và sợ một đám trẻ quân khu hay đi bắt nạt, đi bộ cùng con đường ấy đến trường, ăn cùng hàng quà sáng, cùng là học sinh của cô Lan điệu với thầy Đại hăm, vậy mà chưa bao giờ gặp nhau cho tới tận bây giờ, khi chúng tôi khám phá ra rằng chúng tôi thậm chí có một người bạn chung.

Anh là con cả, cuộc sống có trách nhiệm làm chỗ dựa cho mẹ và em gái đã rèn luyện anh thành một chàng trai tự lập, nhanh nhẹn, rất thông minh và

điềm tĩnh, khá hài hước, biết nấu ăn, biết đàn hát, biết buôn bán kiếm tiền, biết đánh võ đã có đai đen, lại sắp sửa lấy bằng tiến sĩ khi tuổi chưa tới ba mươi. Em tôi nghe giới thiệu cứ tấm tắc: “Người đâu mà tài hoa, văn võ song toàn.”

Tôi cũng mới gặp anh vài lần trước đó nhưng cũng đủ để tôi nhận thấy anh là một người thông minh, có ý chí, có tư chất và phẩm chất, điềm đạm, đã qua rèn luyện, có khả năng chịu gian khổ, biết tự kiềm chế, và đặc biệt, có một trái tim trung thực và chân thành hiếm có, chỉ có điều không phải là một người hấp dẫn, rất ít hiểu biết về tâm lý phụ nữ, đối xử với bạn gái rất giống bạn trai. Hay có lẽ phải gần gũi lâu hơn thì tôi mới nhận ra được sự hấp dẫn của anh chăng?

Khi gặp lần đầu tiên, tôi đã nghĩ tôi với anh chắc không thành đâu, nhưng tôi vẫn cố thử vì anh thực sự có chú ý tới tôi. Tôi nghĩ mình đã gạt bỏ không biết bao nhiêu người đàn ông đứng đắn có tấm lòng chân thành rồi. Chả nhẽ tôi cứ tiếp tục làm thế suốt đời hay sao? Tại sao không cho người khác một cơ hội và cho mình thêm một cơ hội? Và có khi đối với một người con gái, lựa chọn một người yêu mình không phải là một sự lựa chọn tồi.

Nhưng quả thực trên đời có nhiều thứ ép buộc được trừ việc ép duyên. Tôi không có cảm giác gì khi trò chuyện với anh. Tôi có thể nói chuyện trời bẽ với anh ba tiếng mà nói xong rồi vẫn thấy không thêm không bớt. Tôi không hề có mong muốn chạm vào người anh hay nhìn anh, nói gì tới những chuyện khác. Tôi không bối rối, không ngượng ngùng. Tôi luôn có cảm giác chán nản mất thời gian sau mỗi cuộc nói chuyện. Nói cho cùng, tôi thật không quan tâm tới tình hình tham ô hay chính trị trong nước mà anh hùng biện vì chả liên quan trực tiếp tới cuộc sống buồn vui của tôi.

Điều tôi trông đợi là chàng trai nào quan tâm tới tôi thì phải luôn đối xử với tôi như là người quan trọng nhất. Nếu tôi thấy không được ở vị trí số một,

tôi sẽ lập tức chán nản ngay. Tôi nghĩ rằng hai người đều phải đối xử với nhau như người kia là quan trọng nhất, có như vậy mới gắn kết được hai con người xa lạ với nhau. Tình cảm đôi lứa là thứ tình cảm nồng nhiệt nhất, nhưng cũng ích kỷ nhất. Tôi không cảm nhận được sự chú ý riêng biệt và liên tục của anh vì anh dành phần lớn thời gian nói chuyện với những người bạn khác. Có lẽ đó là sự vụng về thiếu kinh nghiệm. Nhưng có lẽ cũng là cách suy nghĩ cho rằng bạn gái, thậm chí vợ không quan trọng bằng nhiều thứ khác ăn sâu vào đầu óc rồi chăng?

Lại thêm chuyện cô bạn gái nữa. Tôi phân vân không hiểu anh tới chỉ để gặp tôi hay còn để tranh thủ gặp bạn gái cũ.

Cô ấy là một cô gái cả dáng người và khuôn mặt rất gầy, cắt tóc kiểu đầu vuông, nước da nhợt nhạt, hàm răng hô khi cười hở lợi, ánh mắt mệt mỏi. Cô ấy nói hơi lạnh, quay sang mượn áo khoác của anh, ngồi co ro bên cạnh anh. Tôi thấy hình ảnh này thật thân mật. Khi lên xe ô tô, cô tuyên bố là bị say xe nên phải ngồi trên, bên cạnh tôi, khi mọi người đều có ý dành chỗ đó cho anh. Khi vào tiệm ăn, cô ngồi thao thao kể chuyện về mẹ anh làm tôi phân vân không hiểu tình thân thiết của hai người và hai gia đình sâu đậm đến đâu.

Mà tại sao anh lại không nhận thấy nhỉ? Anh đã ở trong trái tim cô ấy rồi. Có lẽ anh thật chỉ coi cô là bạn như đã giới thiệu với tôi, nhưng cô ấy thì chắc chắn không. Ánh mắt âu yếm dịu dàng và những cử chỉ sở hữu tưởng rằng có thể đổ lỗi do tình thân quen lâu năm kia rất khó có thể phù hợp với định nghĩa của tình bạn.

Nói chung, đàn ông nhiều khi thật là mù lòa.

Tôi vừa nghĩ vừa chép miệng thở dài, mà tôi tưởng đi tán gái thì không nên mang bạn gái theo chứ.

Có khi nào đó, tôi thấy lòng hơi mềm lại bởi chút cảm tình tự nhiên mà anh dành cho tôi nhưng xét đi xét lại, tôi thấy chẳng bao giờ có thể chui vừa được cái khuôn một cô gái tóc dài, xinh xinh, hiền hiền, ngoan ngoan, cái mẫu người mà tôi biết anh thật là mong ước và tưởng tượng. Có thể bây giờ, nhìn hình thức, anh ưa nụ cười, ưa mái tóc tôi. Nhưng về bản chất, tôi không phải là cái cô gái nhu mì mà anh tìm kiếm. Càng tiếp xúc chắc rằng anh sẽ càng ngại cái kiêu hãnh và tự tin, tự do và hoang dại, sự thẳng thừng theo đuổi mục đích, tinh thần bình đẳng và tự chủ quyết nắm lấy số phận trong tay của tôi. Và anh cũng không phải là chàng trai dành cho tôi. Dù là người rất trung thực, thông minh, sâu sắc, có một tầm vóc có khi hơn tôi về rất nhiều mặt, có một trái tim rất chân thành không dễ gặp, nhưng anh vẫn là một người đàn ông với những quan niệm cổ điển về phụ nữ không còn phù hợp với tôi.

Tôi nhìn vào mắt anh và nói:

- Anh có thích ban nhạc ABBA không? Em muốn anh đệm đàn cho một bài hát yêu thích “ Đó là em”.

- Anh biết bài hát này, đã rất lâu rồi. Để anh so lại dây đàn một chút.

Và tôi đã hát cho anh nghe trong tiếng anh đệm đàn:

“Anh có chắc là anh muốn nghe nữa không? Có thể em không đáng mất thời gian; Không phải là kiểu người anh tìm kiếm; Nếu em ngọt ngào tối nay; Mọi thứ sẽ khác vào buổi sáng; Em hay ghen tị và em giàu lòng tự hào; Nếu anh làm em đau lòng em sẽ khóc thật to; Em là Carrie- không-phải-kiểu-gái-mà-anh-lấy-làm-vợ; Đó là em;

Anh có chắc là anh muốn nghe nữa không; Em không phải là cô gái mà anh tìm kiếm: hiền lành và nhu mì như cô hàng xóm; Anh không nhận ra sao; Em có thể là một thiên thần trá hình; Chọn cô đơn để được tự do; Nhưng em không phải là đồ chơi của đàn ông, và sẽ không bao giờ là đồ chơi của đàn ông; Em là Carrie- không-phải-kiểu-gái-mà-anh-lấy-làm-vợ; Đó là em;

Em không tin vào chuyện cổ tích; Lời ngọt ngào chả có tác động gì tới em; Nhưng em tin vào lòng thông cảm; Đó là em, anh thấy không;

Anh có chắc rằng anh muốn nghe nữa không; Anh có thể uống với em một ly rượu; Để chứng minh rằng anh không cay đắng vì lời từ chối; Em không thể làm khác được; Em không phải là cô gái giấu đi bản thân mình; Em là Carrie- không-phải-kiểu-gái-mà-anh-lấy-làm-vợ;
Có một tình yêu đặc biệt; Giống như một con đại bàng bay với con bồ câu; Em cuối cùng sẽ tìm thấy nó; Nếu em tiếp tục tìm kiếm; Nhưng cho tới lúc ấy; Em là Carrie- không-phải-kiểu-mà-anh-lấy-làm-vợ; Đó là em” *****

Bài hát kết thúc rồi chúng tôi nhìn nhau. Anh lặng đi. Còn tôi im lặng. Các bạn quay đi chỗ khác vờ như không thấy vở kịch sống trước mặt. Sự trần trụi của tình cảm khiến người ta ngượng ngùng.

Tôi và anh đều hiểu có một điều gì đó không diễn ra, không nảy nở, không cháy lên. Tôi cảm thấy đã đến lúc cần phải ra về và biết rằng sẽ không trả lời điện thoại. Anh là một người khái tính, anh sẽ không tiếp tục theo đuổi nữa.

Tôi vốn không phải là người con gái ưa thờ than, và hoàn toàn không hợp với những chuyện tình đắm nước mắt, nhưng vẫn thấy một chút tan vỡ trong lòng. Nỗi thất vọng trong suốt như thủy tình tan chảy khi tôi lái xe về một mình trong đêm khuya vắng. Tôi thấy mệt mỏi và cô đơn.

Tôi về đến nhà, ngồi trong bóng đêm trong căn phòng nhỏ, lòng không cảm xúc. Tôi giống như một hành tinh nhỏ vẫn mới đang tự quay quanh bản thân mình cố gắng hiểu xem thực ra là mình muốn gì. Nhưng trên quãng đường này, tôi mới đi đến đoạn biết chắc được những điều mà tôi không muốn.

Tôi đi ngủ sau một ngày mệt nhọc và một buổi tối kết thúc khá vô duyên. Tôi thấy chán nản và khó chịu vì cái cảm giác rằng có lẽ tôi đã cư xử hơi phũ phàng thẳng tay với những người đáng ra có thể thành bè bạn.

Nhưng xét cho cùng tôi chả làm gì sai, tôi chỉ sống trung thực với bản thân mình thôi. Tôi chỉ có một khoảng thời gian có hạn trên thế giới này. Và tôi muốn dùng thời gian của mình để sống đúng như là tôi muốn, làm những việc mà tôi thích, và gặp những người mà tôi có thể thực sự sẻ chia và mến yêu.

* *Hoa sữa;*

** *thơ Dương Huyền Phương;*

*** *Tuổi mười lăm (Nguyễn Phan Hách)*

**** *It's me (ABBA – Dương Thùy Trân dịch)*

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 11

ANH CHÀNG TÀU LAI CÓ NĂM CÁI TIVI.

Dọc khu phố nhỏ bên bờ biển những quán rượu san sát tràn ngập những khách hàng tuổi hai mươi đi lang thang hết quán này tới quán khác từ 10h đêm tới hai giờ sáng cho khi các quán đều đóng cửa mới say khướt bước về nhà, để rồi ngày hôm sau ngủ tới chiều. Tôi bước vào một quán nhìn ra biển, tường trạm trổ những hình nổi uốn lượn như những con sóng, ánh sáng đèn xanh chiếu vào tường chập chờn như sóng vỗ. Phía trong là phòng ăn, với ánh đèn mờ ảo, đủ để nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của nhau mà không làm mất đi vẻ huyền ảo của bóng đêm trùm kín khắp căn phòng. Phòng ngoài là dãy bar với người hầu rượu thoăn thoắt di chuyển giữa hàng chục loại bia và hàng trăm loại rượu kín ở trên tường, luôn tay pha rượu cho dãy khách đứng ngồi kín quanh bar. Phía sau dãy bar là bãi biển. Ngoài hiên ngồi những cô gái tóc vàng ăn mặc kiểu cách, thoáng những khoảng vai mềm mại sáng, những cánh tay tròn và khuôn ngực đầy, quần jean bó sát với những đường cong hoàn hảo, cùng những chàng trai trẻ tuổi nhắm nháp đồ uống, và tán tỉnh nhau trong gió biển thoảng vào bóng tối như một sự bí ẩn mát rượi.

Tôi gọi một cốc Guinness và chọn cho mình một chỗ ngồi phía nhìn ra biển, cạnh cây đèn cột tỏa hơi ấm. Bia lạnh và ướt. Tôi khẽ rung mình, xoay chiếc cốc thủy tinh trang trí trắng đục với ngọn nến rọi mờ từ phía trong. Tôi thường không uống bia.

Người lai và tôi hẹn lần đầu ở sân vận động bóng chày. Đó là một sân vận động khổng lồ nằm chính giữa trung tâm thành phố và chứa được sáu mươi ngàn người. Mỗi lần có những trận đấu của đội thành phố nhà, sân kín người, đường tắc khắp trung tâm.

Tôi mặc quần sáu túi, hai túi đằng trước, hai túi đằng sau, hai túi ở đầu gối, áo ngắn tay bó sát, tóc buộc cao, đội mũ lưỡi trai, đi giày thể thao, hòa vào dòng người hối hả tuôn tới công sân vận động, lây không khí ngùn ngụt hào hứng trước một trận đấu. Qua những trang email, anh xem chừng là một người viết hay, thông minh, quan sát kỹ và hiểu biết tường tận về các thú vui, các trò thể thao, những món ăn ngon, những phong cảnh đẹp trong vùng, thích chơi golf, bóng chày, softball, racquet ball, football. Là con của một ông bố Đức và một bà mẹ Đài Loan, anh viết cho tôi rằng có lẽ tất cả các cả các bà mẹ châu Á đều nghĩ rằng trên đời này chỉ có hai nghề, một là luật sư, hai là bác sĩ hay nha sĩ. Anh chiều ý mẹ theo học ngành nha sĩ, được hai năm thì bỏ đi làm về máy tính vì anh thích ngành này hơn. Mẹ anh khóc lóc và vẫn tiếp tục nài nỉ anh quay lại trường học, còn bố thì ủng hộ việc anh ta theo đuổi điều mình muốn và thích hợp với khả năng. Có lẽ công cuộc lớn lên và sự dạy dỗ mà anh nhận được từ bố mẹ là một cuộc giằng co không ngừng nghỉ giữa hai nền văn hóa trong cùng một mái nhà.

Người lai chờ tôi trước cửa sân vận động khi trời bắt đầu tối. Anh 29 tuổi, cao khoảng 1,68m, mặc một bộ đồ đen tuyền, tóc đen và quăn, chải gôm cứng, da ngăm ngăm, khuôn mặt dài, mắt một mí, bàn tay to và ngón tay ngắn. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao anh lại không trả lời câu hỏi về cân nặng trên mạng. Bộ đồ đen không giấu được thân hình khoảng 100 kg. Tôi nhắm tính riêng tay anh cũng to gấp đôi chân tôi rồi, còn cổ thì ở đâu nhỉ. Nhưng vì chơi thể thao nhiều nên trông thân hình anh cũng khá khỏe mạnh và rậm nắng.

Cảm giác đầu tiên của tôi là đó không phải là người mà tôi tìm kiếm, nhưng anh hay cười, giọng nói khá ấm áp, nhẹ nhàng, và liên tục đổ lên tôi những lời tán tụng làm tôi thấy vui tai, mặc dù cũng hơi ngờ ngợ. Tôi có thể thừa duyên dáng nhưng chắc chắn không phải một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành làm cho anh thấy lòng rộn rã như cánh bướm đập ngay khi mới nhìn thấy, như là anh miêu tả. Tôi thầm nghĩ thôi cứ chờ xem anh còn có những bài tán tụng nào khác.

Sân vận động đã tràn ngập người, chúng tôi rơi vào giữa bể sáu mươi nghìn người hò reo rộn rã, may mắn tìm được một chỗ ngồi phía cánh phải của khán đài, ngập trong hàng dãy người. Phía trước mặt, đằng sau người đứng lên ngồi xuống liên tục đi mua đồ ăn, bia, coke, tìm chỗ ngồi, chờ nhau. Sân vận động tròn đèn sáng choang, có một chú hề cải trang làm gấu đi vòng quanh khán đài diễn trò vui với khán giả. Màn hình TV rộng treo cao bốn phía, đèn nhấp nháy. Vòng quanh sân là các bảng quảng cáo lớn của các công ty trong thành phố.

Cánh sau của sân là cả một dãy hàng ăn. Anh đứng lên đi ra rồi mang vào cho tôi một chiếc bánh kẹp xúc xích, và một cốc coca cola. Chúng tôi ngồi cạnh nhau ăn xúc xích, uống coca cola, chờ tới giờ trận đấu bắt đầu. Khi tôi ăn hết mấy gói đồ, anh lại đi ra và đem về hai cốc kem vanilla. Tôi hăm hở tấn công sang món kem, vừa ăn kem vừa chảy, rớt đầy tay dính nhớp. Anh cầm chai bia mỉm cười nhìn tôi. Tôi tò mò nhận thấy những chai bia trong sân vận động đều làm bằng nhựa.

Khi tôi ăn xong món kem no nê phần khởi thì cũng là lúc trận đấu bắt đầu. Đội bóng chày hai bên đã dàn hàng dưới sân. Đây là giờ phút người điều hành yêu cầu cả sân vận động đứng lên cùng hát quốc ca. Tôi chưa bao giờ nghĩ đây là bài quốc ca của tôi nhưng những giai điệu hùng tráng của nó vẫn làm lòng tôi lay động. Cả sân hàng chục nghìn người đặt tay lên ngực lắng nghe những lời hát cháy lên lòng kiêu hãnh tự hào về đất nước “ khi chúng ta sống ở đây, chúng ta biết rằng chúng ta là những người tự do”, về lòng biết ơn sâu sắc với “ những người đã ngã xuống, để chúng ta có tự do ngày hôm nay”. Dân tộc nào cũng có niềm tự hào riêng. Chúng ta sẽ chẳng còn gì nếu chúng ta đánh mất lòng tự hào dân tộc.

Bài quốc ca kết thúc sau ba phút, cả sân vận động ngồi xuống và trận đấu bắt đầu. Tôi thấy thật vui vì có mặt trong trận đấu quan trọng này, giữa những tiếng hò reo nhức óc, giữa khung cảnh người rầm rập đi lại. Tôi nhìn

sang anh đang nhắm nháp bia, nghĩ rằng tôi có một buổi tối vui vẻ, nhưng không nghĩ rằng sẽ gặp lại người này.

Trận đấu tan thì đêm đã khuya. Anh nhất định đề nghị bám theo xe đưa tôi về nhà. Đêm hôm đó trăng sáng, khi về tới nhà, anh hỏi tôi có muốn đi bộ trên bờ biển không. Chúng tôi đi dọc bờ biển dưới ánh trăng tới khi mỏi thì ngồi xuống ghế đá. Tôi nhắm mắt lại nghe tiếng sóng biển ì ì trong đầu và thấy mình như tan thành từng mảng âm thanh chấp chới trong tiếng vỗ ì ì ầm ầm, nhẹ bổng và hoàn toàn giải thoát. Khi nhắm mắt lại, biển như biến thành một thế giới khác với những âm thanh bí ẩn lạ lùng mà tôi chưa bao giờ nghe thấy khi mở mắt ra.

Người lai đi với tôi tới cửa nhà. Tôi đi ngủ lòng không xao động, tôi nghĩ anh là một người rất thực tế, nhanh nhẹn, nhưng hình như có một cái gì đó khoa trương, trống rỗng và không thật, che dấu một cái gì như là thiếu tự tin, và nông cạn. Tôi cảm thấy con người này thật xa lạ với tôi.

Người lai gọi điện cho tôi ngày hôm sau. Tôi nghe điện thoại kêu, tự tranh luận với bản thân xem là có nên nhắc máy hay không. Cuối cùng thì tôi nhắc máy. Điều làm tôi bất ngờ là giọng nói của anh qua điện thoại. Đó là một giọng nói rất ấm, hài hước, ngọt ngào. Tôi không nhớ là chúng tôi nói gì nhưng có cảm giác vui vẻ dễ chịu sau cuộc trò chuyện với anh. Anh kể rằng ở một mình trong một ngôi nhà lớn với một con chó và năm cái Tivi, bố mẹ ở ngôi nhà trên đồi, nhìn xuống giám sát. Nghe giọng cười qua điện thoại, tôi có thể nghe rõ như lòng mình hình như có chuyển biến như sờ được. Người lai có một cái gì khá ấm áp đời thường, có lẽ vì anh lớn lên từ một gia đình bình thường không đổ vỡ. Sự quan tâm nhẹ nhàng của anh làm tôi cảm động, khiến lòng nhen nhóm một chút tình cảm nào đó. Những tin nhắn làm lòng tôi ấm lại như một làn hương vương vấn trong lòng. Hình như có một điều gì đó ở anh hấp dẫn tôi. Từ trước tới nay, tôi vốn trung thành đến bước bình với những cảm giác đầu tiên của tôi về một người. Nhưng đây là lần đầu tiên, tôi cảm thấy rằng mình có thể thay đổi.

Người lai tiếp tục gọi điện cho tôi những ngày tiếp theo, mời tôi đi ăn. Một ngày cuối tuần, anh mời tôi tới nhà. Anh sẽ làm đồ ăn Ý, món thịt bê và gà nước sốt Ý marsala. Buổi tối, anh đến đón tôi với một bộ đồ chải chuốt và một bó hoa trên tay và xe Lexus. Có lẽ đúng là anh có một cuộc sống khá giả như là anh vẫn nói với tôi. Ngồi trên chiếc xe êm như ru, tôi nghĩ của cải không phải là mục đích của tôi lúc này nhưng dù sao tiện nghi cũng thật dễ chịu, khiến tôi thấy việc giao du với anh cũng không đến nỗi nào. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao nhiều người con gái bị mua đi bởi cám dỗ vật chất, hiểu thế nào là bán linh hồn để mua lấy tiện nghi.

Anh ở trong một biệt thự đồ sộ hai tầng nhìn xuống dải thung lũng chạy dài xa tít tầm mắt. Tôi ngạc nhiên vì anh còn rất trẻ để có thể mua một ngôi nhà lớn như thế này. Người lai nói với tôi rằng bố mẹ có giúp một phần. Anh có một công việc tốt mà anh yêu thích. Đó là một người đàn ông thỏa mãn với cuộc sống.

Đó là một tòa nhà lớn, nhà hai tầng, phòng khách và phòng ăn ở tầng một, với bốn phòng ngủ ở tầng hai, mỗi phòng để một T.V đồ sộ. Tôi đếm thấy tổng cộng có 5 cái TV, và cười hỏi anh ở một mình làm sao có thể xem hết từng đấy Tivi. Anh nói thích sưu tầm Tivi. Tôi cảm thấy sâu thẳm trong lòng, người lai có điều gì rất bất an, thiếu tự tin. Vì thế anh phải sở hữu và phô trương tất cả những đồ vật chất có thể sờ được, gọi tên được để có thêm một chút cảm giác nào đó an toàn về bản thân, như một sự thay thế cho sự trống rỗng trong linh hồn.

Phòng ngủ chính nối với phòng tắm riêng, tôi liếc qua thấy có 10 lọ nước hoa xếp hàng dài trên bồn lát granite, giường King size, Tivi đồ sộ, một bức tranh hoa quả choáng cả bức tường. Phòng khách là cả một hệ thống là cả một hệ thống đồ điện với ti vi có thể điều khiển từ máy tính. Sa lông vải lớn và rộng, rèm cửa tối màu và dày, bàn ăn dài. Thấy tôi lạ lẫm tò mò nhìn quanh, anh cười bảo:

- Những đồ đạc trong nhà đều do mẹ anh cho và trang trí. Anh chỉ có đóng góp hệ thống tivi và tủ rượu mà anh tự đóng.

Anh chỉ kệ rượu gỗ màu tối, cao khoảng hơn đầu người, phần trên treo ly rượu như kiểu trong nhà hàng, phần dưới là các ngăn gỗ nhỏ để vừa mỗi chai rượu nằm, phần giữa là một ngăn để các loại đồ pha cocktail.

Anh vừa bước lại phía tủ rượu, lấy một chai rượu đỏ để lên bàn vừa nói:

- Đồ ăn Ý không thể thiếu rượu.

Chú chó to và cao có lẽ gần bằng nửa người bị nhốt trong cũi ve vẩy đuôi và ngược mắt nhìn theo. Tôi nói trước rằng rất sợ chó nên chú ta bị nhốt trong cũi từ trước khi khách tới.

Anh thò tay vào trong cũi, vuốt vuốt đầu chú, rồi chỉ cái cửa nhỏ vừa lỗ chó chui ra sân sau nói:

- Anh làm cửa kia để chú ấy chui ra chui vào.

Xem ra anh chàng có vẻ thích làm những đồ vật cụ thể có thể nhìn thấy được, chứ không phải là người tư duy trừu tượng. Vì tôi nhìn quanh nhà không thấy một quyển sách nào. Anh là người ưa thực hành hơn là đọc sách.

Chúng tôi ngồi xuống bàn ăn. Chàng chủ nhà thấp một ngọn nến nhỏ, rót rượu ra hai chiếc ly pha lê, màu rượu đỏ sáng sắn trong ánh nến, đổ dầu ôliu & dấm ăn ra đĩa, màu đen mỡ cháy trên nền đĩa trắng và giải thích:

- Đây là loại dấm cao cấp, trộn với dầu oil, chấm với bánh mì khai vị rất ngon.

Tôi nếm thử, thấy mềm trên lưỡi, vị chua hòa lẫn với bánh mì nóng và thơm.

Thịt bê đã được làm sạch và khử hết vi khuẩn, to bằng bàn tay cắt mỏng như giấy xếp vòng tròn trên đĩa, khi ăn chấm với loại nước giấm đặc biệt, cảm thấy vị ngọt và tươi của thịt bò hòa vào giấm để lại một vị mạnh trên

đầu lười, nhấp thêm một chút rượu làm nóng lên, tôi thấy anh quả thật tinh tế trong cách ăn uống. Món tiếp theo là món ăn yêu thích của tôi, gà nấu với dầu Ý “marsala”. Chảo nóng xào tỏi, bơ, và nấm, sau đó cho ức gà vào, rồi đổ dầu marsala, ăn thơm mùi tỏi, ngậy vị bơ, ngọt thịt gà ngấm marsala, màu hơi ngả nâu vàng, và nấm ngấm vị ngọt của nước gà, vị bơ và tỏi, ăn ngậy ngậy và thơm.

Tôi vẫn thấy là cả ngôi nhà và ông chủ đều toát lên một vẻ gì phô trương, nông cạn, vật chất, thiếu một chiều sâu tinh tế của nghệ thuật và trí thức, nhưng ngồi đây dưới ánh đèn nỉm đồ ăn Ý, hợp vị rượu hòa nóng trên đầu lười, tôi không thể không thừa nhận mình đang như chìm dần vào cảm giác thoải mái của sự dễ chịu, của tiện nghi, của vị thức ăn tỏa vào các giác quan. Một thế giới khác, nơi có sự quyến rũ của những tiện nghi vật chất hình như nhen nhúm và lớn lên trong tôi.

Ăn xong, chúng tôi ngồi trên đi vắng xem phim nhưng chẳng xem được đoạn phim nào. Anh vuốt tóc tôi và cúi xuống hôn lên gáy, rồi hôn dần lên tai làm tôi rùng mình. Tôi và anh đắm chìm trong những nụ hôn khám phá vẫn còn mùi rượu. Tôi còn nhớ sa lông rất êm, và tôi cảm thấy rất dễ chịu trong vòng tay chàng chủ nhà.

Tôi đã từng nghĩ rằng thể xác và linh hồn là hai thứ khác nhau. Người nào trong trái tim tôi và người chạm vào thân thể tôi có thể không là một. Nếu tôi may mắn, thì hai người này là một. Nếu tôi không may mắn, hai người này khác nhau, tôi vẫn có thể có niềm vui thể xác với một người mà tôi không có tình âu yếm. Tôi thật chưa bao giờ sai lầm hơn thế.

Khi tôi ngủ dậy sáng hôm sau và nhìn rõ anh buổi sáng trong ánh bình minh, tôi thấy lòng đột nhiên trống rỗng, xa lạ, ê chề, và tràn ngập một cảm giác gì giống như là sự hủy diệt chán chường kinh khủng phải tránh xa.. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác hủy diệt kinh hoàng này, và cùng với sự ghê sợ là một nỗi ngạc nhiên cùng cực đổ ập lên bởi một sự thật lóe

sáng trước mắt. Giống như là tôi sẽ tiêu diệt dần những tình cảm trong sáng trong linh hồn bằng việc chung chạ với những người đàn ông mà trái tim tôi không gắn bó và trân trọng, lòng tôi không có tình thương mến, và linh hồn chúng tôi hoàn toàn xa lạ với nhau. Tôi chợt hiểu ra rằng đối với riêng tôi thế xác không thể đem tặng nếu thiếu một tình cảm bắt rễ từ trái tim. Tôi chợt nghi ngờ những đoạn phim mà tôi xem khi người con gái qua đêm với đàn ông và hôm sau quên ngay người đàn ông đó mà không hề hấn gì trong lòng. Thế xác là riêng tư, thiêng liêng và gắn chặt với linh hồn. Tôi đã hiểu ra sự thật đó bằng sự ghê sợ chính bản thân mình buổi sáng hôm ấy tình dậy nhìn tia sáng luồn qua rèm cửa và bên cạnh một người đàn ông xa lạ với lòng tôi.

Hình như anh cũng cảm nhận được rằng có một cái gì đó lạ lùng diễn ra. Ngày hôm sau, anh tìm có thói thác đến chơi như đã hẹn. Và tôi thấy vô cùng nhẹ nhõm vì anh không đến. Tôi không nghĩ là có thể đối mặt anh một lần nữa mà che giấu nỗi cái cảm giác kinh khủng kia cứ dâng lên trong ánh mắt. Từ đáy lòng, tôi biết rằng câu chuyện này đã kết thúc. Điều đáng ngạc nhiên là anh lặn mất tăm 8 tháng, sau đó liên tục gọi điện để lại tin nhắn. Tôi không bao giờ trả lời và nghĩ tới việc đổi số điện thoại.

Những gì diễn ra trong lòng anh sau buổi sáng hôm ấy tôi không biết được. Có thể tận đáy lòng, chúng tôi đều ngỡ ngàng vì thứ tình cảm chúng tôi dành cho nhau tới lúc đó thực ra mới chỉ là hời hợt nhưng đã vội vàng dễ dãi với những thỏa mãn thế xác. Có lẽ cả hai cũng chỉ lợi dụng lẫn nhau. Thỏa mãn thế xác trong chốc lát qua mau không để lại dấu vết gì nữa. Nhưng sự chán chường về tinh thần thì cứ dai dẳng hủy diệt mãi. Đó là anh và tôi chưa đi đến tận cùng.

Tôi chợt nhận ra rằng đang chơi với lửa trong công cuộc hẹn hò với những người đàn ông lạ này. Nếu không xác định rõ ràng ranh giới của những gì cần bảo vệ trong lòng thì mỗi lần hẹn hò sẽ giống như một lần tôi đem từng mảnh tâm hồn tôi đi bán, cho đến một ngày tôi sẽ không còn gì nữa.

Tôi không uống được bia nhưng cần một cái gì đó để quên chuyện này nên bước vào quán rượu bên bờ biển. Tôi cần uống trôi đi cái cảm giác khó chịu kinh khủng cứ ứ lên ở cổ. Bia Guinness rất đắng, tôi uống không quen, chỉ được nửa cốc là thấy choáng váng, nhưng vẫn tiếp tục uống. Biển lặng lẽ trước mặt với ánh trăng loáng sáng. Giống như là liêu trai...

Người bồi bàn đem ra một cốc mai tai và nói rằng người đàn ông ngồi phía đối diện gửi cho tôi. Tôi ngược lên thấy anh giơ cốc rượu lên chào. Đó là một người con trai trẻ tuổi, khoảng hai mươi mấy, giống như tất cả những người chàng trai đi lại trên quảng phố biển này, trẻ, tóc vàng, da trắng, mắt xanh, thân hình dẻo dai hùng hừng đầy sức sống, khoác cặp sách, trượt ba tanh, chạy, đạp xe, đi bộ, la cà các quán bar, ngồi dài ở các quán cà phê, tiệc tùng đến gần sáng, sống quãng đời trẻ tuổi vô lo nghĩ, trái tim luôn hứng khởi với niềm vui và niềm tin tưởng rằng tuổi thanh xuân là bất tận.

Tôi nhìn anh và uống hết cốc mai tai mà anh gửi. Tôi bước lại gần, gấp \$6 để vào túi áo ngực của anh, khẽ lướt tay trên tấm ngực rắn chắc rồi bước khỏi quán rượu, thấy tay nóng lên, đầu nóng hơn nữa, cảm thấy ánh mắt đang nhìn phía sau lưng tôi, thân hình liêu xiêu vì chất rượu đang ngấm dần. Nếu tôi đem anh về nhà đêm nay, có lẽ sẽ có một buổi tối vui vẻ, nhưng tối mai tôi sẽ phải quay lại quán rượu để uống trôi đi cái cảm giác trống rỗng sáng hôm sau tỉnh dậy với một người đàn ông xa lạ ở trên giường.

Rất có thể một ngày kia tôi sẽ hôn một chú ếch gặp ở quán rượu và biển chàng thành hoàng tử. Rất có thể một ngày kia tôi sẽ học cách sống cho một phút giây này và không cần biết đến phút giây sau. Rất có thể tôi sẽ rèn luyện được cách uống rượu mà không say. Mọi điều đều có thể, chỉ có điều những điều đó sẽ không diễn ra vào buổi tối hôm nay.

Vì tôi đã say rồi, tôi đã say rồi. Ừ, thì tôi đã quên cái điều muốn quên. Ừ, thì tôi đã uống trôi đi cái điều không muốn nhớ. Chẳng phải đó là điều tôi

muốn khi một mình bước chân vào quán rượu này hay sao? Chẳng phải tất cả chúng ta đều có lúc mượn đến hơi men và ước rằng tất cả những vấn đề rắc rối mà chúng ta phải đối mặt sẽ biến mất sau vài ly rượu? Chẳng phải cái cảm giác thả lỏng lâng lâng như rơi tự do tìm được trong ly rượu sẽ như một nàng tiên êm ái vuốt ve, làm cho ta hạnh phúc trong chốc lát và đem đến ảo tưởng rằng chỉ cần quên đi, chỉ cần chìm vào một giấc ngủ say, khi tỉnh dậy mọi sự sẽ bình yên như những điều không vui chưa từng xảy ra, như cái cảm giác trống rỗng cô đơn này chưa từng tới thăm ta không báo trước. Chẳng phải thế sao? Chẳng phải tôi đã say rồi?

Dương Thùy Trân
Tìm Chồng
Chương 12
CHIẾC NHẪN KIM CƯƠNG

Tôi xoay xoay chiếc nhẫn trên tay. Đó là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ xinh tuyệt đẹp kiểu cắt công chúa, giống hình ngũ giác lấp lánh, không màu, phản chiếu màu sắc của thế giới xung quanh, khoảng 1 cara , cỡ số 5, cỡ ngón tay áp út của tôi, vòng nhẫn làm bằng vàng trắng. Chiếc nhẫn ước hẹn. Rằng anh sẽ đợi em.

Người ta bảo rằng kim cương là vĩnh viễn. Tôi soi mình trong ánh lấp lánh và khuôn mặt tôi lan tỏa ra các góc cạnh. Tôi bỗng thấy như đang nhìn vào thế giới ngày xưa, thấy kim cương như biến thành một giọt nước mắt trong vắt, lung linh gợi lại những chuyện tình tưởng đã vùi sâu trong ký ức.

Người con trai đầu tiên có một khuôn mặt dài thanh tú, mũi cao, mắt sâu và sáng, môi cong, đầy, gợi cảm, một khuôn mặt rất đẹp, rất quyến rũ, vừa thông minh, vừa ngọt ngào và lãng mạn. Tôi choáng váng như bị điện giật khi lần đầu tiên nhìn thấy. Và từ lúc đó tôi không thể rời mắt khỏi khuôn mặt ấy. Anh như một viên nam châm và tôi là một mảnh kim loại, không có cách gì thể cưỡng lại sức hút từ phía ấy.

Tôi cứ thấy anh ngồi ở đâu là tự động như trong mơ tới ngồi cạnh, ngồi đối diện, ngồi sát vào, có khi hai đứa cứ ép vào một cái ghế khi xem ti vi, khi đi du lịch, khi trên giảng đường, khi ở tiệm ăn, mọi lúc, mọi nơi giống như

là tất nhiên phải thế, đến chính tôi không thể hiểu nổi.

Người yêu đầu đời chạy giang tay trong cánh đồng cỏ mênh mông đêm trăng rằm vắng vặc gào lên với mặt trăng rằng anh yêu tôi, rằng hình ảnh tôi choáng ngợp trong giấc mơ mỗi tối.

Người yêu đầu đời luôn nắm tay và ôm chặt lấy tôi, ở công viên, trong thư viện, ngoài cầu thang, ở cổng trường, trong nhà ăn, làm người tôi lúc nào cũng hăm hập choáng váng như lên cơn sốt, như người say rượu, một cuộc say quên ngày tháng. Người yêu đầu đời giữ tôi ngoài cầu thang tối tới đêm khuya, hôn môi tôi tới tím bầm, chân tôi hàng ngàn con muỗi đốt uống máu no nê mà tôi không hề cảm thấy, cho đến khi về nhà bạn cùng phòng rú lên sao chân dày đặc vết muỗi đỏ bầm thế kia. Người yêu đầu đời một tay cầm ô ,một tay chở tôi ở gióng trước xe đạp phóng tới trường trong trời mưa tầm tã. Người yêu đầu đời không bằng lái mượn ô tô đi đón tôi đêm khuya phóng xe vượt tốc độ làm xe cảnh sát rú còi nhấp nháy đèn chặn xung quanh, chìa súng qua cửa sổ ô tô buộc chúng tôi giương hai tay bước ra khỏi xe. Người yêu đầu đời khi tôi ốm ngồi canh chừng suốt đêm chờ đến giờ uống thuốc để đánh thức tôi dậy.

Rồi một ngày người yêu đầu đời bảo: “Chúng mình nên chia tay vì chúng mình không hợp nhau.” Anh nói những lời này trong ánh đèn nhọt nhạt ở trong phòng giặt quần áo một buổi tối . Ánh sáng hắt qua cửa ra vào nhờ nhờ dáng cây mùa động rụng lá như những ngón tay gầy guộc, khẳng khiu . Tôi cảm thấy đứng không vững, nên ngồi lên máy giặt, cảm thấy tiếng máy rung ù ù phía dưới.

Tôi cứ ngồi mãi khi anh đã đi khỏi rồi. Thực ra thì tôi cũng muốn đứng lên nhưng không đứng nổi, như bị dính chặt xuống, như trong mê bị bóng đè, cứ ú ớ cựa quậy mãi mà không cử động được. Cái máy giặt vẫn nóng dần lên, tiếp tục kêu ù ù ở dưới và run lên bần bật ở vòng xoáy cuối cùng rồi kêu cạch một tiếng kết thúc mẻ giặt. Lúc đó, cửa mở, có một người con trai khác bước vào. Tôi thấy gương mặt anh mờ mờ qua đôi mắt mà nước mắt cứ ứ lên không ngăn nổi. Tôi như con thú bị thương ngồi trên thùng giặt chăm chăm nhìn anh, thấy khuôn mặt anh sao mà quen quen.

Người con trai ấy là một người vẫn đứng bên cạnh cuộc tình của tôi, và lúc nào cũng bóng gió về tình cảm của anh với tôi. Anh không biết rằng, giá như lúc ấy, anh chỉ cần đến bên, giúp tôi đứng dậy khỏi cái máy giặt khủng khiếp, ôm chặt lấy tôi và đưa về nhà, thì có lẽ lúc này đây tôi đã là của anh rồi. Vì giây phút đó và chỉ có duy nhất giây phút đó trong đời, trong tôi chỉ muốn gào lên, ai giữ lấy tôi, ai ôm lấy tôi, ai cho tôi dựa vào để tôi bước được từ phòng giặt về tới nhà mình.

Tiếng dặn dò của người yêu đầu đời vang bên tai: “ M. biết là T buồn nhưng T phải cố lên thôi. T đi không được thì bò, nhưng vẫn phải tiến lên phía trước.” Chắc anh đã có kinh nghiệm thất tình chẳng nên khuyên tôi những lời chí lý. Nhưng tôi đi không được, bò không nổi, thấy như sức lực và linh hồn rời bỏ, thấy mình như trở nên tàn tật, nhìn xuống vẫn đủ chân tay nhưng sao vẫn cảm thấy như một phần thân thể bị cắt lìa.

Thật lạ lùng là từ lúc bắt đầu, tôi đã luôn cảm giác kỳ lạ rằng sẽ có một kết cục như thế này, như thấy trước sự kết thúc cuộc tình của chúng tôi là tất yếu, giống như ngọn lửa cháy quá lớn sẽ thiêu rụi những người xung quanh bởi sức nóng kinh hoàng, giống như tất cả những ánh sáng huy hoàng đều không thể là vĩnh viễn, đều sẽ vụt tắt, giống như ta sống ngày hôm nay mà vẫn linh cảm về cái chết ngày mai.

Lửa đã lụi nhưng trong lòng tôi chưa bao giờ là tro tàn lạnh lẽo. Sau những nỗi đau, tôi vẫn nghĩ về anh với một tình cảm ngập tràn âu yếm, không còn say mê, nhưng vẫn còn âu yếm. Anh cũng đã từng có thể nhảy qua cầu vì tôi, đã từng say mê và chiều chuộng tôi như một nàng công chúa ở trên đời. Tôi chỉ còn biết ôm niềm ân hận rằng từng ấy năm yêu nhau tôi chưa làm được điều gì cho anh cả ngoài những đòi hỏi, đỏng đảnh giận hờn vô cớ, và rất nhiều khi là sự từ chối phũ phàng.

Khi gặp anh, tôi là một cô gái chưa vào đời, biết giáo điều sách vở nhiều hơn đời thực, luôn rối rắm, băn khoăn, giằng giụa trong cảm giác buồn rầu bủa vây một cô gái mới lớn lên, đầy ngập ngừng, băn khoăn trước thế giới toàn những điều không hiểu nổi. Lúc đó, tôi chưa hiểu và làm chủ bản thân mình. Làm sao tôi có thể nuôi dưỡng một mối quan hệ với một người khác?

Anh có lẽ đã làm tất cả những gì có thể để cố gắng mở khóa tâm hồn tôi, đã yêu tôi bằng một tình yêu say đắm nhất. Nhưng cho đến một ngày anh mệt mỏi bởi vì tôi vẫn cứ loay hoay với những ảo tưởng và băn khoăn trong lòng mình, lòng kiên nhẫn của anh thành cạn kiệt và tình yêu cũng ra đi.

Hóa ra để yêu được một người đã không dễ, nhưng thể hiện tình yêu của mình càng không phải là một việc dễ dàng. Hóa ra, để mở lòng mình cho một người khác đòi hỏi rất nhiều dũng cảm. Hóa ra, hành trình lớn lên là một cuộc hành trình thấm đầy nước mắt của sai lầm, ân hận, đau đớn, và đổ vỡ.

Tôi muốn trả lại người yêu đầu tiên chiếc nhẫn kim cương nhưng anh bảo tôi giữ lại làm kỉ niệm, vì đó là quà tặng. Tôi vẫn như người đi trong sương mù của tình đầu tan vỡ khi gặp người đàn ông thứ hai.

Anh 30 tuổi, 1.80m, to lớn, vững chãi, không bao giờ rời bỏ cuộc tấn công khi đã nhìn thấy mục tiêu. Lần đầu gặp tôi, anh kiên quyết theo đuổi mặc dù lúc đó tôi thật chẳng thiết gì chuyện làm quen với ai khác bởi lòng tôi vẫn rỉ máu xót đau. Anh lên nhà đập cửa thành thành dù không rõ là tôi có nhà hay không nhưng nhìn lịch đi học đoán là tôi không có giờ học hôm đó. Thực ra tôi đang ngủ trong nhà và cố tình không dậy. Anh tiếp tục đập cửa cho đến khi tôi mắt nhắm mắt mở mở ra mở cửa mới thôi

Anh là một người thâm thúy và suy nghĩ sâu sắc hơn người bình thường, rất có trình độ, có trí tuệ và chí lớn, đầy sức chịu đựng, và tự tay mình làm nên của cải. Anh chăm chỉ và học cao, nhưng không hẳn có niềm say mê của một người làm khoa học. Đó là một người đàn ông không để thực tế tuột khỏi tầm mắt, trưởng thành, rất đàn ông, rất quyết đoán và đầy sức mạnh, không lãng mạn, không bao giờ mơ mộng chuyện viễn vông. Con người anh là sự kết hợp khôn ngoan và lạnh lùng tính toán của một nhà chính trị cộng với có đầu óc kinh doanh và sự háms lợi của một nhà buôn.

Và công thức này cũng được áp dụng trong cả những quan hệ tình cảm. Tôi chưa bao giờ chỉ rõ được sự lạnh lùng này, nhưng luôn cảm thấy rằng liệu hồn cho những kẻ nào chẳng may một ngày xấu trời kia đi ngược lại quyền lợi của anh, hoặc gia đình anh, kể cả tôi.

Tại sao anh lại thích một người chưa vào đời, ngập tràn ảo tưởng học sinh, hoàn toàn ngây ngô về cuộc đời thực và vẫn còn ướm át mối tình đầu như tôi thì tôi cũng không biết được. Nhiều khi người ta cứ thích những gì mình không có.

Anh đưa tôi về thăm gia đình. Đó là một gia đình Việt Nam truyền thống với một bà mẹ suốt đời tần tảo làm ăn, suốt đời hi sinh vì chồng, vì con, một người anh nặng tình nặng nghĩa bao bọc các em, mấy người con gái đều đã ra ở riêng, một anh con trai thứ bướng bỉnh không chịu lập gia đình, một công ty gia đình mà cả nhà chung sức. Cả gia đình vun vén tự hào vì anh, một người học hành thành đạt. Tôi hiểu tại sao anh lại là một người có ý thức gia đình gốc rễ. Tôi hiểu tại sao anh luôn lo lắng muốn có một hình ảnh tốt đẹp trọn vẹn về bản thân trước mặt bố mẹ và anh chị em trong nhà. Tôi hiểu tại sao trước mặt gia đình, anh cố tình không thể hiện sự quan tâm tới tôi. Anh sợ làm mất lòng bố, mẹ, anh, chị, sợ gia đình anh nghĩ rằng, một ngày kia anh sẽ vì vợ mà quên đi trách nhiệm trả ơn nghĩa cho gia đình mình, những người đã lùi ra phía sau hi sinh nhiều thứ để anh được đi học.

Dù hiểu lý do cách cư xử của anh, tôi cũng không vì thế mà thấy thái độ đó có thể chấp nhận được trong cách nhìn của mình. Bởi hình dung của tôi về một cuộc sống vợ chồng rất khác. Tôi không thể sống mà giấu đi bản chất

tự nhiên của tôi và của mối quan hệ của chúng tôi.

Tôi thuộc về một thế giới khác, tôi mơ ước những điều khác. Tôi khát khao được tự do bùng nổ và hát ca. Tôi không chịu được sự ràng buộc, và khuôn mẫu. Tôi linh cảm rằng nếu tôi đi với người đàn ông này, một ngày kia tôi sẽ như con chim hay hót mà phải tắt tiếng ca, tôi sẽ chết chìm trong một cuộc sống giấu giếm bản chất thật của mình, trong những những thủ tục lo lắng chiều ý cả gia đình phía bên chồng.

Tôi biết mình về bản chất luôn quá thật thà với cảm xúc nên không bao giờ có thể tìm thấy niềm vui trong việc giả vờ không quan tâm tới nhau trước mặt bố mẹ anh, hay nói dối như một nhà chính trị, hoặc trục lợi như một nhà buôn để chia sẻ đồng tình với anh trong suốt cuộc đời,. Tôi hoặc là sẽ bỏ anh ra đi để theo đuổi những khát vọng của riêng mình, hoặc suốt đời ôm mãi một nỗi tiếc hận trong lòng rằng tôi vì ngại gian nan, vì muốn an toàn đã bằng lòng an phận với những điều ít hơn là mình muốn.

Vì thế trái tim tôi vẫn lang thang đâu đó dù thân thể đi cùng anh. Tôi bước vào mối quan hệ này với đầy những ngập ngừng và nghi ngờ về thực chất của lòng mình. Và quả thực xây dựng mối quan hệ khi lòng chưa sẵn sàng thì cũng giống như xây nhà trên cát, không có móng rễ, sẽ chẳng bền lâu. Chỉ một ngọn gió nhẹ thôi cũng đủ khiến ngôi nhà đổ.

Bởi vì ngọn gió đó đã thổi tới.

Bất chợt xen giữa vào mối quan hệ của chúng tôi là một người đàn ông khác.

Tại sao những cô gái trẻ bằng cách này hay cách khác thường bị hấp dẫn bởi những người đàn ông đã có vợ, vì cô ngây thơ và nghĩ rằng người đàn ông kia thật từng trải, và hoàn hảo, và thật dịu dàng quan tâm tới cô, hơn hẳn mấy đứa con trai cùng lứa, chưa thành đạt và không biết chiều chuộng, vì anh bỗng nhiên sáng khoái yêu đời có một khán giả trẻ trung xinh đẹp mắt tròn vo thán phục nhìn anh trình bày những ý tưởng cao siêu, nhìn anh như thần tượng.. Áo tưởng bao giờ cũng ngọt ngào và giải thoát.

Anh cao khoảng 1.67m, có khuôn mặt vuông vắn, mắt nheo nheo cười, làn môi mềm đẹp như một nét vẽ hoàn hảo. Anh rất đẹp trai kiểu trí thức, rất thông minh và hài hước. Tôi và anh cùng bản chất sách vở và ảo vọng, mơ màng và giễu cợt, lãng mạn và phức tạp, cùng thích thơ văn, cùng yêu ngòi bút. Anh làm tôi cười, làm trái tim tôi nhảy múa và mê đắm. Giống như một cơn lốc bỗng trườn lên người làm tôi trở tay không kịp, khuôn mặt và giọng nói của anh bỗng chốc nhanh chóng khắc sâu vào tâm khảm trước khi tôi được một người bạn bảo rằng anh đã có vợ. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng anh đã có vợ khi lần đầu tôi gặp. Anh không hề nói cho tôi biết.

Lúc đầu, thông tin này không đi vào đầu tôi, giống như tai nọ ra tai kia, tôi không thể tin nổi vì anh cư xử hoàn toàn không giống như người có vợ. Bởi

vì tôi không thể trả lời được câu hỏi sao có vợ rồi lại đi biểu lộ tình thân thiết với người con gái khác như thế, và tại sao lại không nói cho tôi biết. Tôi không thể kết nối các sự kiện, như kẻ đi trong sương mù. Trong hình dung của tôi, những người đàn ông có vợ có một hình dáng khác và cách cư xử khác. Trong thế giới đen trắng rõ ràng với những tiêu chuẩn đạo đức thẳng băng của tôi, làm gì có chỗ cho đàn ông có vợ. Trong mơ tôi cũng không thể tưởng tượng rằng một ngày kia lại biểu lộ tình thân thiết với một người đàn ông đã có gia đình. Thế mà điều ấy đã xảy ra.

Tôi ngơ ngẩn mất vài tuần trước khi bắt đầu suy nghĩ được rõ ràng.

Anh bảo rằng anh không yêu vợ. Anh bảo rằng cuộc hôn nhân thật ra đã không có từ khi chưa bắt đầu. Bằng trái tim mình, tôi tin những lời anh nói. Tôi biết anh là một người đàn ông đặc biệt, đẹp đẽ, hấp dẫn, tài năng. Tôi biết lòng anh còn quá nhiều ảm ức, còn mơ ước nhiều cuộc chinh phục và khám phá. Anh lãng mạn và anh có một hình mẫu lý tưởng trong lòng. Một người con gái thông thường sẽ không bao giờ xứng hợp với một người đàn ông đặc biệt như anh. Tôi tin rằng cuộc hôn nhân đó đứt khoát không phải là điều anh muốn. Tôi tin chẳng sớm thì muộn, anh sẽ đập tung ra.

Và tôi nghĩ tới việc hỏi anh câu hỏi thẳng thắn: “Anh nói rằng anh yêu em và anh không yêu vợ. Vậy anh có chia tay vợ để đang hoàng yêu em không? Và khi nào thì điều đó xảy ra?”

Nhưng rồi tôi dừng lại, không dám hỏi anh câu đó.

Bởi tôi sợ câu trả lời.

Không phải vì tôi sợ anh trả lời “Không, anh không thể phá vỡ gia đình”.

Mà vì tôi sợ anh trả lời “ Có, anh sẽ chia tay vợ để đến với em. Em có muốn làm vợ anh không?”.

Nhưng tôi lại không thể trả lời “Có”.

Bởi lòng dù còn tràn ngập tình cảm đắm say với anh, trái tim tôi đã cảm nhận và ghê sợ sự dối lừa. Anh lừa dối vợ, và lừa dối tôi. Một cách nhẹ nhàng, đơn giản. Có lẽ không phải lần đầu tiên. Và anh coi đó như một chuyện thông thường. Như là anh được quyền làm thế.

Và tận đáy lòng tôi biết đó là điều tôi không bao giờ có thể chấp nhận.

Có thể tôi sẽ suốt đời nhớ tới anh. Có thể suốt đời, tôi sẽ không gặp được người đàn ông nào hòa hợp với tôi bằng anh. Nhưng anh quyết không phải là người đàn ông mà tôi lựa chọn để đi cùng đường với tôi cả cuộc đời.

Khi nhận ra điều này tôi lập tức ngừng liên lạc, không trả lời email hay điện thoại. Tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để hiểu rằng tôi phải làm việc đó càng nhanh càng tốt, cho bản thân tôi. Có phải lòng can đảm được thử thách rõ nhất khi người ta phải đối diện với sự yếu đuối của chính bản thân mình?

Tôi nhớ anh rất nhiều năm đầu, tôi nhớ giọng nói lúc nào cũng như thoáng hài hước, giấu cợt với phong cách như bất cần đời, nhớ miệng anh cười với

làn môi mềm và hoàn hảo như nét vẽ, nhớ anh khi ngoài trời mưa tầm tã, khi thoáng nghe một bản nhạc tình, khi đứng nhìn những đôi lứa nhảy điệu chậm trong điệu nhạc êm đềm trong tiệc cưới, khi ai đó thoáng nhắc tên anh. Trong mơ, tôi lướt ngón tay chỏ trên làn môi hoàn hảo của anh và thầm hỏi rằng có khi nào anh nhớ tới em không.

Nỗi nhớ dần dần vào năm thứ hai, có lúc tưởng không còn nhớ nữa, nhưng một ngày bất chợt bắt gặp mình âm thầm theo dõi những bước tiến của anh, nhận ra rằng đâu đó trong tôi vẫn luôn ngóng chờ tin tức nơi anh, một nỗi ngóng chờ mà tự tôi làm cho thành vô vọng, tôi mới hiểu rằng lòng tôi sẽ mãi mãi nhớ anh. Đã nhiều năm trôi qua, mà đôi lúc tôi vẫn phải cố gắng chống lại ý muốn ngóng cuồng rằng sẽ đến phố có nhà tầng nơi anh làm việc, đứng ở bên kia đường, chỉ để biết rằng anh ở trong đó, chỉ để biết cảnh việc làm của anh sao, và rồi âm thầm nghĩ, có lẽ ngôi nhà vô tri đó còn hạnh phúc hơn mình vì có anh ở đó.

Tôi chấp nhận sống với sự thật không dễ dàng này. Nhưng tôi tự hào vì đã đủ can đảm và nhân cách để đứng ngoài sự căm dỗ chết người. Ngoảnh nhìn lại, đã có phút giây tôi suýt nữa sa chân xuống vực thẳm. Tôi còn rất trẻ và rất ngây thơ khi vấp phải người đàn ông từng trải này. Sự chú ý của anh đã vượt ve những ảo tưởng đầu đời về bản thân, khiến tôi trở nên thiếu sáng suốt.

Cuộc đời thật không thiếu chạm bẩy chờ những cô gái trẻ với trái tim trong sạch. Có phải chăng vì tuổi thanh xuân tươi mát và tấm lòng thành thực hiếm khi đi kèm với sự từng trải khôn ngoan.

Sự kiện người đàn ông có vợ này làm tôi tỉnh ra và hiểu rằng mình chưa sẵn sàng ràng buộc cuộc đời với bất cứ một người đàn ông nào. Tôi cảm

thấy cuộc phiêu lưu tình cảm này là một cái cớ tự tạo ra để che đậy nỗi hoảng sợ phải ràng buộc khi lòng chưa sẵn sàng, khi tôi chưa biết mình thực sự muốn gì. Tôi vừa mới ra khỏi mối tình đầu, tôi cần thời gian để khám phá bản thân mình. Sự tò mò về thế giới của tôi chưa được thỏa mãn. Tôi còn quá nhiều điều muốn tìm hiểu về cuộc sống xung quanh. Trong tôi còn quá nhiều giằng giụa, phản kháng với cuộc sống bình an với những ràng buộc gia đình. Tôi còn muốn đi nhiều, muốn tìm hiểu nhiều điều mới lạ. Trái tim đập trong lồng ngực còn có quá nhiều mong ước mà không một người đàn ông nào có thể hiểu và đáp ứng nổi. Và hơn nữa, tôi tin tưởng rằng nếu được tự do theo đuổi những khả năng của mình, tự tay tôi sẽ xây đắp được một cuộc đời giống như là ý muốn.

Tận đáy lòng, tôi vẫn biết rằng một trong những nguyên nhân sâu xa của tất cả những cuộc tình chóng vánh đến rồi đi này là vết thương của mối tình đầu vẫn còn rỉ máu. Thừa nhận và chấp nhận mất mát một tình yêu chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Nỗi đau chấn động tâm hồn chưa hẳn nguôi ngoai làm tinh thần không ổn định và đẩy tôi đến những quyết định sai lầm. Tôi cần phải đi thật xa nơi này để không còn nhìn thấy người yêu đầu tiên nữa. Tôi cần một thời gian yên tĩnh một mình để liếm láp vết thương này, để hi vọng rằng nỗi đau này không là mãi mãi, rằng một ngày kia vết thương sẽ lành miệng và lòng sẽ đón ánh bình minh.

Và tôi đã ra đi. Và những chuyện tưởng chừng chết sống ngày xưa bây giờ chỉ còn là kỷ niệm.

Dù đã tôi bỏ đi, nhưng những người đàn ông này vẫn vĩnh viễn sống trong cuộc đời tôi, là một phần của con đường tôi đã đi qua, là nhân chứng của một thời tôi rất trẻ, khi cả niềm vui và nỗi đau đều được khuếch đại ngàn lần bởi trái tim thanh xuân như miền cảm xúc chưa khám phá, lúc buồn tưởng chết, lúc vui tưởng lên mây, hạnh phúc cuồng điên có thể đi kèm ngay với tuyệt vọng vô cùng, tâm hồn như hang sâu mà một tiếng động nhỏ cũng gây nên những làn sóng lớn ngân nga.

Đó là cái thời tôi tâm đắc với những lời buồn đau tuyệt vọng của Êxêhin: “ Thôi chào nhé, bạn ơi chào nhé; Bạn thân yêu xin bạn đừng buồn; Trên đời này chết là điều chẳng mới; Nhưng sống thực tình cũng chẳng mới gì

hơn”. Và tôi cũng giữ trong tim những lời thơ có cánh của Xuân Quỳnh: “
Có một thời vừa mới bước ra; Mùa xuân đã gọi mời trước cửa; Chẳng
ngoái lại vết chân trên cỏ; Vườn hoa nào cũng ở phía mình đi; Đường
chẳng xa, núi không mấy cách chia; Trong đáy mắt là trời xanh vĩnh viễn;
Trang nhật ký xé trăm lần lại viết; Tình yêu nào cũng tha thiết như nhau;
Có một thời ngay cả nỗi đau; Cũng mạnh mẽ ồn ào không giấu nổi; Mơ
ước viễn vông, niềm vui thơ dại; Tuổi xuân mình tưởng mãi vẫn tươi
xanh..”

Đó là thời mà hành trang chỉ là khát vọng và niềm tin nhưng vẫn tự thấy
mình rất dồi dào giàu có.

Tôi xoay xoay chiếc nhẫn kim cương. Những cảm xúc đầu đời trong sạch
như kim cương, vĩnh viễn như kim cương, quý giá như kim cương. Chiếc
nhẫn như lóe lên ánh cầu vồng phía đường chân trời.

Tôi là một cô gái trẻ đi trên đôi chân của mình trên con đường khám phá
thế giới. và khám phá bản thân mình. Có những khi tôi vấp ngã, có những
khi tôi chán nản, có những khi tôi mắc sai lầm, có những khi tôi ảo tưởng
về đàn ông, có những khi tôi ảo tưởng về bản thân. Nhưng có một điều tôi
luôn tin rằng không phải là ảo tưởng. Đó là chỉ có tình yêu mãnh liệt và
chân thực bắt nguồn từ trái tim mới sưởi lòng ta và làm cho cuộc sống của
ta thành hạnh phúc vĩnh viễn.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 14

Mr. Big (I& II)

“Rắc rối và náo động” là tên của mẫu quảng cáo về bản thân của anh. Anh email cho tôi trước. Tôi bắt đầu đọc những lời tự giới thiệu cho biết tuổi, trình độ học vấn, thu nhập, sở thích, nghề nghiệp, một chút về tính cách, và một đoạn văn về người anh tìm kiếm, cùng những quan sát riêng về cuộc sống với một giọng có chút tự trào, một chút hài hước mỉa mai về sự giả tạo của “ những cô gái ma-nơ-canh” diễn trên đoạn phố nơi anh ở, một khu phố biển sang trọng. Đoạn văn rất ngắn và không nhiều chi tiết nhưng xẹt qua tôi như một ánh chớp. Trong một chớp mắt sáng lòa, tôi cảm thấy tôi có thể nhìn thấu một linh hồn đằng sau đó. Đó là một tâm hồn phức tạp, tinh tế, luôn náo động, luôn tò mò tìm hiểu, luôn băn khoăn, luôn tự hỏi, luôn khát khao sự thật. Bởi vì anh luôn vùng vẫy để hiểu được ý nghĩa của sự tồn tại của anh trên đời. Bởi vì anh yêu cuộc sống này say đắm.

Anh nhìn tôi, bắt đầu với đôi khuyên tai. Đó là một đôi khuyên tai mà tất cả các cô gái đều có. Chúng là những hình tròn to bằng bạc. Tôi có thể nhìn thấy trong ánh mắt ấy rằng có lẽ chúng không hợp với sở thích của anh. Anh nhìn chiếc áo len tôi đang mặc. Tôi ước gì mặc một chiếc áo khác với một đường cong hơn nơi ngực. Một người đàn ông là một người đàn ông là một người đàn ông. Có thể vì ánh sáng đèn tuýp ở tiệm ăn Việt. Thứ ánh sáng nhợt nhạt lấy mất đi vẻ đẹp và sự huyền bí của một người con gái. Nếu tôi mặc một bộ quần áo khác, và để một kiểu đầu khác? Tôi cảm thấy có thể đọc được ánh mắt anh. Có lẽ tôi trông giống mọi cô gái châu Á khác, tóc dài, nhỏ nhắn, giống nhau.

Tôi nghĩ anh không hẳn là cao. Tôi không đoán được chính xác vì trời rất tối. Nhưng tôi đi giày cao gót, khi quay sang, có thể nhìn thấy đôi mắt anh. Với những người con trai Mỹ khác, thường thì tôi chỉ nhìn thấy cổ. Nhưng

khuôn mặt anh toát một vẻ đẹp cổ điển làm tôi nhớ tới những điền chủ quý tộc, ngồi bình lặng đọc sách trong trang trại lớn, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ mưa rơi. Anh có đôi mắt xanh lá cây đậm, tóc vàng và mềm, môi dày và mềm mại, mặc một chiếc áo sơ mi với những dọc kẻ tối màu. Tôi nhìn thấy một chút cổ da trắng và mềm lộ ra.

Đây là buổi hẹn thứ hai của chúng tôi. Tôi gặp anh thứ bảy trước đó, trong một tiệm ăn Tàu. Tôi nhận được thư của anh trước đó một tuần, và từ giờ phút mở thư ra nhìn thấy bức ảnh và dòng giới thiệu, lòng tôi náo động. Cho đến bây giờ. Trong một giây tôi biết rằng anh là người mà tôi muốn gặp, mà tôi vẫn tìm kiếm. Tôi chỉ đơn giản là biết điều đó, dù chưa từng gặp anh, đơn giản như một điều tôi vẫn biết từ trước tới nay. Tôi đi làm về rất sớm, trang điểm, chọn váy, sơn móng tay, đến buổi hẹn đầu tiên từ rất sớm nhưng đứng ở xa tiệm ăn để anh không nhìn thấy. Tôi quá hồi hộp, cứ đi lại liên tục và nhìn đồng hồ, nói chuyện với em gái qua điện thoại để tự trấn an tinh thần. Tôi sẽ nói gì, sẽ làm gì, sẽ làm thế nào để anh gọi điện cho tôi sau buổi gặp này? Tôi biết rất rõ là tôi muốn anh. Tôi cũng biết là anh sẽ không liên lạc lại với tôi nếu không có một điều kỳ diệu nào đó xảy ra. Vì sao tôi lại biết. Tôi cũng không hiểu được. Vì tôi nhìn khuôn mặt anh và đọc được anh như đọc một cuốn sách chẳng? Vì chúng tôi cùng bản chất, cô đơn, và sách vở, phức tạp và ưa hài hước, không coi vật chất là quan trọng, và cùng khát khao một sự thỏa mãn tinh thần? Vì thực ra thì chúng tôi rất giống nhau?

Bữa ăn đầu tiên diễn trong ánh đèn mờ ảo khiến mắt anh xanh như từng xanh và có lẽ mắt tôi cũng long lanh hơn. Tôi liên tục nói để che giấu sự bối rối hồi hộp trong lòng, để cố gắng gây sự chú ý, để làm mọi cách hấp dẫn mong anh sẽ chú ý và có ấn tượng tốt. Anh mỉm cười hỏi tôi rằng đi gặp những người đàn ông lạ thế này có làm tôi ngại ngần không. Tôi trả lời là tôi rất ngại, chắc cũng giống như anh thôi.

Hôm sau là chủ nhật, công ty có tiệc cuối năm. Mọi tế bào trong người nói với rằng tôi muốn mời anh đi tiệc cùng. Tôi không đủ can đảm để gọi điện mời. Tôi sợ anh sẽ không thích bữa tiệc. Tôi sợ bị đánh giá là vội vàng tin ngay và mời một người lạ đi tiệc công ty. Chỉ có một điều, anh không biết, tôi biết anh từ rất lâu trước khi tôi gặp. Anh giống như bước thẳng từ bức vẽ trong lòng và hóa thành người thực. Anh là trí tưởng tượng của tôi hiện thân bằng xương bằng thịt.

Tôi hèn nhát không dám mời anh đi tiệc, nhưng tôi không ngừng nghĩ về anh suốt buổi tiệc, không ngừng hình dung nếu anh ở bên tôi thì sẽ thế nào. Và tôi không thể chịu đựng lâu hơn chờ điện thoại mà không được gặp nên email mời anh đi ăn đồ Việt cùng và đi xem phim tối thứ hai. Và bây giờ tôi ngồi đây nhìn anh ăn phở với chè ba màu, bốc ớt xanh nhai mà không hề thấy cay đỏ mặt.

Tôi nhìn anh ngồi đó và có một ánh chớp lướt qua trái tim rằng đây chính là linh hồn mà tôi tìm kiếm. Anh chính là “điều đó”. Anh nhìn lại tôi, mỉm cười. Và tim tôi lặng đi. Sao lại có thể dễ dàng đến thế. Giống như anh thò tay vào túi, lấy trái tim tôi và cầm trong tay đứng dậy đi về. Giống như anh có phép tàng hình, trong nháy mắt, tàng hình qua các lượt cửa rào và bây giờ ngồi chính giữa phòng trong cùng của trái tim tôi, nhìn tôi bình lặng mỉm cười với ánh mắt mơ màng, và tôi cảm thấy ấm áp, yên bình. Tôi biết rằng anh sẽ đối xử với người con gái của anh với sự tử tế, rộng rãi, lãng mạn, và hài hước. Cùng lúc đó, tôi có cảm giác người con gái mà anh chọn sẽ không phải là tôi. Vì hình như, cũng như tôi, chính anh cũng không biết mình tìm gì. Cho đến khi anh gặp điều đó.

Nhưng tôi không thể dập tắt một hi vọng và niềm vui bí mật le lói trong trái tim rằng có thể, tất nhiên chỉ là có thể, một ngày nào đó, anh sẽ xuyên qua được cái đám mây mờ phủ đôi mắt kia và thực sự thấy tôi. Tôi biết là hiện giờ anh nhìn nhưng không thấy tôi. Anh sẽ không bao giờ biết rằng tôi biết anh. Anh không biết rằng tôi biết anh là một trong số ít những người đặc

biệt không dễ dàng gặp hàng ngày.

Tôi biết anh rất thông minh, tham vọng, phức tạp, nhiều niềm say mê, sâu sắc, lãng mạn, hấp dẫn, nhiều giấc mơ, cô đơn, sách vở, là người của suy nghĩ hơn là hành động, và luôn luôn băn khoăn trong lòng, và lớn lên giữa những người không hiểu được anh thực sự là ai. Chỉ có anh với thế giới riêng nơi anh nói chuyện với bản thân, xây dựng thế giới của riêng mình, bằng cách của mình, bằng lòng tự hào riêng và chiến đấu để bảo vệ thế giới ấy. Tôi biết rằng anh sẽ làm cho tôi cười nếu anh chỉ cần sử dụng một phần trăm của sự hấp dẫn và hài hước pha chút mỉa mai có sẵn trong người. Tôi biết điều đó khi nhìn anh ngồi phía bên kia bàn với trán rộng và bướng bỉnh, mắt sáng, mơ màng và bình yên. Tôi biết điều đó khi đọc đoạn viết ngắn với những câu văn dài tự giới thiệu kể cho tôi về một tâm hồn phức tạp luôn băn khoăn, day dứt, lại tử tế, và đầy sức sống.

Anh ngồi đó kể cho tôi nghe về bang Missouri, nơi anh lớn lên ở một trang trại, hồi bé đi vắt sữa bò, và gặt rơm.(Rất lâu sau, tôi vẫn đặt biệt hiệu cho anh là “chàng chăn bò” trước khi tôi đổi thành “Mr.Big). Anh nói về chuyện phá vỡ truyền thống quê hương nơi mà đàn ông lấy vợ và sinh con ngay sau khi tốt nghiệp phổ thông. Anh rời bỏ Missouri, đi học đại học ở MIT và học cao học ở Stanford. Anh kể anh cảm thấy rất khác những chàng trai cao lớn chơi thể thao trong trường, và chưa bao giờ là người của đám đông. Anh bây giờ làm cho một công ty điện thoại và thiết kế chính chiếc phôn mà tôi cầm trên tay.

Anh trông rất thanh bình và tin cậy. Trong một thoáng chớp, tôi cảm thấy tôi có thể khóc vì cảm giác rất an toàn, được bảo vệ, rất tin cậy khi ngồi đây cùng người đàn ông tôi mới gặp lần thứ hai. Và lần đầu tiên, tôi không phải cố gắng để cảm thấy niềm vui. Tôi không phải giả vờ. Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy thế giới vật chất không tồn tại và chỉ có linh hồn tôi đang bay cùng linh hồn anh. Tôi cảm thấy nhẹ bồng và hạnh phúc.

Tôi cố gắng dập tắt một nhu cầu khẩn thiết là nói cho anh biết rằng tôi biết anh, từ rất lâu rồi, trong những giấc mơ. Có một tiếng nói gào thét trong tôi. Hãy cho anh biết cảm giác của tôi. Nhưng tôi đã lờ tiếng gào ấy đi với mọi cố gắng có thể huy động được. Nói cho cùng, đây chỉ là lần thứ hai gặp mặt. Tôi nên cố gắng giữ một thái độ đúng mực. Tôi có lẽ chỉ nên tiếp tục nói những lời lịch sự chung chung về thời tiết, gia đình, hay công việc. Tôi nên tiếp tục biểu diễn sự thản nhiên và lòng tự hào, và giả vờ rằng tôi chỉ thích thú với cuộc gặp gỡ này đến mức mà anh thích thú.

Và lại, anh sẽ không tin nếu tôi nói ra. Có lẽ anh sẽ nghĩ rằng tôi là một kẻ điên rồ. Nói cho cùng, tất cả những thông tin mà tôi có về anh tới lúc này là một tấm ảnh, và một đoạn tự giới thiệu ngắn ngủi. Tại sao tôi lại có cảm giác rằng tôi đã đợi anh rất lâu rồi? Khuôn mặt, giọng nói, ánh mắt, nụ cười của anh đều quen thuộc. Tất cả những điều anh đã nói và sẽ nói với tôi về bản thân, tôi đều đã biết.

Tôi biết công cuộc lớn lên của anh đầy vật lộn và trăn trở. Tôi biết anh không giành được người con gái yêu thích ở trường phổ thông trung học vì cô ấy thuộc về chàng cầu thủ bóng đá. Tôi biết anh biết mình thông minh hơn, nhưng thường cô đơn vì rất khác những người còn lại. Tôi biết anh thích đọc và rơi vào giấc ngủ bên bờ biển trong những ngày nắng ấm. Và lũ trẻ con đang chơi đùa tò mò nhìn anh ngủ. Anh tỉnh dậy, nhìn chúng và mỉm cười.

Tôi biết nhiều khi, anh chỉ ngồi bên bờ biển, nói chuyện với người lạ và cảm thấy thú vị. Tôi biết anh ta yêu trẻ con và khao khát một gia đình. Tôi biết anh vẫn lặng lẽ chờ một người con gái sẽ mở cửa trái tim anh ta. Tôi biết anh có rất nhiều giấc mơ. Anh rất khác người. Và anh biết điều đó.

“Nói cho cùng điều này sẽ không bao giờ thành sự thực.” Tôi tự bảo mình. Niềm hạnh phúc thanh thản mà tôi cảm thấy khi ngồi đây với anh chỉ dành cho những thiên thần trên thiên đường, chứ không phải một người bình thường trên trái đất như tôi. Một người trái đất bình thường như tôi sẽ tiếp

tục cuộc đời, tìm một người đàn ông yêu tôi, người mà tôi sẽ học cách để yêu lại, kết hôn, có một vài đứa con, tiếp tục đóng vai một người vợ tốt, một người mẹ tốt, và đôi lúc, lơ mờ nhớ lại là có những giây phút trong cuộc đời, tôi đã thực sự là mình, và thực sự hạnh phúc. Một cách bí mật, tôi cảm thấy nâng niu mọi giây phút của cuộc gặp gỡ này vì biết rằng tôi sẽ nhớ mãi rằng có một lần trong quãng đời dài tôi đã gặp một người đàn ông hấp dẫn tôi một cách tự nhiên. Một người đàn ông mà tôi thán phục trí tuệ và tin tưởng nơi trái tim.

Và cũng thật đau lòng khi tôi cũng biết rằng anh đang trượt xa khỏi tầm với, anh sẽ ra đi mà không bao giờ ngờ rằng cô gái ngồi trước mặt chính là người con gái “đó”, người sẽ hiểu và yêu anh cả cuộc đời. Cuộc đời thật không công bằng phải không? Cái gì khiến ta yêu nhau hay không yêu nhau nữa? Làm sao ta học được cách nhận ra một người mà Chúa gửi đến cho ta để yêu và chăm sóc âu yếm ta, và làm bạn với ta cả cuộc đời? Thật khó mà nhận ra người đó trong đám người đông đúc trên trần gian kia.

Tôi chào tạm biệt anh ở sân để xe. Tôi biết rằng sẽ không có lần hẹn thứ ba. Tôi biết rằng tôi sẽ không gọi vì anh sẽ không gọi. Tôi biết rằng có những lúc, tôi sẽ bắt gặp mình tìm kiếm bất cứ thông tin nào liên quan đến bang Missouri. Tôi sẽ lặng lẽ đọc và tìm hiểu xem người ta lớn lên ở một trang trại như thế nào, làm thế nào để vắt sữa bò, và rơm mùi gì. Tôi sẽ bắt gặp mình đi dạo trên bờ biển nơi anh hay ngồi đọc sách. Và đôi lúc, tôi sẽ chợt nhận mình đang nhìn xung quanh khi đi ở siêu thị hay tiệm ăn, lặng lẽ hi vọng bất chợt gặp anh để nói: “Xin chào, người lạ”. Tôi biết rằng khi thời tiết thay đổi, khi ngoài trời bỗng nhiên mưa, người thấy mùi tươi mát của nước mưa, hoặc khi trời gió thổi đùa giỡn tóc, tôi sẽ nhớ anh da diết và cái cảm giác vui sướng và hi vọng của thiên đường này sẽ trở lại thăm tôi, nhắc tôi nhớ rằng có những phút giây đáng giá cả cuộc đời. Tôi biết rằng sẽ có những ngày tôi âm thầm mong tất cả mọi người trên thế giới sẽ biến mất, chỉ có tôi và anh còn lại. Lúc ấy anh sẽ nhìn tôi và thấy linh hồn tôi.

Tôi ôm lấy anh chào tạm biệt. Tôi cảm thấy bờ vai ấm và hít mùi nước hoa đàn ông. Tôi nói: “ Rất cảm ơn anh vì một buổi tối thú vị.” Tôi nhìn theo anh bước tới xe. Đó là một buổi tối mùa đông tối và lạnh. Mắt tôi khô và môi tôi buốt giá. “ “Vĩnh biệt anh, giấc mơ của em.”

Trong buổi tối gió thổi buốt lạnh ở bãi đỗ xe đó, tôi tưởng rằng câu chuyện của tôi và anh đã kết thúc. Nhưng tôi đã thật lầm. Tôi đã không đo hết được lòng mình. Tôi không đoán trước được những điều kỳ lạ của trái tim. Tôi không ngờ rằng cuộc gặp gỡ bất ngờ này sẽ bắt đầu một trang mới của cuộc đời.

Từ sau khi tôi gặp anh, lòng không còn bình yên nữa mà lúc nào cũng đau đớn sôi sục, réo gào một nỗi khát vọng điên cuồng và nhớ nhung vô vọng. Tình cảm đó giống như bất ngờ đánh úp, đổ ụp lên tôi, như cơn gió gào thét trên thảo nguyên, như hoàng hôn đỏ ối, như bình minh trong suốt, như trận bão tuyết cuồng điên, như một bầu trời xanh thanh bình vĩnh viễn, như một giấc mộng vĩnh cửu của thiên đường, như một tên trộm len lỏi vào ngôi nhà lúc tôi đang ngủ không đề phòng, như một thứ hương bất ngờ làm người ta mê man gục ngã, như một mũi tên vô hình, vô tình, và vô lý bắn trúng tim. Tôi bị trúng tên mà không biết, vì không thấy máu chảy ra, vẫn đứng dậy đi tiếp, tưởng mình chẳng làm sao, suốt cả năm trời sau mới nhận ra là mình bị trúng tên rồi.

Người đàn ông với ánh mắt mơ màng ấy đã trở thành một nỗi ám ảnh không nguôi trong lòng. Thật không ngờ một ánh nhìn trẻ nãi dưới làn tóc mềm với nụ cười hiền lành, một chút cổ trắng lộ ra giữa khoảng áo sơ mi đã hoàn toàn làm tê liệt mọi suy nghĩ, giác quan của tôi. Tôi nghĩ về anh mọi lúc, mọi nơi, không ngừng nghỉ. Tôi so sánh mọi người con trai mà tôi gặp với anh. Mọi cuộc nói chuyện của tôi với bạn bè hay người thân tự tìm

đường quay về chủ đề anh. Và ý nghĩ rằng tôi và anh sẽ mãi mãi xa cách làm tôi phát điên. Tôi tưởng tượng ra hàng ngàn cách để được gặp lại. Tôi điên cuồng tìm mọi cách tạo ra một sợi dây liên lạc dù mong manh với người luôn trong tâm tưởng. Tôi đọc cuốn sách mà anh đã đọc. Tối nào tôi cũng ngồi đọc về bang Missouri. Tôi ngồi hàng giờ đọc về công ty anh làm việc, và ngồi thêm hàng giờ để nghĩ xem liệu có hi vọng gì không nếu tôi xin việc ở công ty ấy. Có lúc tôi bắt gặp mình muốn lái xe đường vòng để đi qua tòa nhà ấy. Tôi tưởng tượng xem nếu tôi thật giàu có và mua lại công ty đó, liệu điều đó có tạo cho tôi một cơ hội gặp lại anh hay không. Tôi cảm thấy ít ra những việc đó dẫn và điên rồ này khiến tôi có thể tự tạo một mối liên lạc mong manh nào đó với anh trong ý nghĩ, để vượt ve nỗi nhớ điên cuồng không cách nào dụi bớt. Tôi ngạc nhiên trước một tình cảm mạnh mẽ tới kỳ lạ đang làm biến đổi lòng mình.

Mùa đông đi qua, mùa xuân đến và đi, rồi mùa hè lướt ngoài cửa sổ. Tôi cần mẫn viết thư cho anh mỗi ngày vào nhật ký. Tôi viết về niềm vui nhẹ bỗng mỗi khi nghĩ tới anh và cả những bất lực trong lòng vì không biết chừng nào mới được gặp lại. Tôi viết rằng tận đáy lòng tôi biết anh chính là người đàn ông mà tôi tìm kiếm. Và tận đáy lòng, tôi cũng cảm thấy một tương lai với anh là rất mong manh vì tôi biết đó là con người của niềm say mê cuồng nhiệt nhưng không chắc đã bền lâu. Nhưng tự hỏi mình, tôi nhận ra rằng chỉ cần được ở bên anh dù là một ngày, một tháng, một năm thì mỗi giờ phút cũng đều là hạnh phúc tràn đầy và quý báu, đủ để tôi ôm ấp kỉ niệm ấy một đời. Tôi sẵn sàng sống cùng anh như vậy. Tôi không cần biết tương lai ra sao. Tôi chỉ muốn một điều duy nhất là được ở bên anh bởi vì đó là nơi tôi tự nhiên thuộc về.

Quyển sổ nhật ký của tôi đã sắp hết, tôi vẫn không có cách nào để không nghĩ tới người anh mỗi ngày. Tình cảm bất ngờ ấy mạnh mẽ hơn sự trưởng thành và những điều hiểu biết về thế giới của tôi. Một điều làm lòng tôi

canh cánh là người đó không hề biết trên đời có những cảm giác này dành cho anh . Tôi le lói hi vọng rằng, nếu anh biết, biết đâu mọi việc sẽ đổi thay. Tôi biết rằng nếu cho tôi một cơ hội gặp lại, tôi đủ sức hấp dẫn được anh. Tôi có thể làm cho anh thấy những tôi có nhiều điều tuyệt vời đem tặng.

Có lẽ, tôi nên gửi cho anh một bức thư chẳng, để trút cái gánh nặng này khỏi trái tim, để ít nhất cho tôi và cho anh một cơ hội thứ hai, để ít nhất tôi được gặp lại anh.

Cho đến bây giờ, tôi chưa từng viết thư bày tỏ tình cảm với một người con trai nào. Đối diện với lòng mình, tôi nhìn rõ những xấu hổ, ngỡ ngàng ngừng giống như tôi sẽ phải phơi bày da thịt của mình cho một người khác. Sâu thẳm hơn là nỗi sợ bị chối từ, là nỗi lo lắng làm thế nào tôi lấy lại được lòng tự tin ở bản thân nếu đáp lại bức thư của tôi là một sự im lặng. Nhưng tôi cũng biết, đây là cơ hội của cuộc đời để có thể đạt được một tình yêu vĩnh viễn và một hạnh phúc vô cùng. Vì thế, suốt đời, tôi sẽ không tha thứ cho bản thân mình nếu giờ đây, khi còn cơ hội, tôi không thử mọi cách có thể để đấu tranh giành hạnh phúc.

Em gái gửi cho tôi một bài báo về vợ một nam ca sĩ nổi tiếng có nhiều người hâm mộ, đã làm quen bằng cách gửi cho ca sĩ ảnh cô ta chụp khóa thân. Tôi nghĩ việc tôi viết thư cho anh còn mạnh mẽ hơn là gửi ảnh khóa thân, bởi vì đó sự khóa thân của linh hồn. Đó là nơi tôi sẽ phơi bày những rung cảm sâu kín nhất, và những khao khát riêng tư nhất, những vùng nhạy cảm nhất của tâm tư trên trang giấy, dưới ánh sáng mặt trời, cho một người con trai tôi mới gặp hai lần đọc. Linh hồn tôi sẽ phơi trần ra đó, dưới ánh mắt của anh, và không có gì che đậy, bảo vệ, hoàn toàn lệ thuộc vào sự phán quyết của anh. Lần đầu tiên, tôi đặt bản thân mình vào tư thế nhạy

cảm này, và lòng tôi cuộn trào những hồi hộp, lo lắng, hy vọng, và ước mơ.

Bức thư ấy tôi viết đi viết lại mất hai tháng. Tôi muốn diễn tả thật chính xác những gì lòng tôi thực sự cảm thấy về anh. Tôi viết rồi lại xóa, cho đến một ngày tháng tám định mệnh, tôi hoàn thành bức thư.

Tôi ước gì tôi có thể gửi thư tay, vì tôi muốn trao cho anh một bằng chứng về lời tuyên bố về tình cảm dành cho anh. Nhưng tôi không biết địa chỉ nhà, vả lại không muốn anh nghĩ rằng tôi biết quá nhiều điều riêng tư về anh. Nên tôi chọn cách gửi email. Đây là bức thư đầu tiên và duy nhất mà tôi từng viết cho một người con trai mà đến giờ tôi vẫn gọi là người lạ:

Dear W.

“Những sự thay đổi luôn diễn ra, dù lớn, dù nhỏ, nó sẽ đến trong cuộc đời. Em không biết điều gì đã xảy ra khi sự thay đổi này đột ngột đảo lộn thế giới của em. Em không biết chính xác đó là điều gì vì nó đột ngột đánh ngã em giống như một ánh chớp. Có một điều gì rất đặc biệt ở anh.

Mọi chuyện bắt đầu bằng một cuộc hẹn hò qua mạng. Chúng ta thậm chí không có đến cuộc hẹn thứ ba. Nhưng em luôn nghĩ về anh. Chưa bao giờ trước đây em gặp một người đàn ông khơi dậy nhiều cảm hứng trong lòng em đến mức em ngồi xuống và viết cho anh một lá thư.

Em đã nghĩ rất nhiều và cố gắng tự giải thích xem điều gì đã hấp dẫn em tới anh thậm chí cả trước khi em gặp anh. Giây phút em nhìn thấy bức ảnh của anh và đọc đoạn văn ngắn của anh, em biết rằng đó chính là anh người mà em luôn khao khát, sâu thẳm trong trái tim em, bí mật trong những giấc mơ của em. Không phải những điều anh viết về bản thân, mà chính là cách anh viết đã nói cho em biết con người anh và quyến rũ em vào thế giới của

anh. Em nhìn thấy đằng sau những dòng chữ một con người tuyệt vời mà em đang tìm kiếm.

Rất có thể em bị hấp dẫn bởi sự thông minh, trí thức, và tinh tế của anh. Cũng có thể em sững sốt bởi trí tò mò, sự khoáng đạt, sự phấn chấn, và trí tuệ mãi mãi trẻ trung của anh. Có thể sự hài hước kì quặc của anh làm em mỉm cười. Hay có thể em cảm động bởi sự tử tế, ân cần và ước muốn chân thành của anh. Cũng có thể em đầu hàng bởi cảm giác lãng mạn rằng em gặp một người đàn ông sống hết mình mỗi phút giây, người luôn phấn chấn trước những điều không chờ đợi, và một người sẽ suốt đời tận tụy với người con gái mà anh ta yêu mến ngưỡng mộ.

Cảm giác mà em dành cho anh gần như là không thật. Em cảm thấy như là em biết anh. Em cảm thấy như là em có thể nói về anh giống hệt như là anh nói về anh. Em biết anh nhìn bản thân anh như thế nào, anh cảm thấy thế nào, anh khao khát được trải qua điều gì, và anh tìm kiếm điều gì. Có thể, đâu đó trong em từ trước khi em gặp anh, em vẫn luôn hình dung và thần tượng một người như anh.

Khi em nhìn anh cười, em cảm thấy một cảm giác vĩnh cửu của thành bình, ấm áp, an toàn, và được bảo vệ. Em cảm thấy nhẹ như là thế giới vật chất không tồn tại, chỉ có linh hồn em bay lên tìm thấy điều mà nó ước mơ. Đó là một cảm giác thật đặc biệt, thật riêng tư, thật thoải mái, thật vui sướng, thật hạnh phúc. Lần đầu tiên, em biết rằng sự hấp dẫn có thể xảy ra và tồn tại, rằng trái tim em có thể cảm động và em có thể làm cho trái tim của những người khác cảm động. Trong em có một chỗ nơi giấc mơ ngọt ngào nhất của em ngự trị, nơi hi vọng lớn lao nhất của em tồn tại, nơi những cảm giác sâu thẳm nhất của em được nuôi dưỡng, nơi những kỉ niệm đẹp đẽ nhất của em được ấm áp, và an toàn Đó là nơi anh ở.

Đã một năm trôi qua kể từ ngày em đọc những dòng viết của anh và bị hấp dẫn bởi con người đằng sau những dòng viết ấy. Đã tám tháng trôi qua kể từ lần đầu tiên em gặp anh. Em đã thay đổi rất nhiều điều trong cuộc sống của em. Em đã đổi việc, chuyển nhà, làm quen với những người bạn mới, học những thú vui mới, nhuộm tóc. Chỉ có cảm giác của em dành cho anh vẫn không thay đổi. Và em nhận ra rằng linh hồn em đã cảm động sâu sắc bởi anh.

Em không biết tương lai sẽ ra sao nhưng em chọn theo đuổi tiếng gọi của trái tim và gửi cho anh bức thư này. Em muốn anh biết rằng em cảm thấy anh là một con người đặc biệt và em hi vọng sẽ được biết thêm về anh.”

Tôi gửi bức thư đi lòng vừa bình yên vừa giông bão. Điều gì sẽ chờ tôi phía trước? Liệu tôi sẽ tiếp tục sống những ngày khắc khoải và mong ngóng hay sẽ có một cánh cửa kỳ lạ mở ra cho cuộc đời tôi và một thế giới ngập tràn ánh sáng sẽ chào đón tôi vào?

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 14 (III)

Những cơn say nắng

Tôi mở cửa ra và bước chân vào ánh mặt trời.

Có một nỗi ám ảnh làm tôi ngẩn ngơ, có một niềm khao khát làm mỗi tế bào trong cơ thể cháy bùng bùng, một nỗi ngượng ngùng làm tôi muốn che giấu bằng những lời giễu cợt, một sự can đảm và bướng bỉnh khiến tôi nhất quyết gõ thành thịch vào cánh cửa tưởng chừng đóng chặt, một linh cảm mơ hồ về một kết cục tất yếu dù cánh cửa kia có mở ra, một sự đợi chờ khắc khoai làm mỗi giờ đồng hồ dài như thế kỉ, một ý nghĩ sôi réo trong lòng rằng, chỉ cố lên một chút thôi, phía bên kia của đoạn email ngắn ngủi sẽ là chiếc cầu dẫn tới là thiên đường.

“Thật bất ngờ khi nhận được lá thư chân thành, cảm động và say đắm em đã viết cho anh. Khi gặp em những lần trước, anh hoàn toàn không biết rằng em có tình cảm dành cho anh. Nếu em đồng ý, anh rất muốn gặp lại em. Anh chỉ sợ rằng, anh trong đời thực bây giờ sẽ thật là nhột nhột khi so sánh với trí tưởng tượng của em. Đây là số điện thoại của anh. Em có thể gọi cho anh hoặc cho anh số điện thoại của em.”

Tôi bỗng nhận ra rằng khi nghĩ tới anh, tôi không biết dùng từ nào khác hơn là “hạnh phúc”.

Anh thoáng cười trong điện thoại: “Chuyện gì đã xảy ra với em vậy?” Giọng anh sau gần một năm trời xa cách, lướt trong tôi một thoáng chớp sáng lòa từ vĩnh cửu. Và tôi nhận ra rằng tôi đã nhớ giọng nói ấy biết bao nhiêu. “Có một điều gì đó về anh, nụ cười của anh, cách anh viết, và ánh mắt...Em cũng không biết” Tôi ngừng bật. Và tôi thầm nghĩ: “Chính là anh đã xảy ra với em.” Anh lại cười: “Bao giờ thì chúng ta gặp được nhau?” Và tôi thấy mình như ngạt thở. Tôi không thể nói lâu hơn được nữa

vì sợ rằng giấc mơ này sẽ biến mất, và tôi sẽ tỉnh dậy, và chiếc cầu nối tới thiên đường sẽ gãy vụn.

Sau khi buông điện thoại với anh, tôi lập tức gọi điện cho mẹ. Tôi bảo mẹ rằng tôi mới nói chuyện với một người, mà đã có lần tôi kể cho mẹ nghe. “Người nào nhi?” Mẹ cũng không nhớ rõ lắm. Tôi lắng nghe tiếng mẹ nói và nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm thẫm tối. Có lẽ đêm nay về tôi sẽ vẫn ngắm bầu trời sao từ cửa sổ phòng ngủ, chỉ để thăm thì: “Sao ơi, hôm nay anh ấy đã gọi điện cho tôi!”

Tôi đứng tần ngần trước gương, đã bao lâu rồi, tôi chuẩn bị cho cuộc hẹn hò này. Tôi không muốn bỏ qua một chi tiết nào, dù là rất nhỏ. Tôi ngắm nghía từng món đồ nhỏ xinh trên bàn, một lọ nước hoa Miracle, một đôi giày trắng gót nhọn i mất cả một ngày đi lang thang trong siêu thị tìm mua, một đôi khuyên tai kim cương hình công chúa, một chiếc vòng cổ mặt trái tim kim cương, một hộp thuốc móng tay màu hồng bàng bạc, một màu mắt thẫm như bóng đêm, và một thỏi son Lancome màu hơi đỏ thẫm như môi và một thỏi bóng có điểm thoáng bạc lấp lánh, 5 chiếc váy mới treo trong tủ, 3 tiếng đồng hồ, và một trái tim loạn nhịp.

Tôi nhảy vào buồng tắm và xả nước ào ào, nước lạnh chảy ròng rọc vượt qua lông mày xuống đôi mắt nhắm chặt, dẫm làn tóc dài, lượn từng giọt qua từng đường lượn của thân thể, rơi xuống bàn chân. Tôi nhắm mắt nghe tiếng nước xối từ chiếc vòi hoa sen và dần bình tĩnh lại. Tôi vắt mái tóc ướt dẫm và thầm nghĩ: “Rồi sẽ ra sao?”.

Tôi lau khô tóc, sấy khô, chải mượt. Tôi nắn nốt sơn từng móng tay và móng chân màu hồng bóng nhạt, kỹ lưỡng tia từng sợi lông mày. Tôi chọn chiếc váy xanh da trời nhạt với đường thêu chỉ trắng nổi lên những hình hoa màu nhạt man mác như ánh trăng, ôm lấy đường cong eo và chạy dài tới đầu gối. Chiếc váy để lộ một khoảng nửa lưng mảnh trắng ngà với hai đường dây đen mảnh vắt ngang vai trần hằn lên làn da mềm như lụa, thoảng hương nước hoa man mát và bí ẩn. Tôi loay hoay mãi mới cài được móc váy ở phía sau lưng, nghĩ bụng mình cũng thật cứng đầu, không chịu

chọn lấy một người, rồi ai sẽ cài váy cho đây.

Tôi nhìn vào gương và thấy một người con gái với đôi mắt to, tò mò, mỉm cười, thoáng lấp lánh như gợi ý một đêm hè vui nhộn, môi hơi hồng với một chút bóng lấp lánh, mái tóc dài màu đỏ thắm khi ánh sáng rọi vào dài vừa chạm vai trần màu ngà. Đôi giày cao gót màu trắng với những sợi dây nhỏ vòng quanh cổ chân trần toát lên những điều gợi ý. Như vô thức, tôi chạm tay vào người con gái trong gương bởi cô ấy tỏa lên một làn hương quyến rũ khó cưỡng, giống như những điều tôi cảm thấy trong lòng. Ngọt ngào. Gợi cảm. Đắm say.

Tôi biết rằng buổi tối hôm nay tôi là một người con gái hấp dẫn. Nhưng tôi vẫn không biết làm thế nào trong trường hợp như thế này, khi mang một trái tim và linh hồn trần trụi gặp một người đàn ông đã vô tình đánh cắp trái tim mình. Thật là một trò chơi không công bằng, khi anh biết tất cả những điều tôi nghĩ về anh còn tôi lại không biết anh cảm thấy thế nào về tôi.

Rất có thể câu chuyện về chàng hoàng tử phóng ngựa trắng tới đón công chúa ngồi bên cửa sổ là có thật. Có điều thay vì cưỡi ngựa chàng hoàng tử của tôi cưỡi một chiếc xe nhỏ xíu và cũ kỹ, có lẽ theo anh từ thời sinh viên. Tôi nhìn qua cửa sổ xuống đường, thấy anh bước khỏi chiếc xe cũ, mặc quần jean, áo sơ mi, đang bước tới cửa nhà tôi.

Nhìn anh vẫn đang bước về phía cửa nhà tôi như một điều không tránh khỏi, tôi nghĩ về những người đàn ông đã yêu tôi, có người đem tôi về nhà giới thiệu với bố mẹ, có người muốn đeo nhẫn vào ngón tay tôi, có người chỉ đơn giản ngưỡng mộ và yêu mến. Tôi luôn tìm được cố để chia tay, đổ vỡ, để chạy trốn. Tôi luôn luôn chạy đi đâu đó, tìm một ai đó. Bây giờ tôi mới hiểu rằng “ai đó” chính là anh, người mà tôi đã tìm kiếm suốt bao nhiêu năm trời. Cuối cùng tôi đã chứng minh được niềm tin bướng bỉnh của tôi về một người đàn ông giống như tôi tưởng tượng, giống như tôi ước mơ. Mọi con đường tôi đã đi qua cuối cùng chỉ để dẫn tôi tới gặp anh. Và giấc mơ của tôi bước ra khỏi những cảm xúc bí mật trong lòng, bước trên đường phố dưới hình ảnh một người đàn ông dưới cửa nhà.

Và chỉ một giây nữa thôi anh sẽ đặt ngón tay lên nút chuông kia và tôi sẽ phải ra mở cửa. Tôi nhớ lại cảm giác khiếp sợ khi phải diễn tả thành lời

những cảm giác sâu kín nhất, tình cảm trần trụi nhất dành cho anh bằng từ ngữ. Giờ đây, tôi thấy ngưng ngưng hơn là khóa thân, và nghĩ bây giờ chắc vẫn đủ thời gian chạy trốn. Tôi sẽ chui vào một góc tủ, ngồi chờ đến khi tim tôi đập bình thường trở lại.

Đúng lúc đó, tiếng chuông vang lên.

Tôi từ từ đứng lên, hít một hơi dài. Tôi phải làm việc này thôi, phải đi đến tận cùng của buổi tối, dù nó có bắt đầu thật lúng túng và khó khăn. Dù kết cục của nó là một điều hoàn toàn bí ẩn, dù tôi phải đặt cược những cảm giác dễ tổn thương nhất trong lòng. Có thể tôi sẽ thành công, có thể anh sẽ lại biến mất, bỏ tôi lại với những cảm xúc vô vọng. Nhưng nếu không thử, nếu không dũng cảm lên, tôi sẽ chẳng bao giờ biết được rồi mọi chuyện sẽ ra sao. Liệu một lần trong đời, tôi sẽ có được điều mình thực sự muốn.

Anh hiện ra sau một năm không gặp, khuôn mặt hơi nhợt nhạt hơn so với trí nhớ. Chúng tôi ngưng ngưng cười nhìn nhau. Biết nói gì, chỉ biết cười thôi. Nếu cười mà hết lúng túng thì tôi sẽ cười mãi. Tôi bước theo anh, chui vào chiếc xe nhỏ xíu, cửa sổ không tự động, phải dùng tay vặn lên vặn xuống. Ráng chiều đỏ rực. Tôi ngồi xuống, quay sang nhìn khuôn mặt anh bên cạnh, và lạ lùng sao, tràn ngập lòng tôi bỗng là một cảm giác như là nghỉ ngơi sau một cuộc chiến đấu căng thẳng, bình yên như là tôi đã về tới nhà, như là tôi đã ngồi đúng chỗ của mình, như ở nơi đây, bên cạnh anh là chỗ tôi thuộc về từ khi chưa sinh ra...

Nắng chiều xiên chéo qua cửa kính bên phải, hắt lên mái tóc mềm mượt màu nâu nhạt của anh ta. Tôi thấy xôn xao trong lòng, và che giấu bằng những lời cười cợt:

- Nói thật đi, anh có nhớ em là ai không?

- Anh nhớ chứ, chúng ta gặp nhau khoảng một năm trước...

Anh và em cùng đi xem một bộ phim...

Chúng ta đi ăn phở.

- Anh còn nhớ phim gì không?

- Ừm, phim, anh không nhớ.

- Phim Closer.

Đó là bộ phim về những đôi trai gái yêu nhau rất nhiều rồi trở thành hận nhau rất sâu. Tôi còn nhớ chúng tôi ngồi cạnh nhau trong rạp tối om. Và anh khẽ chạm tay vào đầu gối tôi...

Đến bây giờ tôi vẫn còn tự hỏi: “Liệu đấy có phải là một dấu hiệu anh gửi cho tôi rằng anh muốn tiến tới mà tôi đã bỏ qua?”. Lúc đó, tôi ngồi im, mắt nhìn chăm chăm lên màn ảnh, trong khi cả cơ thể tôi bảo tôi rằng hãy vươn tay ra, chạm vào tay anh. Nhưng tôi dường như không cử động nổi. Tôi đã không làm gì cả.

- Chúng ta đi đâu vậy? Tôi hỏi.

- Anh cũng không biết. Tùy em. Em muốn đi đâu?

Tôi cắn môi. Tôi nhớ cú điện thoại trước đó hỏi lại địa chỉ nhà mặc dù đã nói cho anh một lần rồi nhưng bị bỏ quên ở đâu đó. Và bây giờ, rõ ràng là anh không chuẩn bị gì cho buổi hẹn hò này, không có kế hoạch là sẽ đi đâu làm gì. Đây không phải là một dấu hiệu tốt. Buổi hẹn này có lẽ không quan trọng với anh như là với tôi. Tôi thấy trước mắt thật còn nhiều thử thách. Gạt nỗi bất an bắt đầu lẫn quất trong lòng sang một bên, tôi nói:

-Hay là chúng ta đi ăn tối ở một tiệm trên bờ biển?

- Được thôi. Anh nói.

Anh đậu xe ở sau một khu nhà rồi bước sóng đôi cùng tôi. Lúc ấy, tôi nhận ra rằng anh cao hơn là tôi tưởng. Dáng người cân đối, khoảng 1.8m, chỉ có cái đầu to hơn bình thường, đặt trên một khung vai rộng làm cổ như hơi ngắn. Anh đi như không thuộc về thế giới này, như đang suy nghĩ điều gì, luôn cúi về phía nào đó, luôn nhìn đi đâu đó.

Chúng tôi bước vào một khách sạn nhỏ tên là La Valencia, trông vô cùng xinh đẹp và thơ mộng nằm ngay trên con phố nhỏ. Con đường vào là một lối đi dài với những chậu cây cảnh xanh mướt hai bên, tiến tới vòm cổng

cong như ẩn hiện, đi qua tượng nàng tiên cá bằng đồng đen vươn ngực về phía biển. Tất cả toát lên một vẻ quyền quý và quyến rũ trong lặng lẽ. Tiếng đàn piano nhẹ nhàng êm dịu, dây bar rượu xếp trong mờ tối. Màn đêm sắp buông xuống. Những chùm đèn sáng hơi mờ ảo dọc theo đường lan can bắt đầu được thắp lên. Mỗi bàn ăn được tách ra riêng biệt thành những bục nhỏ, nối bên nhau chạy dọc theo bức tường bằng kính nên từ mọi góc của bàn ăn, khách đều có thể ngắm biển. Khi ngồi xuống, chùm đèn mờ soi bàn ăn vừa đủ sáng để nhìn thấy mắt nhau, và đủ tối để tưởng tượng về nhau.

Một cô phục vụ mặc đồng phục màu đen lẫn với bóng đêm mang thực đơn tới. Chúng tôi chọn món khai vị là rau cải bắp thái nhỏ li ti như sợi chỉ trộn hạt dẻ, dấm táo, tôm hấp bóc vỏ, cắt đôi dọc sống lưng có vị vừa chua vừa ngọt.

- Anh có nhớ không, lần trước chúng ta ăn ở tiệm Tàu, có món xà lách cuốn gà trộn lạc và món tôm tẩm mật ong xào với hạnh nhân.

- Tiệm đó thật ngon, sau này anh muốn quay lại mà không nhớ là ở chỗ nào.

- Đáng ra là anh nên gọi điện cho em .

Tôi nói, nhìn thẳng vào ánh mắt anh và tự tin mỉm cười. Tôi biết mắt tôi sáng bừng và lấp lánh, mái tóc thắm lên màu của lửa lấp lánh dưới ánh đèn, vai trần ánh lên màu ngà mịn màng. Tôi biết tôi gửi gắm vào nụ cười và ánh mắt ấy tất cả vẻ trẻ trung, tươi tắn, chân thành, quyến rũ, và ma lực, tất cả những gì tinh tú của một cô gái trẻ với trái tim say đắm đang độ tỏa chín. Tôi biết trong ánh mắt ấy có cả vẻ hài hước và thách thức: “Và em đang ngồi trước mặt anh đây. Anh sẽ xử lý thế nào?”.

Anh nhìn vào khuôn miệng và ánh mắt tôi đang mỉm cười. Và bỗng nhiên mắt anh sáng lên lấp lánh như sừng sốt và miệng giãn ra thành một nụ cười không cưỡng nổi. Khuôn mặt biến đổi hẳn. Những cơ mặt giãn ra, ánh mắt thoáng biến thành sinh động, vui vẻ, thú vị. Anh không rời mắt khỏi tôi, giống như nhìn thấy một cái gì đó rất thu hút mà anh không cưỡng lại được và làm cho trái tim anh vui sướng. Giống như bằng một phép màu nhiệm nào đó, một lời thần chú được gieo xuống, và cánh cửa lòng anh bỗng trong giây lát mở toang.

Và tôi bước chân vào, hồi hộp, lạ lẫm, dò dẫm, xôn xao.

Anh nói đầy ý nghĩa:

- Đúng rồi, đáng ra là anh nên gọi điện cho em.

Tình thế thay đổi nhanh chóng. Cái thái độ giống như từ từ mặc kệ lúc này biến mất. Anh chuyển sang giọng vui thích tán tỉnh tôi với một ánh mắt đầy ngưỡng mộ:

- Em nhuộm tóc từ bao giờ? Màu này rất hợp với em.

- Cám ơn anh. Tôi mỉm cười.

Tôi cũng không thể rời mắt khỏi anh. Khuôn mặt thân yêu ngay đối diện, chỉ cách trong gang tấc làm cho nụ cười không thể tắt trên môi. Và kìa, anh trò chuyện và dành mọi sự chú ý cho tôi, ánh mắt mỗi lúc thêm ngưỡng mộ, ngỡ ngàng và vui sướng. Tim tôi vẫn đập thình thịch, bởi tôi vừa mong đợi vừa hồi hộp trước cái điều lòng ước ao hình như vừa được sinh ra và lớn lên nhanh như thổi từng phút giây, khi tôi ngồi đây mỉm cười nhìn vào mắt anh. Tôi cố giữ một giọng nói tự nhiên và thái độ hài hước. Tôi nói liên tục về bộ phim “Những cô gái xinh đẹp”, về những món ăn Ý, về bạn bè ở cơ quan. Tôi nói để che giấu nỗi bối rối. Tôi nói vì tôi sợ khi nếu ngừng lại, cái ánh sáng vừa sinh ra trong đôi mắt kia sẽ biến mất. Tôi nói vì không biết làm thế nào với cảm giác sung sướng như vỡ bờ đang dâng hừng khởi lên trong lòng bởi một điều kỳ diệu đang diễn ra.

Dịu dàng lan tỏa trong không gian là tiếng đàn piano. Người nghệ sĩ vừa đàn vừa hát một bản tình ca của Frank Sinatra:

“Xin hãy cẩn thận, đó là trái tim em.

Đó không phải là cái cái đồng hồ của em mà anh đang cầm giữ, đó là trái tim em

Đó không phải là mẫu giấy em gửi cho anh và anh nhanh chóng đốt đi

Đó không phải là cuốn sách em cho anh mượn và anh không bao giờ đem trả lại

Xin hãy nhớ, đó là trái tim em

Đó là trái tim mà em sẵn sàng tách khỏi

Để cho anh cầm lấy, để anh gìn giữ hoặc anh làm tan vỡ,

Nhưng trước khi anh bắt đầu,

Xin hãy cẩn thận, đó là trái tim em”

Khi chúng tôi bước ra ngoài khách sạn thì trời đã tối sẫm. Chúng tôi bước theo khúc phố nhỏ, vắng, tối, và dốc xuống biển. Chỉ có anh, tôi, và trăng. Ánh trăng men theo đường dốc, quàng lên những vòm cây tối sẫm. Bước bên anh, i nghe như có điệu nhạc êm ái chảy trong không gian. Ánh trăng hắt trên chiếc váy thêu hoa trắng nhẹ tôi mặc, mơn man trắng ngà trên khoảng lưng trần.. Tôi thấy như chiếc váy thêu hoa chỉ trắng như biển thành một phần thân thể, tôi không còn đi nữa mà như lướt trên không gian, như một thoáng nào đó hòa cùng cái cảm giác xa xưa, cái ước mơ bí mật khi tôi thấy mình là nàng tiên cá di chuyển uyển chuyển như bay trong ánh trăng biển đêm với niềm khát vọng cháy bỏng, lặng câm rằng một ngày kia tiếng hát tha thiết không lời từ trái tim nàng sẽ làm rung động trái tim hoàng tử.

Anh lùi lại đi phía sau. Tôi cảm thấy ánh mắt anh trên làn lưng trần và bước chân tôi loang loáng dưới ánh trăng. Chúng tôi im lặng, nhưng đều cảm thấy rất rõ một sức hút kỳ lạ như muốn lôi hai người lại với nhau . Anh đi gần lại, thỉnh thoảng gần như chạm tay lên vai tôi, làm tôi nóng bừng, rồi lại rút lại. Tôi bước tiếp, nghe lòng mình hồi hộp. Anh có vẻ gì như khẩn trương, loay hoay. Tôi thầm nghĩ: “Anh cũng muốn chạm vào em nhiều như em muốn chạm vào anh phải không?”.

Ánh trăng rọi từng giọt sóng lấp lánh trên biển mênh mông và đen thẫm, gió biển lướt trên khoảng tối bao la, nhưng gió không làm tôi lạnh. Không hiểu sao, tôi cứ thấy người nóng bừng bừng.

Anh nói:

- Hay là chúng ta về nhà anh? Anh có ba bộ phim thuê mà chưa xem.
- Nhà anh ở đâu?
- Ngay trên dãy phố này. Lúc này anh đậu xe ở sau nhà anh đó.

Thảo nào lúc này tôi cứ thắc mắc sao anh lại tìm được chỗ đậu xe ngay. Chúng tôi rảo bước rất nhanh, giống như cả hai cùng chung một ý nghĩ nhưng chẳng ai lên tiếng.

(Be careful, it's my heart- Frank Sinatra)

Anh ở trong một khu nhà cũ nằm ngay sau dãy phố biển mà chúng tôi vừa đi dạo. Đó là một căn hộ đơn sơ, mới bước chân vào là phòng khách rộng thênh thang vì chẳng có mấy đồ đạc ngoài một chiếc ghế sa lông, một bàn nước, một cái tivi cũ, (có lẽ cũng từ thời sinh viên như cái xe ô tô), và mấy giá sách. Ba cái phong bì màu đỏ chứa đĩa phim hãng Netflix gửi nằm trên bàn nước. Phía bên trái phòng khách là một khoảng bếp tối om, lạnh lẽo như bị bỏ quên lâu rồi.

Anh đem cho tôi một cốc nước, bật TV lên, bỏ một đĩa vào đầu DVD và hỏi:

-Anh tắt đèn để xem phim nhé.

Tôi ừ hử. Thế nào cũng được. Tôi chẳng nghĩ được gì nữa rồi.

Tôi ngồi bên mép đi văng. Anh cũng ngồi xuống cạnh nhưng ngồi sâu hơn phía đằng sau. Tôi như nghe rõ tiếng thở trong bóng tối, như nhìn rõ cái cách anh cựa quây, và choàng tay trên đi văng như muốn ôm lấy tôi làm nóng rực trong không khí một nỗi ham muốn đến ngạt thở.

Tôi ngồi thẳng lại, không tin ở bản thân mình nữa, tôi chỉ còn một ý nghĩ bưng bưng trong đầu, run rẩy trong thân thể, là tôi muốn nhắm mắt lại và dựa lưng vào chiếc đi văng kia, nơi mà tôi biết là cánh tay êm ái của anh giang sẵn chờ ở đó.

Tôi nuốt khan trong cổ họng, nhìn quanh căn phòng. Ánh sáng từ chiếc ti vi loang loáng chiếu, vài đồng hồ la vương vãi trên chiếc bàn nước, một quyển tạp chí rơi trên sàn nhà, tôi nhặt lên bàn và đọc thấy “ Hội cựu sinh viên MIT”.

- Phim gì vậy anh?

- The Motorist.

Tôi lại cắm mặt vào ti vi. Vẫn không quay lại, tôi cảm thấy anh vươn người lại gần hơn, và đặt tay lên bàn tay tôi. Hơi ấm từ bàn tay mềm tỏa ra làm tôi choáng váng. Tự nhiên, tôi đặt bàn tay còn lại lên tay anh, ve vuốt. Tôi chưa thấy tay ai mềm thế này.

Với ý nghĩ ấy, tôi quay lại mỉm cười. Vừa chạm vào ánh mắt tôi, anh bất ngờ hôn lên môi tôi một nụ hôn say mê và quyết liệt làm mọi giác quan của

tôi bật lên như điện giật. Bàn tay anh chạm vào máng lưng trần làm cả thân hình run lên, tôi bấu chặt lấy anh, môi anh mềm và nóng, lưỡi anh chạm vào lưỡi tôi khuấy động đến phũ phàng những ham muốn trong mỗi tế bào. Và lúc đó tôi quên hết, chỉ còn thấy những làn sóng vội vã đuổi nhau dâng mãi tràn bờ trong thân hình run rẩy. Tôi kịp nhận ra rằng, anh không giống như những người khác, anh không bắt đầu bằng một nụ hôn dò ý tứ, anh tấn công và làm náo loạn tôi từ va chạm đầu tiên.

Chúng tôi hôn nhau như uống rượu từ môi nhau không thể rời ra. Càng hôn như ly rượu càng uống càng nồng, càng uống càng say, càng uống càng mềm môi. Cả cơ thể tôi sốt lên bừng bừng, đầu quay cuồng say sưa. Tôi thấy mình ướt hết mọi nơi. Anh cứng lên giữa đôi chân tôi, chúng tôi ghì chặt nhau, thấy quần áo như sắp bùng bùng bốc cháy. Nóng, nóng quá! Như có một đám cháy ở đâu đó hừng hực bốc lên làm căn phòng hầm hập nóng. Mồ hôi anh rịn trên trán, thấm qua áo sơ mi. Tôi thấy như một có một quả cầu lửa bốc lên đầu, cháy bùng lên và làm tan biến đi tất cả quá khứ, tương lai, phiền muộn, lo lắng, buồn, vui, tất cả còn lại chỉ là nỗi đam mê rùng rợn.

Anh thì thầm bên tai:”Khi anh nhìn em từ đằng sau đi dưới ánh trăng trên chiếc cầu, bờ vai em và chân em, em như tỏa ra một không khí quyến rũ nào đó không thể cưỡng nổi, toàn thân anh nóng lên, anh gần như không kiềm chế được, đến mức anh ngượng ngập nhìn xung quanh nếu có ai nhìn thấy anh trong trạng thái này, cũng may là trời tối không thì mọi người sẽ dễ dàng nhìn thấy. Từ lúc đó anh không còn suy nghĩ được gì nữa ngoài việc anh sẽ cảm thấy thế nào nếu được chạm vào em. “

Tôi nghĩ mình có thể khóc được.

Nhưng tôi không khóc.

Tôi hôn lên mái tóc rồi lại cúi xuống tìm môi anh, chìm đắm trong làn môi dày và mềm, như cứ lún dần, lún dần vào một hố sâu êm ái, không tài nào dừng lại được.

-Em nghĩ gì vậy? Anh nghịch nghịch từng sợi tóc tôi, trề nải hỏi.

-Em nghĩ rằng anh thật hoàn hảo.

Anh nhìn tôi không tin.

Rõ ràng là anh không tin.

Anh làm sao mà tin được.

Còn tôi không thể nói gì thêm, chả nhẽ lại nói rằng tôi muốn gào lên những cảm xúc đang tràn ngập lòng khi được ở bên anh thế này. Và người đàn ông này, hiện thân của tất cả những gì tôi mong ước, đã từng không gọi điện lại cho tôi suốt 8 tháng, giờ đây ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ, rúc đầu vào cánh tay, vuốt ve chân, hôn lên đầu gối tôi, nhìn tôi say đắm.

Ánh trăng chênh chếch chiếu qua cửa sổ, soi lên gót giầy nhọn màu trắng với những chiếc dây mảnh mai choàng quanh cổ chân. Anh bò xuống chân tôi, hôn lên hõm đũng sau đầu gối, soi cái hõm sau đầu gối dưới ánh trăng ngà, bảo anh không thể cưỡng lại được cái hóm trẻ thơ sau đầu gối em. Đó quả là một điều bất ngờ. Anh là người đầu tiên và duy nhất để ý tới hõm sau đầu gối. Sau này, mỗi khi nhớ lại, tôi thỉnh thoảng vẫn đứng soi gương và nhìn phía sau đầu gối, tôi nghĩ trông nó là những đường cong dễ thương và âu yếm như một làn da chưa qua sương gió. Có lẽ vì vậy anh thấy nó gợi cảm chẳng?

- Em là một người con gái đầy tình âu yếm.

-Với riêng anh thôi. Tôi đáp.

Anh bắt đầu mò mẫm thám hiểm khắp thân thể tôi. Và tôi không biết được đó là gì, là nỗi ngỡ ngàng xa xưa lẫn quất, là nỗi ngần ngại của một cô gái nhỏ ở trong một căn phòng xa lạ với một người đàn ông tôi mới gặp lần thứ ba, hay là linh cảm mơ hồ rằng đối với anh câu chuyện tối nay chỉ là một niềm say mê trong một chuỗi say mê. Mà đối với tôi, nó lại quá quan trọng, quan trọng như cả cuộc đời, quan trọng tới mức có thể để lại dấu ấn mãi mãi trong linh hồn, quan trọng tới mức tôi không thể đầu hàng trước cám dỗ.

Tôi vuốt tóc anh, thì thầm đáp lại những bàn tay hối thúc và nụ hôn giục giã của anh: “ Để sau này được không anh?”

Anh cười bảo: “ Công anh cả buổi tối mới kéo được một bên dây váy của em xuống. Bây giờ em lại kéo lên mất rồi.”

Tôi phì cười “Anh đành phải chờ dịp làm lại thôi”

Chúng tôi ngả người trên đi văng ôm lấy nhau và vuốt ve nhau. Trăng dịu

dàng như một bản nhạc êm đềm. Giây phút này tôi thấy thời gian ngừng lại, thấy thế giới biến thành vĩnh cửu, thỏa mãn, đủ đầy. Tôi thấy mọi thứ đều ngọt ngào, ngọt ngào tới mức như nhìn thấy mật ong sóng sánh chảy trong không gian. Tôi chỉ ước giá thời gian dừng lại ở đây, sẽ không có điều gì khác xảy ra nữa cả, chúng tôi cứ thế này thôi, ôm nhau, hôn nhau, mãi mãi. Đó là giây phút tôi sống đầy đủ nhất, vẹn toàn nhất, hạnh phúc nhất, đó là khoảnh khắc biến thành vĩnh hằng trong cuộc đời tôi.

Anh đưa tôi về nhà khi đêm đã rất khuya. Gió ù ù thổi, nhưng tôi không thấy lạnh, chỉ thấy nóng bừng và say sưa. Anh thả tôi trước cửa nhà, không mở cửa xe, không đưa tôi tới cửa nhà, hôn tôi tạm biệt, rồi xe phóng đi. Đêm trống không, lặng ngắt. Tôi đứng nhìn theo xe của anh phóng mất dạng. Có cái gì bất an, có cái gì điên cuồng, tôi lao đảo lên nhà, như trót uống rượu mạnh, bây giờ quàng bước chân đi.

Tôi lập tức chìm vào giấc ngủ sau tới tận trưa ngày hôm sau. Ý nghĩ đầu tiên khi tỉnh dậy là bây giờ anh đang làm gì, có phải ngồi đọc sách bên bờ biển, và ước gì tôi được ngồi bên anh, bao giờ tôi lại được gặp anh. Tôi vẫn còn cảm thấy làn môi mềm của anh trên môi tôi và cảm giác chuyển choáng say từ cuộc gặp gỡ đêm qua vẫn làm tôi choáng váng.

Tôi có một niềm tin rất bướng bỉnh rằng, sau buổi hẹn hò lần thứ nhất, người đầu tiên gọi điện lại phải là người con trai. Nếu anh không gọi điện lại, đó không phải vì anh đánh mất số điện thoại, bận việc cơ quan, tai nạn ô tô, mà đó là một thông điệp không lời rằng sẽ không có buổi hẹn lần sau. Vì thế, tôi có gọi lại cũng chẳng ích gì, chỉ làm anh thêm khó xử và tôi thêm bẽ bàng. Và nhất là, đây là Mr.Big, tôi đã viết thư, tôi đã đến gặp, tôi nghĩ rằng phần việc của mình đã hết, và giờ đây tôi muốn chờ xem liệu có một lần anh chủ động vì tôi.

Thông thường, anh có 24 giờ từ sau buổi hẹn để gọi lại. Và công việc của tôi chỉ là chờ đợi. Có lần tôi đọc báo thấy báo có một loài cá mà cuộc đời gói gọn trong 24 giờ. Chúng sinh ra, lớn lên, yêu nhau, sinh sản, và chết trong một ngày. Lúc này đây, tôi ước gì tôi là loài cá ấy. Để tôi không bao giờ phải trải qua những giờ phút đợi chờ khắc khoải với câu hỏi: “Liệu

ngày mai anh ấy có gọi điện lại không?”

Tôi nhìn cái điện thoại di động. Nó nhìn lại tôi. Mọi tế bào trong tôi chờ tiếng chuông điện thoại reo. Tôi không thể làm được gì khác cả. Tôi không thể ăn, không thể đi lại, không thể nghĩ ngợi, không thể nghe nhạc, không thể đọc sách, không thể hít thở bình thường. Bởi vì tôi rất bận. Bận chờ chuông điện thoại. Tôi ngồi dậy trên giường một lúc và không thể chịu đựng thêm tình trạng chờ đợi nôn nao thế này. Tôi quyết định đi ngủ lại. Tôi quyết định, tôi sẽ trốn vào giấc ngủ cho tới khi tiếng chuông reo. Nếu tiếng chuông không reo nữa, ước gì tôi vẫn sẽ ngủ mãi mãi, để không phải đối mặt với cái điều mà tôi vẫn lo sợ lẫn quất trong lòng. Rằng đêm qua chỉ là một thú say mê. Rằng đó chỉ là một cuộc vui trong hàng vạn cuộc vui. Rằng anh say đắm hôn em không có nghĩa là anh sẽ gọi điện lại cho em.

Gần cuối chiều chuông điện thoại reo khi tôi vẫn lơ mơ ngủ. Một thoáng vui mừng vụt sáng nhói lên trong tim, tôi lồm cồm bò dậy, nhắc chuông điện thoại. Và tôi thất vọng.

K. là một người Hà Nội rất đỗi thông minh mà tôi tình cờ quen biết. K gọi điện mời tôi đi chơi hàng tuần. K thăm người yêu sắp cưới hàng tuần. K không nói cho tôi biết là có người yêu. K không nói cho người yêu biết là có quen biết tôi. Người yêu của K nổi giận khi biết K có người quen là tôi. Tôi hơi bất ngờ khi biết K đã đính hôn, và tôi thành thực tự hỏi mình:” Tất nhiên bây giờ chúng tôi chỉ là bạn. Nhưng giả dụ K vì tôi mà bỏ người yêu, tôi có muốn K không?” Tôi thấy mình trả lời “Không” rất nhanh. K không phải là người xấu, tôi không phải là người dễ lùi bước. Nhưng những người không trung thực làm tôi muốn tránh xa, bởi vì tôi không thể đoán định được lòng họ. K vẫn chăm chỉ gọi điện mời tôi đi chơi. Tôi vẫn chăm chỉ từ chối. Nhưng hôm nay, K đã đánh thức tôi dậy rồi. Tôi nhận lời đi ăn vì muốn có việc gì đó làm để khỏi phát điên lên vì chờ đợi.

Chúng tôi đến một tiệm buffet đồ ăn Tàu. K có vẻ rất vui vì lần này rủ được tôi đi, nói rất nhiều. Tôi ậm ừ bởi vẫn như ngồi trên đống lửa vì ngong ngóng chờ tiếng chuông reo.

Anh gọi điện khi tôi đang múc súp nấm và mộc nhĩ. Tôi gần như đánh rơi bát súp. Tôi linh ngay ra ngoài tiệm ăn để nghe điện thoại rõ hơn. Tôi quên

băng mắt K. Tim tôi đập dồn dập khi nghe giọng anh:

- Chào em.

- Chào anh.

- Anh muốn cảm ơn em. Tối hôm qua là một buổi tối tuyệt vời.

- Chúng ta đã thật vui vẻ phải không? Tôi hỏi.

Tôi không hiểu sao tôi lại nói năng dạn dĩ thế. Có lẽ tôi muốn tỏ ra bình tĩnh. Bởi vì tôi không bình tĩnh. Tôi sợ anh chán không muốn nói chuyện nữa. Nếu tôi không còn đáng yêu và hài hước. Nếu tôi không còn làm anh ngạc nhiên.

- Phải đấy.

Rồi giống như hít một hơi dài, sau đó, anh nói tiếp :

- Anh gọi điện để hỏi em liệu anh có thể mời em đi chơi lần nữa không?

Tôi như đi trên mây. Tôi vội vàng trả lời như sợ anh đổi ý:

- Tất nhiên rồi, thứ sáu lúc 7 giờ được không anh?

- OK, thứ sáu, bảy giờ.

Giọng anh có vẻ hụt hẫng và ngạc nhiên vì tôi trả lời nhanh thế, nhưng anh lịch sự không nói gì thêm.

Tôi vội vàng kết thúc buổi nói chuyện mặc dù chỉ muốn nghe giọng của anh tới hết đêm. Quá sung sướng anh gọi điện lại, tôi sợ nếu còn nói tiếp tôi sẽ phun ra những lời vô duyên vì lúc này đây tôi chẳng nghĩ gì được trong đầu. Có nhiều lúc tôi ghét sự khuấy động mà anh luôn gây lên trong tôi, khiến tôi không còn tự chủ.

Có lẽ có một thứ ánh sáng nào đó trong mắt tôi, trong nụ cười nhẹ bồng, trong bước chân như bay của tôi lúc quay lại bàn ăn đã làm mắt K. tối lại. K cụp mắt xuống hỏi: “ Ai gọi điện cho em à?” Tôi mỉm cười dịu dàng sung sướng: “ Vâng” Và từ lúc đó tôi bắt đầu cười nói đùa cợt với K. Ánh mắt K tối lại từ giây phút ấy. K hiểu K thua cuộc rồi. K là người thông minh. K sẽ không thả mồi bắt bóng.

Từ khi anh gọi điện lại, tôi luôn ở trong tâm trạng ngà ngà say, lúc nào cũng cười như ngớ ngẩn, chân như bước trên mây, không một giây nào không nhớ tới những phút say đắm bên nhau. Sáng thứ hai đi làm, đi ngang qua cô thư ký tóc vàng đang say sưa kể chuyện tình: “ Và đêm lễ độc lập,

trong ánh sáng pháo hoa, anh ấy ôm má tớ, nhìn vào mắt tớ và bảo: “ Anh không thể sống thiếu em”. Tôi bỗng thấy cô ấy đáng yêu biết bao. Tôi dừng lại bên bàn, chống tay lên cằm, chăm chú nghe câu chuyện, mắt lim dim hỏi: “ Thế cậu có bảo anh ấy rằng cậu cũng đang phát điên vì anh ấy không?”

Rồi không chờ cô ta trả lời, tôi đi về chỗ ngồi của mình. Tôi ngạc nhiên nghĩ sao mình có thể cử động nói năng bình thường thế.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 14 (IV)

HOÀNG HÔN

Tôi thấy mình như đứng trước một bữa tiệc thịnh soạn. Cuối cùng, cũng đã đến một ngày tôi được tự do gọi điện cho anh mà không phải băn khoăn rằng liệu cuộc gọi của tôi có được chờ đón không. Tôi chăm chỉ nhìn đồng hồ, nhẫn nại chờ đến giờ anh về nhà, đoán giờ anh ăn tối xong. Ngoài trời gió bỗng nổi từng cơn, đập thùng vào cánh cửa. Tôi ngồi trên giường trùm chăn.

Tôi vẫn gần như ngộp thở được khi nghe giọng nói của anh:

- Anh rất nhớ em.
- Hôm nay bọn anh có cuộc họp, anh chẳng nghe được gì cả, anh chỉ nghĩ tới em.
- Có lẽ anh nên dừng lại ở đây, anh sẽ làm em đỏ mặt nếu anh tả lại anh đã nhớ em như thế nào.
- Em tỏa ra một cái gì đó rất quyến rũ, giống như các cô phù dâu ở đám cưới. Anh không biết, anh không thể gọi tên.

Giọng anh vang lên nhẹ nhàng với một vẻ hài hước cố hữu vọng lại trong tôi làm cả đáy lòng tôi xao động. Giọng nói đó đã đi vào tôi như điều quen thuộc từ kiếp trước, như nỗi nhớ nhung ngàn đời, như tất nhiên phải thế, như tất nhiên là tôi đã biết, như khiến tôi ghen lời, như điều dịu dàng yêu dấu nhất trong tim, làm lòng tôi mềm lại và ngân nga lên một khúc nhạc không lời. Thế nào là hạnh phúc?

-Anh ước gì có em ở đây với anh.

Em cũng ước vậy, anh có biết không. Thật ra, đó là điều duy nhất trong tâm trí em trong mọi lúc. Em cũng không hiểu sao, em lại ngồi đây và xa anh đến vậy.

Có một sự vội vã trong giọng nói của tôi, trong trái tim tôi, tôi vội cười, vội

nói, vội pha trò, như đuổi theo cái ảo ảnh kia, như chạy trốn cái cảm giác rằng những ngày tôi được nghe giọng anh qua điện thoại sẽ qua nhanh, cái cầu nối với anh sẽ gãy vụn, sẽ kết thúc không tránh khỏi, như tôi thấy trước được kết cục. Sao những lời tán tỉnh dễ dàng nói ra kia lại làm em thấy bất an đến vậy?

Lúc ấy là hoàng hôn. Tôi chọn chiếc váy bó vải bóng màu da cam, cổ vuông, dài tới đầu gối. Màu váy ánh lên rắng chiều. Anh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc to nhiều màu. Tôi hơi ngạc nhiên vì chiếc áo trông thật nổi bật so với thói quen ăn mặc thường ngày của anh ta. Tôi muốn nói một lời gì đó nhưng dừng lại.

Anh ngắm nhìn tôi ngưỡng mộ và mỉm cười đùa cợt: “Anh ước gì em đánh rơi cái bút chì và cúi xuống nhặt”. Một người đàn bà dừng lại, đến bên tôi và nói :”Chiếc váy của bạn tuyệt đẹp”. Tôi bước trên đám cỏ xanh mềm vẫn còn thoáng sương đêm đầu đó và mang hoàng hôn trên thân thể dịu dàng. Ánh rực chiều tà lấp lánh trong mắt và trong tóc.

Mặt trời như một quả cầu lửa rừng rực đỏ ối đang chậm chậm lặn xuống phía xa kia nơi trời hòa với biển thành một đường dài vô tận. Dọc bờ biển, tôi thấy trẻ em dắt tay bố mẹ tung tăng bước, thấy đôi vợ chồng già tóc bạc phơ nắm tay nhau ngồi trên ghế đá ngắm hoàng hôn, thấy một người đàn cầm ly rượu đỏ sóng sánh ánh chiều tà nhấm nháp, thấy bác già ngồi bên giá vẽ muốn thu lại cái khung cảnh tuyệt vời của biển trong màu sắc, thấy một người đàn ông thổi sáo và một chàng trai đánh đàn ghi ta với những điệu nhạc êm ái và buồn, thấy người phụ nữ mang thai vịn tay chồng dạo qua...

Tất cả diễn ra như một bộ phim quay chậm, hoàn hảo, tuyệt đẹp trong chờ đợi, đợi cái nửa cuối của đỏ ối kia chìm xuống nước. Thảng hoặc có những cánh chim biển bay dạt qua mặt trời, tiếng kêu chìm trong khoảng không gian rộng lớn. Sóng trào lên ánh hoàng hôn, nước nở, điệu vội, đẹp cuồng nhiệt và tang thương, tuyệt vọng bừng sáng lên trước khi chìm vào bóng tối. Anh ôm lấy vai và vuốt tóc tôi. Tôi nắm tay anh nhìn ra phía mặt trời chìm dần trong nước và ánh sáng mất dần đi như một điều không thể tránh khỏi. Vẻ đẹp rực rỡ hoang dại nhưng ngăn ngui khiến lòng không yên ổn,

muốn yêu ai đó, muốn nhớ lại những giấc mơ xa, muốn gào lên, muốn đưa tay giữ lấy, lại muốn chỉ lặng lẽ đứng nhìn, nhắm nháp cái vẻ tuyệt say mê, tuyệt đẹp và tuyệt buồn trước khi tất cả biến mất.

Khi quả cầu lửa chìm hẳn xuống nước, nắng lụi tắt rất nhanh. Mất đi màu đỏ hắt lên từ phía chân trời, mọi thứ trở nên nhạt nhoang, mờ nhạt, tối tăm, tầm thường, chỉ còn lại những bóng người đi lại âm thầm xôn xao,. Đêm xuống vùn vụt, thê lương. Phủ trong bóng tối, tôi bỗng thấy lòng buồn không rõ cớ. Có phải những điều tuyệt đẹp đều sẽ nhanh chóng tàn lụi và mất đi. Liệu cuộc tình của chúng tôi có cùng chung số phận?

Sau cánh cửa khép, chúng tôi lao vào nhau cuồng nhiệt, vội vàng trong sự sốt ngở ngàng vì sự hòa hợp mê đắm tự nhiên như sinh ra là để ở trong vòng tay nhau. . Môi tôi ẩm ướt và tê dại bởi tôi không thể ngừng tìm môi anh. Thời gian như ở ngoài căn phòng. ..

Tôi lùa tay vào tóc anh, nhìn khuôn mặt yêu dấu với ánh mắt mơ màng như một giấc mộng, tôi bỗng buột miệng:” Anh yêu....”

Và tôi dừng ngay lại vì biết mình lỡ lời, lỡ nói to lên điều tôi cảm thấy trong lòng. Anh , một kẻ quá yêu tự do và thừa bướng bỉnh, chắc chắn không thích được gọi một cách âu yếm đầy sở hữu và như vậy khi mà quan hệ của chúng tôi mới chỉ bắt đầu. Nghe lời ấy, anh lập tức biết tôi nghĩ gì và điều đó sẽ làm anh sợ hãi, sợ ràng buộc, sợ mất tự do, sợ tôi đục thủng bức tường và chen vào sâu cái thế giới của anh. Tôi nhìn thấy sự không bằng lòng trong ánh mắt kia. Và tim tôi nghẹn lại. Anh sẽ không tha thứ cho em phải không? Anh sẽ biến mất phải không? Vì anh còn yêu quý cái tự do của anh vô cùng. Vì chính anh cũng không thừa nhận điều đó.

Nhưng có gì khác đâu, em biết điều này từ trước khi nó bắt đầu. Em đã luôn cảm thấy rằng đây không phải là thời điểm mà anh sẽ chịu đầu hàng, với em, hay với bất kỳ người con gái nào khác. Anh có lẽ còn chiến đấu tới hơi thở cuối cùng để bảo vệ cuộc sống tự do độc thân của anh. Một kẻ phá đám như em chắc chắn sẽ bị đóng chặt cửa không cho vào. Bằng một sự kỳ diệu nào đó, em đã phá được cửa xông vào. Có lẽ bởi anh quá tò mò, sự sốt sắng, hấp dẫn vì em. Nhưng cuối cùng em đã không bẻ gãy được ý chí của anh, kẻ cô độc và bướng bỉnh. Có thể cuộc gặp gỡ của chúng ta sẽ kéo dài

thêm hai tuần, hai tháng nữa, hay kết thúc hôm nay. Dù thế nào chẳng nữa, cũng sẽ không có điều gì khác xảy ra, dù thế nào, em biết, kết cục cũng sẽ giống nhau.

Nếu như mà thực sự có kiếp sau.

Anh gối lên đùi tôi thiếp ngủ trên đi văng, uể oải, lười nhác, vô tư, giống như anh đã quyết định rồi. Tôi im lặng xem TV, tay vuốt tóc anh, thỉnh thoảng cúi xuống hôn lên trán, và tự hỏi sao tôi vẫn ngồi đây khi anh ngủ quên đến vậy.

Đêm đã rất khuya về sáng, và lần đầu tiên tôi hiểu thế nào là “Em phải về thôi, xa anh thôi.” Bước ra cửa, tôi liếc nhìn căn bếp trống không với một cái nhìn tang thương. Một cái nồi nhỏ chưa rửa nằm trong bồn rửa, mấy tờ đô la vương vãi trên bàn bếp, hơi lạnh lẽo tỏa ra đến rùng mình. Căn bếp tối trông buồn rầu như rất lâu rồi chưa bao giờ được ai thăm nom tới.

Nếu tôi được chạm tay vào căn bếp ấy, tất cả sẽ sáng rực và ấm áp lên biết bao nhiêu. Nếu chúng ta ở cùng nhau, hạnh phúc sẽ tỏa lên từ những đốm lửa hồng. Và anh sẽ không phải sống một mình trong cô đơn như thế này nữa. Liệu anh có biết điều đó không? Liệu anh có biết rằng em có thể làm cho anh hạnh phúc? Có lẽ là anh biết, nhưng anh quá bướng bỉnh trong sự cô độc. Và em bất lực nhìn hạnh phúc của chúng ta tuột khỏi tay.

Đường về nhà tối om dài hun hút. Tràn ngập lòng tôi là một cảm giác thê lương.

-Anh biết không, chúng ta đã “sống sót” tới lần hò hẹn thứ tư. Chúng ta đã “chịu đựng” được nhau tới lần thứ tư.

Tôi cố gắng pha trò. Tôi mong anh trả lời rằng chúng ta sẽ còn hẹn hò mãi mãi.

Anh nói một câu gì đó không rõ nữa. Nước mắt chảy khan trên má. Tôi biết rõ câu trả lời, sao tôi còn hỏi. Bởi tôi cố tình tỏ ra rằng không có chuyện gì xảy ra chẳng. Tôi cố vớt vát hay tự lừa mình.

Tôi ra khỏi xe, rồi tôi lại quay lại nói:

-Chiếc áo của anh thật đẹp. Em muốn nói với anh điều đó cả buổi tối hôm nay mà chưa chọn được dịp nào.

Anh nhìn tôi một thoáng nào đó, rồi không nhìn vào mắt tôi, anh bảo “Cám

ơn em” rồi rồ xe phóng đi.

Tôi lại bước như kẻ mộng du, nghẹn ngào. Sự kiêu hãnh nào cũng phải trả giá. Hoang đường quá, những điều đang xảy ra.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Mr. Big V

Juliet và tôi

Juliet là một cô gái Ý tóc quăn đỏ . Cô cao khoảng 1,75m, dáng người cao lớn nhưng mềm mại cân đối với những đường cong hoàn hảo, ngực lớn, eo mềm, khuôn mặt dài thoáng tàn hương, da hơi rám nắng, cười tươi và nói luôn miệng, gặp ai cũng hôn hờ chào đón. Cô đi đến đâu cũng lập tức hút theo một chuỗi đàn ông từ trẻ tới già nhiệt thành tới làm quen. Có lẽ bởi dòng máu Ý thuần chủng, nên cô như một bó đuốc hừng hực sức sống, sôi trào cảm xúc, dễ khóc, dễ cười, lúc nào cũng phải hôn hờ hay buồn rầu về một vấn đề nào đó, nhiều khi ngốc nghếch buồn cười, nhiều khi nhiệt tình quá đáng, nhiều khi rắc rối bực mình. Bù lại, Juliet là một người bạn tốt, luôn sẵn sàng bỏ thời gian công sức giúp đỡ bạn mình, nên đi tới đâu cô cũng có người quen.

Juliet và tôi có điểm chung. Chúng tôi là hai cô gái độc thân thích thú nghịch ngợm với cuộc đời tự do, khi shop khắp thành phố, khi nhảy thâu đêm, khi ca hát văng trời, khi chạy dọc bờ biển nghe sóng hát tình ca. Dạo này Juliet lấy làm lạ vì tôi bỗng trở nên lặng lẽ. Cô hẹn sẽ đến nhà tôi chơi vào buổi chiều thứ bảy cuối năm. Tôi và Juliet đi xem diễu hành Noel rồi đi đi dạo trên bờ biển trong buổi chiều rực nắng, và tình cờ chúng tôi thấy trên thảm cỏ xanh dưới một gốc cây già giữa muôn vàn người qua lại, một người đàn ông đang quì xuống dưới chân một người đàn bà. Anh xỏ một chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô ấy, run run hỏi: “ Em có đồng ý làm vợ anh không?” Rồi cả hai đều run rẩy nước mắt chảy đầm đìa, cô gái không nói được câu nào, chỉ gật gật đầu, chàng trai nhìn thấy chúng tôi và đưa tay vẫy vẫy, anh quá xúc động không nói được. Tôi và Juliet hiểu ý, lại gần và chụp cho họ một bức ảnh. Cả hai chúng tôi không hiểu sao cũng đều rơm rớm nước mắt.

Và Juliet kể cho tôi nghe về người đàn ông độc thân và mối tình say đắm nhưng không có đoạn kết của cô. Họ sinh ra là để cho nhau bởi mỗi lần gặp

nhau là lửa bùng cháy, một lực hút kỳ lạ đẩy họ lại với nhau. Nhưng cả hai đều tự do, bướng bỉnh, không ứa ràng buộc, nên những cuộc chia tay rồi lại làm lành xảy ra như cơm bữa. Rốt cuộc, một năm rồi mọi chuyện chẳng đi tới đâu. Juliet nói: “Tớ đoán là anh có bạn gái khác. Cậu có nghĩ vậy không?”.

Juliet không thiếu lựa chọn, chỉ có điều cô ấy không dứt bỏ được người đàn ông ấy. Tôi cũng đã gặp một lần, anh cao lớn hơn cô một chút, hình như là người lai, có miệng cười rất duyên. Trông họ rất xứng đôi. Tôi thấy cô ấy lúng túng, mặt đỏ bừng, cười liên hồi, nói luyên thuyên khi ở bên anh. Làm sao có thể giải thích được những sự bí ẩn của cảm tình.

Chúng tôi về nhà và làm món gà nướng. Đó là lúc tôi bắt đầu kể cho Juliet về Mr.Big. Thật ngạc nhiên làm sao, tôi có thể nói về anh ta như mọi chuyện đã qua rồi, trong khi chưa có gì kết thúc trong tôi.

Tôi đã từng đi như kẻ mù lòa đi giữa những người đàn ông yêu mến tôi. Tôi cười khóc mà tuyệt nhiên không hiểu những cảm xúc thực sự trong lòng họ, những niềm say mê mà họ dành cho tôi, sự đau đớn khi bị chối từ. Và bây giờ, lần đầu tiên trong đời, tôi rơi vào tâm trạng ấy, tôi đi chiếc giày ấy, và thế giới bỗng đổi thay, tôi hiểu những bài hát tình ca, những bộ phim tình cảm, cảm nhận được niềm say mê. Và tôi bỗng lớn lên, không còn ngông nghênh ngạo mạn, không còn mù lòa với thế giới tình cảm nữa. Sau khi gặp anh, một sự thay đổi sâu sắc đã diễn ra trong trái tim, tôi đã trở thành một con người khác. Niềm say mê và nỗi đau đớn đã hoàn toàn biến đổi tôi. Bỗng nhiên, tôi như có cặp kính thần và bỗng hiểu ra rất nhiều điều về thế giới mà trước đây tôi hoàn toàn mù lòa, về tình yêu, về niềm say mê, vì trong tim tôi tràn ngập tình cảm ấy, mạnh mẽ hơn, sâu sắc hơn tôi, mới lạ với tôi. Giống như một chiếc khóa thần kỳ đã mở cánh cửa trái tim, giống như nàng công chúa ngủ trong rừng được nụ hôn của hoàng tử, tôi được giải thoát, giờ tôi hít thở ngọn gió trong lành của thảo nguyên, ngắm nhìn sắc đẹp rực rỡ của bầu trời, tắm trong niềm mê cuồng xưa cũ và vĩnh cửu của loài người.

Nghe xong, cô ấy hỏi:

-Thế khi bọn cậu đi ăn tối thì thế nào? Ai trả tiền?

-Anh ấy luôn giành trả tiền. Tôi nhún vai. Cái điều này anh cũng khác với những người đàn ông khác.

Cô ta ngẫm nghĩ: “Vậy là anh ta có thích cậu đó”. Rồi cô ta gặng hỏi tiếp:

- Thế anh ta có tìm cách gần gũi cậu không?.

Tôi lặng lẽ nhìn cô ta gật đầu. Tôi nhớ lại những giây phút đắm đuối mà chúng tôi đã dành cho nhau, nụ hôn "người nhện" say đắm của anh trên môi tôi, chân tôi, tóc tôi, bàn tay mềm mại của anh xoa đầu gối tôi và ngón chân ,nhớ cái đầu to và tóc mềm như tóc trẻ con của anh rúc vào cánh tay tôi. Anh thực sự là có thích tôi, không ai có thể giả vờ được đến mức ấy.

Vậy mà anh đã im lặng ra đi không một lời giải thích..

-Thế cậu đã gặp lại anh ấy lần nào chưa?

Tôi biết trả lời thế nào, có và không. Tôi biết nói với Juliet thế nào về những ngày đi ra biển, tôi tự bảo mình là đi dạo nhưng đầu ngóng ngó tìm một người đàn ông ngồi đọc sách trên ghế đá và nhắm đi nhắm lại những lời sẽ nói khi “tình cờ” gặp lại. Một chiều trở gió, biển dậy sóng tôi đã nhìn thấy người đàn ông ấy. Anh vẫn ngồi đọc sách với dáng điệu xưa cũ ấy, như thế giới đi lại âm ào nói cười kia không thể chạm tới mình, tóc hình như dài hơn, trum quá tai. Tôi hình dung ra cuộc hội thoại: “Chào anh, dạo này anh có khỏe không?” “Chào em, anh vẫn khỏe” “Anh đọc sách gì vậy?” “Chạy trốn với những chiếc kéo” “Em chưa đọc cuốn ấy, có hay không anh?” “ Cũng tạm được”. Rồi tôi sẽ không chịu được nữa và hét lên: “Sao anh cứ ngồi như thế, rồi anh sẽ hóa thành đá, hay hóa thành hải cẩu.”

-Sao cậu lại gọi anh ta là Big? Đó đâu phải là tên của anh ta.

-Bởi vì tớ xem “Sex and the city”, cô Carrie cuối cùng đã được Mr.Big sau sáu năm sóng gió và chia cắt. Tớ cũng sẵn sàng đợi như thế, sáu năm, mười năm, hai mươi năm nếu như tớ biết được rằng anh ấy sẽ chờ tớ ở cuối con đường kia.. Tớ muốn ngồi bên anh những buổi chiều lười biếng trên ghế đá bên bờ biển, nhìn lũ chim biển đùa nghịch trên bờ cát, nhìn nắng vàng vờn trên sóng. Tớ muốn ngồi bên anh những hoàng hôn , mặt trời như quả cầu lửa thắm đỏ lừ lừ lặn xuống bờ biển. Tớ muốn ở cùng anh, muốn sinh con cho anh, muốn buổi sáng ngủ dậy có anh ở bên cạnh.

Tôi nhìn Juliet và không nhận ra là nước mắt tôi chảy ròng ròng trên má khi

nói những lời ấy. Cô ấy tròn mắt nhìn, trong mắt của cô ấy là sự sửng sốt, kinh ngạc, và thương xót. Cô ấy thì thào:

-Cậu yêu anh ta mất rồi.

Tôi muốn cãi lại, tôi muốn bảo rằng đây không phải là tình yêu, vì tình yêu cần sự trân trọng, cảm thông, cần tình bạn. Anh chẳng cho tôi một cái gì như thế cả. Đây là niềm say mê và nỗi ám ảnh, có thể là một sự bắt đầu cho một tình yêu lớn, nhưng chưa phải là tình yêu. Nhưng dù có lý luận thế nào chẳng nữa, tôi vẫn không thể chối cãi một sự thật là không một ngày trôi qua mà không nghĩ tới anh. Tôi vẫn đánh vật với nỗi nhớ kinh hoàng chen cổ họng. Tôi mãi mãi không còn tự do nữa. Tôi bị giam giữ trong sự ám ảnh kỳ lạ đến hoang đường này.

-Cậu nên gọi điện cho anh ấy, thử mời anh tới đây chơi xem. Đàn ông ấy mà, rất khó đoán biết là trong đầu họ thực sự nghĩ gì, nên cậu phải thử xem

..

Tôi khoát tay chán nản:

- Để làm gì cơ chứ? Để nhận được một sự im lặng chối từ ư? Điều làm tôi phát điên lên là anh ở ngay kia , tớ ở ngay đây, tớ vẫn nhìn thấy anh bên bờ biển, anh vẫn một mình như thế, và có lẽ sẽ mãi mãi một mình như thế với cái kiểu sống của anh. Anh từ chối tớ, và sẽ từ chối những người khác nữa và tớ chẳng làm gì được, trong khi tớ có thể cho anh bao nhiêu thứ. Tớ đã có thể cho anh cả bầu trời và thế giới. Tớ đã có thể tặng cho anh ngôi nhà và những đứa trẻ. Tớ đã có thể cùng anh trọn đời và vĩnh viễn. Tớ đã có thể làm cho anh hạnh phúc, tớ đã có thể xây một thiên đường.

Chao ơi, chẳng thà anh có vợ, chẳng thà anh có con, chẳng thà anh có bạn gái, như thế tớ sẽ thấy dễ chịu hơn vì ít ra còn nhìn thấy rõ những cản trở của mình tới hạnh phúc.

- Tớ sẽ giết cô ta, nếu tớ là cậu, nếu anh ta có bạn gái. Tớ sẽ giết cô ta.

Juliet nói.

Tôi trân trối nhìn cô. Ngoài cửa sổ đêm tối om, đặc quánh, chỉ còn cái bếp của tôi với ánh đèn nhỏ nhoi giữa màn đêm mênh mông thăm thẳm.

Trước khi ra về, Juliet đặt tay lên vai tôi và nói: “ Cầu mong cho sức mạnh ở với bạn”*. Cô ấy đôi lúc thật hài hước.

Nhưng đúng là tôi cần sức mạnh, tôi cần mọi sức mạnh trên thế giới để vượt qua thử thách này, để đối diện với sự mất mát này. Tôi đã mất đi một thiên đường.

Có những giấc mơ không thành sự thật, có những khát vọng không thành, có những niềm khát khao không được đáp ứng. Tôi dù tự tin đến mấy cũng không thể khoác cho mình cái trách nhiệm làm thay đổi mọi thứ. Có những thứ không nằm trong tay tôi, không thuộc vùng kiểm soát của tôi, có những khi bàn tay tôi không che nổi bầu trời. Tôi chả có sự lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục sống những ngày mà mây mù che mất hướng đi.

Tôi mở email lên, thấy đứa bạn email báo cho biết hôm nay nó mới đi ăn cưới người yêu đầu tiên của tôi về. Từ trước đến nay có hai người đàn ông làm cho tôi thực sự rung động. Một người đi lấy vợ, một người thì không gọi điện lại cho tôi. Chưa bao giờ tôi thấy buồn như thế, tôi thấy mọi sức lực đang rời bỏ. Tôi đi ngủ, một giấc ngủ nặng nề, mòng mị, với khuôn mặt anh ẩn hiện trong những giấc mơ đứt đoạn, mù sương...

Trong mơ, tôi thấy mình biến thành con thú hoang gầm lên những tiếng kêu khan trong đêm vắng lặng.

Có phải em đã từng ước rằng trong mơ em sẽ được gặp lại anh? Trong mơ, tôi nắm lấy bàn tay anh và tôi cảm thấy linh hồn tôi bay bổng nhẹ bổng như những đám mây, trái tim tôi tràn ngập một niềm vui sướng hồn nhiên, và tôi bỗng hiểu rằng nếu tôi được ở bên anh, niềm vui này sẽ là của tôi hàng ngày và mãi mãi. Nắm tay anh tôi nghĩ thầm: “Hạnh phúc là đây.”

Tôi tỉnh dậy trong đêm, nghe gió thổi ù ù lạnh buốt ngoài cửa sổ. Trong bóng đêm tối thẫm, tôi như nhìn thấy đôi mắt mình mở to và bỗng nhận ra rằng vẫn chỉ tôi vẫn một mình trên thế giới này. Và người tôi yêu dấu sẽ không bao giờ là của tôi.

* Câu nói trong phim Star War (May the force be with you).

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Mr. Big VI

Nhật ký

Tôi đã cố không cay đắng, lại chỉ gặp hoang tàn.

Anh ra đi để lại lòng tôi như ngôi nhà đổ nát sau một cơn bão lồng lộn hoành hành. Mọi thứ đều đảo lộn. Tôi biết rằng tôi sẽ phải sắp xếp lại. Tôi chỉ chưa biết phải bắt đầu từ đâu. Tôi cứ ngồi đây, ngơ ngẩn nhìn sự tàn phá, mọi sức lực rời bỏ, chỉ còn biết kiên nhẫn chờ một ngày nghe giọng nhắn tin cũ của anh mà tay không run, tim không đập mạnh, chờ một ngày tôi sẽ thản nhiên xóa cái tin nhắn duy nhất này, chờ một ngày tôi không phải tự bảo mình rằng chỉ đi dạo trên biển chứ không tìm ai....

Tôi chờ một ngày trôi qua mà không nghĩ tới anh.

Tôi biết rằng thời gian sẽ chữa lành tất cả, và thời gian cũng sẽ cũng sẽ làm hỏng tất cả. Đến một ngày, chính tôi cũng sẽ phủ nhận rằng tôi đã từng có những cảm giác sung sướng hay phiền muộn này. Đến một ngày tôi sẽ không nhớ gì nữa, như sóng đã xóa tan đi những hình vẽ trên cát. Và tôi sẽ quên giống như người trên mặt đất lâu dần quên chuyện họ đến từ thiên đường từ một thời rất xa, rất xa.

Tôi kiên nhẫn và buồn rầu chờ cái ngày đó tới.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 15

Sao em lại cứ phải nói không.

Jared cao khoảng 1,78m, tóc màu hung nhạt, da trắng hồng, mắt xanh da trời, thân hình rắn chắc vì rất chăm tập thể thao, khoảng ngoài ba mươi tuổi, có lẽ ba lăm. Anh ngồi ở cube cạnh tôi, bên cửa sổ. Jared có một đặc điểm gây nên làn sóng tò mò của cả cơ quan. Đó là anh rất thích mặc áo hoa nhiều màu sắc sỡ, thỉnh thoảng lại mặc áo màu lòng tôm chói chang nữa. Vì vậy, cả cơ quan đồn ầm lên là anh đồng tính.

Cô bạn hay chuyện người Mexico ngồi phía kia cứ thỉnh thoảng lại thì thầm hỏi: “Thế cậu có nghĩ là Jared đồng tính không?”. Tôi cười : “Tớ làm sao mà biết được”. Cô nhấn thêm “Tớ chẳng thấy anh ta có bạn gái gì cả”. Rồi kết luận: “Anh ta nhất định đồng tính”.

Vì ngồi gần Jared nên tôi được các đồng nghiệp giao nhiệm vụ tìm hiểu xem anh có đồng tính hay không. Tôi thấy Jared ham học, thông minh và sở hữu nhiều bằng cấp, thích đi xe máy, và xe tải, thích ăn đồ Thái, thích sưu tầm cây cảnh châu Á, trên bàn có bình gốm kiểu Nhật và một cây trúc nhỏ, rất ngăn nắp, dọn bàn kỹ lưỡng, có bút chì đủ các màu, thích mặc áo hồng và hoa, móng tay rất sạch, thích trồng cây cảnh và thích nấu ăn.

Chiếc áo anh hay mặc nhất có màu đen, vải lanh, có một bông hoa hồng màu xanh ở phía góc trái sau lưng. Một lần, chúng tôi đi họp ở hội trường lớn, anh cứ nhìn một người đàn ông cũng mặc áo hoa rồi khen ngợi:”Cái áo đó thật đẹp!” làm tôi rất hoang mang. Bọn ở chỗ làm thích trêu Jared, tới thứ sáu, chúng nó gửi tin nhắn cho anh rằng “ Hôm nay là ngày Hawaiian, bạn nhớ mặc áo hoa”. Nhưng anh hình như vẫn không hay biết hay nghi ngờ gì về những chuyện đùa cợt ám chỉ này. Ngoài việc thích mặc áo hoa ra thì mọi cách cư xử khác của anh không có gì lạ nên cuối cùng tôi vẫn bán

tín bán nghi.

Khi công việc không bận lắm, tôi và anh hay chạy sang chỗ nhau tán gẫu. Jared kể đủ thứ chuyện, cả chuyện anh mua bán nhà cửa cho thuê và lập công ty bất động sản. Anh hỏi ý kiến tôi về màu sắc, cách trang trí nhà cửa, và lựa chọn biểu tượng cho công ty. Anh cũng chịu khó lắng nghe và an ủi khi tôi than thở về công việc hay sếp. Chúng tôi hóa ra thành thân nhau hơn là các đồng nghiệp khác. Noel, anh mua hai chiếc quạt máy nhỏ xíu bằng bàn tay, tặng tôi một cái để trên bàn. Tôi cứ nghĩ chắc anh muốn gây tình bằng hữu với “láng giềng”.

Nhưng tôi đã nhầm to. Câu chuyện đùa cợt về Jared bỗng có một đường rẽ mà tôi không hề ngờ tới.

Hôm đó, tôi ngồi tán chuyện với một đứa bạn gái ở gần chỗ anh. Khi tôi kể tuần trước đi chơi với một anh chàng mà tôi rất có cảm tình, tôi thấy Jared có vẻ lắng nghe, liếc nhìn và suy ngẫm điều gì. Tôi nghĩ chắc anh cũng tò mò vì câu chuyện nên không để ý. Vì thế, tôi ngã ngửa người rơi từ trên ghế xuống đất khi buổi chiều hôm ấy nhận được email của Jared.

“Tôi muốn mời em đi ăn tối cùng tôi vào thứ bảy tuần này. Tôi sẽ rất vui nếu em nhận lời.”

Tôi vừa hoảng vì chưa biết trả lời thế nào để không làm anh buồn vì dẫu sao tôi cũng quý mến anh như là bạn và đồng nghiệp, vừa buồn cười cho cái sự ngốc nghếch của mình. Anh quả thật kín tiếng, giỏi che giấu, làm tôi không đoán được gì hết, còn nghi ngờ anh đồng tính, tới mức tôi vẫn không tin vào mắt mình khi đọc những dòng email này.

Và tôi cũng thật sự hâm mộ sự thẳng thắn và dũng cảm của Jared. Chúng tôi đi làm đều biết, hẹn hò ở chỗ làm là điều lựa chọn cuối cùng vì phải làm việc với nhau, nếu chuyện diễn ra suôn sẻ thì còn may mắn, nếu không chỉ còn nước chuyển qua chỗ khác. Nhưng anh email cho tôi đàng hoàng, giấy

trắng mực đen, có tên tuổi ngày tháng rõ ràng. Nghĩa là anh có nghĩ tới những hậu quả của sự thất bại nhưng vẫn quyết định thử cơ hội. Và điều đó cho thấy anh thực sự muốn tìm hiểu về tôi.

Tôi suy nghĩ suốt một buổi chiều mới email lại được cho Jared. Tôi viết: “Em cảm thấy rất được đề cao vì lời mời của anh. Nhưng hiện giờ em đã có bạn trai. Dù sao, rất cảm ơn anh và chúc anh hạnh phúc.”

Anh đáp lại: “Tôi cũng chúc em có được những điều em muốn. Hãy cho tôi biết khi hoàn cảnh của em thay đổi”

Tôi biết rằng “hoàn cảnh” của tôi sẽ không thay đổi, nhưng cũng cảm ơn sự tế nhị của anh.

Sau đó, tôi và Jared vẫn trò chuyện bình thường như hai người bạn. Tôi cứ nghĩ chuyện vừa qua đã kết thúc rồi. Thực ra, thì hầu hết những người đàn ông độc thân trong cơ quan dù không email nhưng đều đã bằng cách này hay cách khác đánh tiếng mời tôi đi chơi, tôi không “bật đèn xanh” thì tất cả đều thôi, nên tôi nghĩ Jared cũng không phải là ngoại lệ. Khoảng hai tháng tháng sau, Jared thông báo đã tìm được một chỗ làm mới ở bộ phận khác của công ty. Lúc đó, tôi chuẩn bị về Việt Nam nên cũng không để ý lắm, cho đến khi anh nói với tôi là cũng đi du lịch Việt Nam cùng dịp.

Mấy cô gái hay chuyện ở cơ quan cứ đến hỏi thăm nửa đùa nửa thật “ Chết cậu rồi, anh ta theo cậu về Việt Nam đấy”. Tôi gạt đi: “Jared đi du lịch nhiều nước trong đó có Việt Nam thôi”. Và tôi cũng nghĩ thế thật, vì sau Việt Nam, anh còn sang Thái Lan một tuần rồi mới quay về Mỹ.

Vì đó là lần đầu tiên Jared đến Hà Nội nên tôi cho anh địa chỉ email, hứa dẫn anh đi một tiệm ăn ngon và dặn nếu cần gì giúp đỡ thì cứ liên lạc. Thâm tâm, tôi muốn làm một người Việt Nam hiếu khách vì là người quen duy nhất mà của anh trên đất Hà thành.

Hôm cuối cùng trước khi Jared chuyển sang bộ phận khác, anh ở lại muộn,

nói là còn một số việc phải giải quyết. Tôi chào anh rồi về trước. Sáng hôm sau đến nơi, tôi thấy một phong bì lớn màu vàng ngay trên ghế. Đây là phong bì dành cho việc gửi thư giữa các bộ phận trong công ty. Tưởng có giấy tờ gì về công việc, tôi mở ra, thêm một lần ngạc nhiên, vì trong đó là một phong bì nhỏ hơn đề tên tôi với nét chữ Jared. Anh quả thực biết cách liên tục gây cho tôi những bất ngờ. Tôi mở ra, bên trong là một tấm thiệp hình chú chim nhỏ ngộ nghĩnh và nổi tiếng “tweety bird” trong bộ phim hoạt hình “Looney Tunes” và “Merrie Melody”. Trong phim, đó là một chú chim tốt tính, sống cuộc đời hạnh phúc trong lồng hay trong tổ, nhưng có thể rất dữ dằn khi bị tấn công bởi mèo hay các kẻ thù khác.

Tôi mở tấm thiệp ra và nhìn thấy những dòng chữ viết tay của Jared:

“ Gửi J.

Em là một cô gái rất xinh đẹp, tử tế và quyến rũ. Em có một vẻ đẹp thật đặc biệt. Đã từ rất lâu rồi, tôi bị hấp dẫn bởi em. Càng ở gần em, tôi càng thấy, em là người con gái tuyệt vời nhất. Tôi chỉ có một điều ước. Rằng tôi được ở bên em mãi mãi.

Jared.”

Tôi gấp tấm thiệp, thấy tim như ngừng lại, thật khó nói. Chú “tweety bird” với bộ cánh vàng, hài đỏ, đầu lơ thơ vài sợi tóc, mắt xanh to bằng nửa khuôn mặt ngó nghiêng nhìn tôi như trêu đùa, như giễu cợt, như kêu gọi: “Hãy nhìn tôi đây này, tôi ngộ nghĩnh sinh động biết bao nhiêu. Hãy chơi với tôi đi, tôi biết nhiều trò vui lắm.” Tôi khe khẽ mỉm cười, nhớ lại khuôn mặt và miệng cười của Jared. Tôi ngó sang bên cạnh. Bàn trống trơn, sạch bóng. Anh đã đi rồi.

Tôi thực sự lấy làm cảm kích vì những lời lẽ cực kỳ tốt đẹp Jared dành cho tôi trong bức thiệp. Tôi muốn email cho Jared biết đã nhận được tấm thiệp và rất cảm ơn, nhưng lại không muốn anh hiểu lầm. Nghĩ đi nghĩ lại, mặc dù hơi áy náy, tôi không viết gì cả. Tôi nghĩ im lặng cũng là một câu trả lời.

Tôi nhận ra rằng, trong những trường hợp như thế này, người trong cuộc đã tự tưởng tượng ra rất nhiều, bởi lòng họ có ước mơ và hi vọng, tôi càng nên tránh tỏ ra bất cứ một dấu hiệu khuyến khích nào.

Tôi về Hà Nội đúng dịp hội nghị APEC. Khắp nơi, cờ biển trang hoàng, đường phố đông nghịt trong khi cấm đường ở nhiều tuyến. Người dân từ già tới trẻ, từ bác trí thức tới chị bán rau đều háo hức bàn tán chỉ có một chủ đề APEC, APEC. Điều làm tôi ngạc nhiên là hình như tất cả người Hà Nội đều chung một cảm xúc, đều dành tất cả tâm huyết vào một sự kiện. Có lẽ vì các phương tiện thông tin đại chúng chỉ tập trung một chủ đề APEC. Có lẽ vì người Việt chúng ta vẫn còn giữ được cái háo hức nguyên sơ đáng yêu của đứa trẻ lần đầu tiên được tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Chỉ có ở Việt Nam tôi mới được chứng kiến một không khí sôi nổi đồng bộ ở mọi tầng lớp xã hội vì một sự kiện chính trị đến vậy. Có lẽ đây là những giây phút lịch sử của tâm hồn dân tộc mà tôi sẽ không bao giờ được chứng kiến lần thứ hai, cái sôi nổi háo hức này, cái hi vọng náo nhiệt này, cái niềm lạc quan đơn giản mà dẻo dai này, cái niềm tin tươi mới rằng sẽ có những điều tốt đẹp hơn trong tương lai lan tỏa ngấm ngấm trong lòng của những con người mới đây thôi phải trải qua thời kì gian khó, chiến tranh, ly tán, chết chóc, đói cơm, rách áo, xã hội tù túng, tương lai mịt mù. Tôi thấy như đang tắm mình trong một không khí mới lạ, lạc quan, háo hức, ngập tràn hi vọng vào tương lai của cả dân tộc. Tôi thấm thía được rằng dù chúng ta ở vị trí xã hội nào, hay ở khoảng cách địa lý nào, thì trong mỗi chúng ta đều tồn tại một tình yêu lớn hơn tình yêu bản thân mình, đó là tình yêu quê hương.

Dồn dập bởi nhiều cảm xúc khác nhau chộn rộn trong lòng, tôi đi taxi tới đón Jared ở khách sạn ở Hà Nội 36 phố phường. Tôi như thấy anh gần hơn và bắt đầu nhìn Jared như một người bạn. Tôi vẫn cười khi nghĩ tới những chiếc áo hoa mà anh mặc. Nhưng xét cho cùng, anh đã đến đây, nơi thành phố mà tôi yêu dấu, đi trên những con đường quen thuộc, trong cái không khí náo nức đất trời của một thời đại mới của đất nước. Giống như anh là người duy nhất từ phía bên kia trái đã biết một điều bí mật, một tình yêu,

một báu vật, một điều thành thực yêu dấu trong trái tim tôi.

Tối hôm đó, trời mưa lớn rất nhanh, tầm tã, đường trong khu phố cổ nhỏ xíu, ngoằn ngoèo, khi chúng tôi cùng chui vào taxi thì mưa đá bắt đầu đổ xuống lộp bộp trên nóc xe. Ra tới hồ Gươm thì Hà Nội thoáng chốc ngập lụt, tới nửa xe. Ánh đèn đường lờ mờ loạng quạng trong nước, người đi đường hùm hụp áo mưa, xe cộ đi thẳng, dọc, ngang, chéo, không có luật lệ gì cả. Xe taxi của tôi lạng lách, Jared nhắm chặt mắt lại khi thấy một chiếc xe ô tô khác lao thẳng về phía xe mình, nhưng đến phút cuối lại lạng ngang một cách kỳ diệu. Anh lái xe taxi vẫn rất thản nhiên như chuyện thường ngày ở huyện, cùng hòa với những xe khác bấm còi vô độ.

Chúng tôi ngồi ở phần nhà trong Quán ngon Phan Bội Châu khi ngoài trời vẫn mưa tầm tã. Phần bàn ngoài trời được che phủ hết, đèn sáng mờ phía trong nhà. Jared và tôi không ăn được mấy, chủ yếu bàn chuyện cơ quan. Thật lạ lùng khi chúng tôi vẫn ngồi bên nhau chuyện gẫu như ngày nào nhưng mà ở Hà Nội, trong cái quán nhỏ đèn mờ mờ sáng với những cô phục vụ người Việt nhỏ nhắn mặc áo bà ba đi lại. Có cảm tưởng như chẳng có gì thay đổi. Có cảm tưởng như tất cả đã thay đổi.

Mưa đã tạnh khi chúng tôi rời quán ăn và sang Window café phía bên cạnh. Đường vắng hẳn, im ắng, chỉ thỉnh hoặc có người vội vã chạy xe qua. Nước lụt đã rút đi hết khỏi mặt đường, chỉ còn ướt lướt thướt. Bụi bặm như đã tan đi hết, chỉ còn nước chảy róc rách ở những phía rãnh nhỏ hai bên đường. Trời mát, sờ tay thấy môi hơi lạnh, tóc hơi ướt, mũi phập phồng vì một hương tươi tắn, ẩm ướt, khác hẳn cái bụi bặm ồn ào đầy mùi xăng mới đây thôi còn quay cuồng hoành hành trên những đường phố tắc nghẽn, đông nghịt.

Quán vắng, có vài thanh niên Hàn Quốc ngồi ở phía bên kia thì thầm nói chuyện.

Chúng tôi ngồi bên cửa sổ nhìn ra đường phố trong tiếng nhạc dìu dặt. Jared có vẻ thích nơi này. Anh xem chừng đỡ căng thẳng hơn trước. Nhưng hình như anh vẫn loay hoay có điều gì muốn nói.

Tôi khuấy khuấy cốc nước xoài, và giật mình khi anh hỏi:

-Em... em.. vẫn còn có bạn trai chứ?

Tôi tròn mắt nhìn anh, không ngờ Jared lại quay về chủ đề cũ. Tôi lúng túng:

- ..Tất nhiên rồi.... Anh ấy. Anh ấy không về Hà Nội đợt này vì không còn ngày phép.

Tôi thầm nghĩ:” Có lẽ Jared thấy tôi đi một mình nên hỏi vậy chăng? Hay là anh cũng chẳng cần biết là tôi có bạn trai hay không.”

-Em biết không, thật là khó cho tôi ở chỗ làm khi ngồi ở ngay bên cạnh em, trong khi, trong khi... -Anh ta giống như khó khăn tìm từ ngữ- trong khi tôi bị hấp dẫn bởi em. Vì thế, tôi nhất định phải chuyển đi.

Tôi ngạc nhiên và chăm chú nhìn Jared, mặt anh đỏ bừng như lên cơn sốt, nhưng anh vẫn không rời mắt khỏi tôi, bàn tay nắm vào nhau run run, cái khung cổ áo chài chuốt, đôi mắt vừa cháy rực vừa hồi hộp nhìn, như một chú bé đợi cô giáo chấm điểm, như một người tội hình chờ đợi lời phán quyết cuối cùng.

Tôi bỗng cảm thấy như sờ được niềm say mê của Jared. Trước đó, từ lúc Jared mời đi chơi, rồi gửi tấm thiệp bày tỏ tình cảm, tôi vẫn thấy tình cảm đó như một cái gì đó ngoài mình, một điều tôi không thực hiểu và không thật liên quan, có lẽ vì anh luôn giữ một vẻ chừng mực, có lẽ vì khung cảnh cơ quan, có lẽ vì tôi coi đó cũng chỉ là một lời ướm thử. Nhưng giờ đây trong cái quán cà phê tranh tối tranh sáng này, trong cái khung cảnh nhìn ra đường mới ráo nước mưa, ánh đèn đường mờ mờ lượm rượi trên con phố Hà Nội vắng vẻ mà rất đổi quen thuộc và yêu dấu này, ở nơi thành phố ngập tràn kỷ niệm tuổi ấu thơ này, nhìn anh ngồi phía bên kia bàn trong dáng vẻ căng thẳng, quyết tâm và rất đổi cô đơn, tôi bỗng thấy mình như muốn rơi

nước mắt.

Những người đàn ông khác đâu rồi? Tôi giữ lòng mình cho ai chứ, khi phải từ chối một tấm tình say mê nhiệt thành như thế này. Người đàn ông đã bay nửa vòng trái đất đến chỉ để ngồi bên tôi một lần trong một buổi tối Hà Nội mưa đá, đã viết lên tình cảm của anh trên giấy trắng mực đen. Người ấy vẫn ngồi đây, hồi hộp, chờ đợi, và hi vọng. Sức nóng tỏa ra từ người anh, đáng ngồi cố gắng bình thản nhưng đôi tay run tó cáo một nỗi đam mê cuồng nhiệt như lửa, chỉ chờ một dấu hiệu khuyến khích nhỏ nơi tôi là sẽ bùng cháy lên mãnh liệt.

Tôi biết anh đã cố gắng rất nhiều, tôi đã từ chối lời mời của anh, không trả lời bức thiệp, nói với anh rằng đã có người yêu, anh vẫn không nản chí, anh vẫn tìm thêm một cơ hội để hỏi lại, để chờ đợi, và hi vọng.

Hơn ai hết, tôi hiểu thế nào là hi vọng.

Tôi không mở nổi miệng nữa, tôi chỉ nhìn anh ánh mắt rưng rưng.

Sao em lại cứ phải nói “không”? Sao sự tuyệt đối trung thành với sự mách bảo của trái tim nhiều khi quá khắc nghiệt đến làm người ta muốn rơi nước mắt?

Chúng tôi xuống cầu thang. Tôi hơi run vì lạnh, Jared cởi áo khoác khoác lên người tôi. Tôi cảm thấy anh chạm tay vào vai lâu hơn một chút, hình như môi anh thoáng lướt trên tóc. Và tôi nhắm mắt lại vì run rẩy. Tôi phải về nhà thôi, nếu không tôi sẽ đầu hàng, sẽ ngã theo sự êm ái chở che của bờ vai này. Chúng tôi đi xuống cầu thang như một cặp tình nhân. Nhưng chúng tôi lại không phải tình nhân. Tôi đưa anh tới cửa khách sạn, ôm anh tạm biệt nhưng tránh không nhìn vào mắt. Tôi biết anh buồn lắm. Bởi tôi cũng đã từng buồn như thế.

Tôi tự an ủi rằng thế giới này là một cuộc đua bắt bất tận. Rằng tôi và anh cũng chỉ là hai sinh linh nhỏ bé trong cuộc đua bắt rùng rã này thôi. Đến một ngày anh sẽ bỏ cuộc, tìm một bến bờ bình yên hơn, cũng như tôi đã bỏ cuộc một lần. Anh sẽ không chết. Cũng như tôi vẫn sống nhơn nhơn. Tôi biết sẽ có những ngọn lửa buộc phải dập tắt, những con sóng buộc phải

ghìm mình, những ngôi sao ước mơ rụng xuống khỏi trời đêm, những cuộc chiến quyết liệt nhưng âm thầm không nói diễn ra trong trái tim ta mà ta không thể kêu lên cùng ai được. Nhưng tôi dù thương và cảm động cũng không thể làm gì hơn được. Tôi không thể chìa tay ra để rồi gây ra cho anh những hi vọng hảo huyền.

Tôi cũng không thể tự thỏa hiệp với bản thân để bằng lòng với những gì ít hơn là mình muốn. Tôi đã đi trên con đường gập ghềnh, đi rất xa, đã vượt qua nhiều cám dỗ chỉ bởi một ngọn lửa dẫn đường. Đó là niềm tin không tắt vào sự tồn tại của một tình yêu mãnh liệt. Đó không phải lòng thương hại, không phải sự cảm động, không phải nghĩa cử, không phải sự kính trọng, không phải lòng ngưỡng mộ, đó trước hết là niềm yêu dấu đặc biệt trong tim không thể diễn tả thành lời hay giải thích, mà chỉ có thể cảm thấy, là sợi dây vô hình nhưng có sức mạnh liên kết hai trái tim với nhau. Kỳ diệu. Đặc biệt. Mãi mãi. Đến trọn đời. Cả sau cái chết.

Chừng nào tôi chưa cảm thấy thấy điều đó, tôi sẽ còn tiếp tục đi tìm.

Đến bây giờ, mỗi lần nhìn cái bàn bên khung cửa sổ nơi Jared ngồi ngày xưa, tôi lại rất nhớ anh, nhớ những ngày tháng vui vẻ trò chuyện. Tận sâu trong lòng, tôi vẫn trông chờ tới một ngày nào đó, khi mọi chuyện này chìm sâu vào dĩ vãng, anh sẽ đón nhận tôi như một người bạn, và chúng tôi có thể vui vẻ trò chuyện cười đùa tán gẫu như xưa. Anh vẫn làm cùng công ty, chỉ có ở tòa nhà khác, nhiều khi tôi muốn nhắc máy điện thoại hỏi thăm, nhưng phải ghìm mình lại. Tôi không muốn khuấy động lại chuyện cũ. Tôi muốn anh thực sự quên đi. Tôi không muốn anh ngượng ngùng, khó xử.

Nhưng tôi vẫn có một tình cảm yêu mến nào đó trong trái tim dành cho Jared mà chưa bao giờ nói cho anh biết được. Tôi không thể nói ra vì không muốn Jared hiểu lầm và nuôi hi vọng. Giá như anh biết rằng đối với tôi, anh là một người giàu tình cảm, nhiều ước mơ, và giàu lòng tự trọng. Giá như anh hiểu là tôi quý mến anh biết bao nhiêu và thực sự không muốn làm anh buồn. Anh hiểu cho tôi chứ, Jared? Thật khó khăn khi tôi phải đóng vai một kẻ phủ nhận không tình cảm, trong khi tôi thấy mình đã thiệt thòi biết bao nhiêu khi không còn anh là bạn.

Giờ đây, thỉnh thoảng, bật TV lên, tình cờ thấy bộ phim hoạt hình có chú “tweety bird” trọc đầu, tôi lại ngồi xuống xem và mê mẩn chú chim non vui nhộn, đáng yêu, có vấn đề về phát âm này. Và những giây phút đó, tôi cảm thấy rằng ở góc tối phủ bụi nào đó trong lòng, vẫn còn nguyên vẹn một buổi tối Hà Nội mưa tầm tã, một người đàn ông, và một tình cảm khó gọi tên trong đời...

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 16

Gặp gỡ tốc độ.

Dạo này gia đình, bạn bè tôi lại cứ hỏi thăm thế bao giờ thì tôi lấy chồng. Mặc dù rất bất mãn vì bị hỏi thế trong khi rõ ràng mọi người đều biết là chưa có người yêu, nhưng tôi vẫn cứ tỉnh bơ bảo : “ Cuối năm.” Xong rồi nói thêm : “ Nhưng không rõ là cuối năm nào”.(!)

Đúng trong thời gian này thì tôi nhận được một lời mời tới buổi “ Gặp gỡ tốc độ” từ một trang website dành cho người châu Á, nữ tới miễn phí, nam phải đóng tiền. Đi gặp toàn người lạ thế này tôi cũng thấy hơi mệt nhưng mà chả nhẽ cứ ì ra, năm nào cũng sẽ bị hỏi thế này thì cũng chán. Và lại tôi cũng tò mò muốn biết kiểu dịch vụ này thế nào, nên nhận lời tham gia.

Cuộc gặp được tổ chức trong một tiệm bar ở trung tâm thành phố. Khi tôi tới nơi thì đã có một hàng dài đứng chờ, toàn thanh niên châu Á, tất cả đều gầy, quá nửa là người Trung Quốc, hoặc liên quan tới Trung Quốc như Hồng Kông, Đài Loan, Singapore, một vài người Hàn Quốc, vài người Nhật, còn lại Việt kiều. Chúng tôi được mời ngồi ở bàn nhỏ dành cho hai người xếp thành dãy cạnh nhau. Nữ thì ngồi nguyên, nam di chuyển sang người tiếp theo phía bên phải sau mỗi 5 phút “phỏng vấn”, khi ban tổ chức xướng lên tín hiệu di chuyển.

“Gặp gỡ tốc độ” có lẽ thích hợp với những người thích toán xác suất, bởi dựa trên một nguyên lý rằng bạn càng gặp nhiều người thì khả năng tìm được người mình muốn sẽ cao hơn. Trong buổi này, mỗi bên sẽ có năm phút phỏng vấn người đối diện, sau đó sẽ chuyển sang người tiếp theo. Mỗi bên sẽ có một danh sách khoảng 10 người mình sẽ gặp, bên cạnh có ô trống để ghi nhận xét ngắn gọn về từng người, tới cuối buổi thì đánh dấu vào tên những người mình muốn liên lạc lại sau buổi gặp. Sau đó, ban tổ chức sẽ

thu và đối chiếu danh sách. Nếu người bạn chọn cũng chọn bạn thì bạn sẽ được thông báo để hai bên có thể liên lạc với nhau.

Xem chừng có vẻ dễ dàng nhưng hóa ra lai không đơn giản chút nào. Tôi đã qua nhiều cuộc thi trong đời nhưng cuộc thi này quả thật là rất thách thức, vì lúc hỏi chuyện thì không ghi được gì vì làm như vậy sẽ bất lịch sự, hỏi xong rồi thì lập tức người đó chuyển đi và người khác ngồi vào, nên không kịp có thời gian ghi chép nhận xét của mình.

Đến giữa buổi phỏng vấn thì tôi bắt đầu nhầm lẫn lung tung, viết vội vàng không đọc được, nhầm người này vào cột của người kia, đang nói dở thì chuông reo leng keng hết giờ, chưa kịp ghi xong nhận xét về anh thứ tư thì anh thứ năm đã ngồi lù lù trước mặt. Sau rồi, tôi chỉ còn ghi đại loại như “ 26, một mí, golf” “ 28, gầy, du lịch” “30, hói, bóng bàn”.

Nhưng đến người thứ chín thì tôi thua hẳn, chỉ còn kịp ghi tên, ghi số. Ngẩng lên, tôi nói:

- Xin lỗi, xin anh nói lại tên, Wong hay Yang, đánh vần thế nào,? Anh số chín phải không?

Số chín cười chăm chú nhìn tôi. Ánh mắt anh lấp lánh khiến tôi bỗng đỏ mặt:

- Anh cũng chẳng rõ là số mấy nữa. Anh đã liên tục di chuyển gần nửa tiếng rồi. Đây là lần đầu tiên anh đến cuộc gặp như thế này.

- Em cũng vậy, đây là lần đầu tiên.

Tôi cũng mỉm cười nhìn anh, tự nhiên thấy thư giãn hơn một chút. Anh không rời mắt khỏi khuôn mặt tôi. Ánh mắt anh phản chiếu một ánh gì lạ lùng, như ngỡ ngàng, vui thích.

Và tôi bỗng nhận thấy anh có một nụ cười thật dễ mến, một giọng nói nhã nhặn, nhỏ nhẹ. Khuôn mặt trái xoan thanh thoát, dáng người cao và mảnh khảnh, ánh mắt nhìn có làn mây phủ của một người ưa đọc sách và sống nội tâm. Mặc dù đèn trong quán bar mờ mờ nhưng anh vẫn toát lên một vẻ rất nho nhã, trí thức của một người giàu hiểu biết nhưng rất khiêm nhường.

- Anh có thể nói cho em biết một chút về bản thân?

- Anh là người gốc Hồng Kông nhưng hiện gia đình sống ở đây, tốt nghiệp tiến sĩ ngành kỹ thuật điện trường Berkeley, và làm cho một công ty nghiên cứu và sản xuất chip điện thoại di động.
- Anh thích làm gì trong thời gian rảnh?
- Anh rất thích đọc sách, đặc biệt là các sách khoa học và kiến thức. Có một thời gian, anh hay đi du lịch nên đọc rất nhiều các sách du lịch. Khi anh sửa lại ngôi nhà đang ở, anh đọc nhiều sách về sửa chữa và trang trí nhà cửa.
- Thế hiện giờ, anh đang đọc sách gì?
- Anh đọc cuốn “Thế giới phẳng” của Thomas L.Friedman. Một cuốn sách rất thú vị
- Đó cũng là cuốn sách mà em đang đọc.
- Vậy à? Em có thích nó không? À, em có thể kể cho anh một chút về bản thân được không?

Tiếng chuông vang lên. Ban tổ chức đã ra hiệu di chuyển khi cuộc nói chuyện mới bắt đầu. Anh như vẫn còn muốn nấn ná cho đến khi chàng trai ở bàn bên cạnh di chuyển sang đã đứng chờ.

Tôi bặm môi đánh dấu thật mạnh vào tên của “ số chín” là người tôi muốn liên lạc lại.

Chắc là “ số chín” cũng chọn tôi nên hai hôm sau, tôi nhận được email. Chúng tôi trao đổi thêm một vài email cùng số điện thoại và dự định sẽ có một cuộc hẹn hò “chính thức”. Tôi đã viết cho anh rằng “anh để lại một ấn tượng rất tốt đẹp trong tôi”. Còn anh, giục giã được gặp tôi. Nhưng tôi bỗng dưng đổi ý, không trả lời lời mời của anh.

Anh tiếp tục email và để lại tin nhắn điện thoại nhiều lần trước khi ngừng hẳn. Tôi nghĩ là anh đã nản chí và xếp câu chuyện gặp anh vào sâu trong tâm trí.

Nhưng tận hai tháng sau lần gặp đầu tiên, tôi lại nhận được email của “số chín” : “ Anh biết rằng đây là một lời nhắn gửi gần như không có hi vọng.

Nhưng anh vẫn mong rằng, nếu em có một chút tò mò về anh thôi, chúng ta hãy gặp nhau một lần nữa rồi lúc đó em hãy quyết định cũng chưa muộn”.

Nếu tôi ở trong trường hợp của “số chín”, có lẽ tôi cũng không thể chọn một cách nói tốt hơn. Anh là tất cả những gì tôi tưởng tượng về anh. Nhưng tôi vẫn im lặng, dù lần này khó khăn hơn.

“Số chín” chứng minh là một chàng trai rất kiên trì. Một tuần sau đó, tôi nhận được một email nhạc. Đó là một bài hát của ABBA “Hãy cho anh một cơ hội”.

“Nếu em đổi ý, anh là người xếp hàng đầu tiên; Em yêu, anh vẫn còn tự do; Hãy cho anh một cơ hội; Nếu em cần anh, hãy cho anh biết, anh sẽ ở bên em; Nếu em không còn một nơi nào để tới, nếu em thấy buồn, nếu em cô đơn khi mọi con chim xinh đẹp đã bay mất; Em yêu, anh vẫn còn tự do; Hãy cho anh một cơ hội; Anh sẽ cố gắng và đó không phải là một lời nói dối; Hãy thử thách anh; hãy để cho anh cố gắng; Hãy cho anh một cơ hội; Đó là tất cả những điều anh muốn từ em; Chúng ta có thể cùng đi nhảy; Chúng ta có thể cùng đi bộ; Miễn là chúng ta cùng nhau; Nghe nhạc, hay chỉ nói chuyện, để anh biết thêm về em; bởi vì anh có rất nhiều điều anh muốn làm, khi anh mơ rằng anh được ở một mình cùng em; Đó là điều kì diệu; Em muốn anh từ bỏ nó, em sợ một cuộc tình; Nhưng anh nghĩ rằng em cũng biết; Rằng anh không thể bỏ đi; Em nghĩ rằng anh đang hoài phí thời gian. Nhưng anh không thể đẩy em ra khỏi tâm trí anh.

Hãy cho anh một cơ hội;”*

Phút giây nghe bản nhạc ấy, lòng tôi bùng lên một niềm cảm động mãnh liệt, lẫn lộn và khó tả khiến miệng không ngừng mỉm cười, và nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tôi đã với tay lấy điện thoại.

Nhưng rồi tôi không quay số.

Cho đến giờ tôi vẫn không thể lý giải được một cách rõ ràng tại sao lại quyết định ngừng liên lạc với “số chín”. Tận đáy lòng, tôi cảm nhận rằng đây là một người đàn ông tương đồng với tôi về rất nhiều mặt. Tôi cũng

biết, gặp được một người phù hợp và nhiệt tình như vậy là rất hiếm hoi. Tôi nhận thấy anh hoàn toàn xứng đáng, là một người có thể đem giới thiệu với họ hàng gia đình, bạn bè, một người có khả năng khơi gợi những tình cảm chân thành và trân trọng trong tôi. Tôi thậm chí rất có cảm tình với ngoại hình của anh.

Nhưng hình như vẫn còn một điều gì đó tôi tìm kiếm mà tôi biết “số chín” không có. Có lẽ, tôi không muốn gặp lại anh vì sợ rằng trong một phút nào đó tôi sẽ yếu lòng, và chàng trai hoàn hảo này sẽ đủ sức cám dỗ để tôi bằng lòng và thỏa hiệp với một điều khác hơn điều đích thực mà tôi tìm kiếm cho bản thân mình.

Em gái tôi mặc dù rất ấm ức với mỗi lần tôi đánh trượt một ứng cử viên sáng giá nhưng lần này lại xem ra triết lý: “Chị bị hấp dẫn bởi những người đàn ông “ hoang dại và tự do”, những người đem lại cho chị những cảm xúc khác thường. Anh ta lại quá hoàn toàn, quá chuẩn mực, quá nho nhã, quá giàu có về mọi thứ, quá giống nhiều phần trong chị, nên quá buồn tẻ đối với chị. Chị sẽ không bao giờ thỏa mãn.”

Biết đâu, đó là điều bí ẩn về bản thân mà chính tôi vẫn chưa nhìn ra được? Biết đâu tôi vẫn bí mật nuôi dưỡng những mơ tưởng lãng mạn như bảy sắc cầu vồng phía chân trời và tôi sẵn lòng dành cả cuộc đời tìm kiếm cho kỳ được?

** Trích đoạn bài hát “Hãy cho anh một cơ hội” – ABBA – Người dịch : Dương Thùy Trân (“Take a chance on me” – ABBA*

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 17

Em phải lòng anh hay Một trận cười vỡ bụng.

Một cô gái làm thế nào để gây sự chú ý của một chàng trai? Mặc váy bó đi qua trước mặt anh ta và đánh rơi bút chì? Tình cờ đi ngang văn phòng? Nhờ bạn bè giới thiệu? Đưa cho anh ta số điện thoại? Hay luôn tìm cách đối diện và nhìn thẳng vào mắt anh ta với một thông điệp rõ ràng: “Anh còn chờ gì nữa?”.

Đàn ông về bản chất là những kẻ hiếu thắng. Vì thế, phần lớn đàn ông mê thể thao, anh ta thích sự cạnh tranh và khao khát cái cảm giác thắng lợi. Còn thể thao đối với đàn bà là một danh từ chung chung nhiều hơn là một cảm giác.

Đàn ông về bản chất là những kẻ đi săn, săn hươu, săn sư tử, săn bò rừng, săn tiền tài, săn danh vọng, săn đàn bà (lắm khi săn cả đàn ông). Đàn bà không có cái bản năng này. Cô ta cũng có thể có đủ trí thông minh, sức mạnh và sự kiên trì để săn lùng con mồi, nhưng cô ta sẽ không thú vị, màu mè, hồi hộp trong quá trình săn đuổi như đàn ông.

Đàn ông muốn săn được con bò rừng, con sư tử, muốn chinh phục được người đàn bà vì anh ta muốn chứng minh anh ta là kẻ mạnh, vì điều đó củng cố lòng tự tin của anh ta. Lòng tự tin mình là kẻ mạnh đối với người đàn ông là sự sống còn, là nước uống, như khí trời. Anh ta thà không có đàn bà, chứ không thể không có lòng tự tin.

Vì thế có một chân lý mà tôi thừa biết là nếu người đàn ông thích tôi, tự anh sẽ theo đuổi, sẽ gọi điện, sẽ email, sẽ hò hẹn. Nếu anh không thích tôi, thì chẳng có sự săn đuổi nào của tôi có thể làm anh thay đổi ý kiến trừ khi anh có ý định lợi dụng. Tốt nhất là tôi không nên mất thời gian vào anh.

Trừ khi... anh chưa hẳn quyết định trong lòng là có thích tôi hay không.

Đó là điều mà tôi chưa hiểu rõ về anh chàng ngồi ở văn phòng đối diện. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng trong thang máy, tôi giật mình nhìn lại lần hai. Anh không cao lớn, dáng người còn hơi thấp, nhưng khuôn mặt toát lên một vẻ gì rất thông minh và nghệ sĩ, da trắng, mắt thâm, tôi không rõ được là màu gì. Có một vẻ gì đó đặc biệt trên nét mặt anh, một trí tuệ, một nỗi buồn, một niềm kiêu hãnh, một sự mơ mộng. Tôi không giải thích nổi là tại sao lại nhìn thấy và bị hấp dẫn bởi điều đó. Chỉ nhận thấy rằng mỗi khi gặp anh, tim tôi đập mạnh hơn và bắt đầu lúng túng không biết nói gì. Ánh mắt tôi luôn hướng về phía anh, không che giấu được niềm chú ý và sự tò mò. Tôi luôn cảm nhận được sự có mặt của anh dù là ở giữa đám đông người. Có một cái gì đó rất đặc biệt ở con người này khiến tôi bị cuốn hút. Sau này có người bảo cho tôi biết anh ta là người Pháp. Anh đến từ Paris hoa lệ, có thể điều đó giải thích cái vẻ hào hoa không lời toát lên từ trang phục và cái nhìn của chàng trai ấy.

Nhưng hiện giờ anh hoàn toàn không tỏ ra một dấu hiệu nào chú ý đến tôi. Mặc dù vậy, tôi không hề nản chí. Rất hiếm khi một người đàn ông hấp dẫn tôi, nên tôi không thể bỏ cuộc dễ dàng trước khi thử hết mọi cách.

Thật may mắn, anh làm cùng tầng. Tôi luôn tìm cách tình cờ gặp anh khi ở thang máy, khi ở căng tin, khi ở máy copy. Thường thì tôi chả nói được gì nhiều ngoài vài câu xã giao, có lần tôi thử trao đổi với anh một vài câu tiếng Pháp, tôi thấy anh cười, nụ cười ngạc nhiên và bẽn lẽn. Tôi chưa từng nói một câu nào hơn những lời thăm hỏi thông thường. Dù không nói nhiều nhưng anh không thể nhầm về ánh mắt của tôi và những điều được gửi gắm. Anh rõ ràng phải nhận ra là được tôi chú ý hơn những người khác. Tôi như người thử chân xuống nước, xem nước nóng hay lạnh

Anh bạn đồng nghiệp này đáp trả bằng một thái độ lạnh băng. Tới một lần mà tôi nhớ mãi, đang đi đằng trước, bỗng anh quay lại nhìn thẳng vào tôi

với một ánh mắt thật lạnh lùng, giống như một lời từ chối cay nghiệt, phũ phàng, giống như một sự xua đuổi thẳng thừng không thương tiếc, giống như chính miệng anh rít lên: “Cô hãy đi đi, hãy ra khỏi nhà tôi. Hãy tránh xa tôi ra”.

Tôi bất ngờ tới mức lùi lại và ngậy ra một lúc, rồi cảm thấy gần như bị xúc phạm, thấy ghét anh tới mức lập tức quyết định sẽ không thêm chú ý gì tới anh nữa. Nhưng suy nghĩ lại, tôi thấy mình đâu xấu xí vô duyên đến mức làm một người đàn ông phải xấu hổ khi bị chú ý. Một người đàn ông bình thường ít ra là cảm thấy được đề cao khi được một cô gái để mắt tới. Tôi cảm thấy có một cái gì không ổn ở đây, vì tôi không giải thích được thái độ bất bình thường này. Rõ ràng anh không thể ghét tôi, vì tôi chẳng làm gì động chạm gì tới anh cả. Rõ ràng phải có một lý do nào khác.

Ngón tay anh không đeo nhẫn. Anh không có dáng vẻ gì của một người đã có gia đình. Đứa bạn tôi đã “tình cờ” đi ngang bàn anh và thông báo cho tôi biết, không có ảnh cô gái nào trên bàn hết.

Tôi sống trong những niềm mâu thuẫn vì vẫn không thể xóa đi một cảm giác hấp dẫn đặc biệt mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt chàng trai Pháp hào hoa, nhưng lại tức điên lên vì thái độ thô lỗ lạnh lùng anh luôn thể hiện với tôi. Tôi quá kiêu hãnh để theo đuổi câu chuyện này thêm một phút giây nào nữa nhưng lại quá bướng bỉnh để bỏ cuộc giữa chừng khi chưa hiểu hết lý do. Bởi tôi không tin rằng, lý do là điều gì không phải ở tôi.

Sếp của anh là một người đàn ông chừng 50 tuổi, da trắng, cao lớn, tóc đốm bạc, rất thân thiện, vui tính. Tôi hay gặp ông ở nhà ăn. Mỗi khi nhìn thấy tôi, ông lại bê đĩa đồ ăn tới ngồi cùng trò chuyện. Gần đây, ông hay nói về một bữa tiệc mà bộ phận bên đó sắp tổ chức. Đây là một bữa tiệc rất lớn hàng năm mà nhiều người muốn tham gia nhưng chỉ có những người thuộc bộ phận bên đó mới được mời. Thấy tôi có vẻ tò mò, ông suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu cô muốn đi, tôi có thể thử thu xếp một người ở bên tôi dẫn cô tới bởi mỗi nhân viên được mang theo một khách mời.

- Ồ, cảm ơn ông, tôi sẽ rất hân hạnh được tham gia bữa tiệc đó. – Tôi lịch sự trả lời

Vừa lúc đó, anh chàng người Pháp đi ngang. Ông sếp vẫy ngay lại hỏi:

-Fabien.

Anh tiến lại gần, ngạc nhiên thấy tôi ngồi cùng sếp.

-Cậu dự định đi dự tiệc công ty cuối tuần này không?

-Có... Anh nhìn ông ta dò hỏi.

- Cậu đã có khách mời chưa?

- Không, tôi dự định sẽ đi một mình.

Ông sếp như bắt được vàng, hớn hờ đề nghị.

- Vậy thì hay quá. Cậu có thể dẫn J. đi như là khách mời không? Cô ấy muốn được tham dự bữa tiệc này.

Bất ngờ, cả hai chúng ta đều ngẩn ra nhìn ông sếp. Tôi tròn mắt không nói được lời nào. Còn Fabien thì lúng túng, lúng búng:

- À... Tất nhiên rồi... Tôi...Tôi rất hân hạnh được mời cô đi dự tiệc cùng.

.- Giọng anh hơi khan khan, lại có cảm tưởng như vỡ tiếng, mặt đỏ lên đến tận chân tóc.

- Vậy là thế đi nhé. Ông sếp vỗ vai Fabien.

Fabien đi rồi, ông sếp nháy mắt bảo: “Đi với Fabien, cô sẽ rất an toàn”.

Nếu vào lúc khác, tôi đã thắc mắc tại sao ông lại nói thế. Nhưng lúc này, vì đang ngẩn ra bởi cơ hội từ trên trời rơi xuống, tôi không để ý tới câu nói hơi khác thường này.

Đẹp nổi tự ái trong lòng vì cách Fabien đối xử với tôi, tôi quyết đi đến tận cùng bữa tiệc này để tìm hiểu cho ra lý do gì khiến anh có thái độ kỳ quặc tới vậy. Tôi chọn một chiếc váy thật đẹp, trang điểm rất kỹ, hẹn anh ở đầu ngõ. Anh tới rất đúng giờ, đi BMW, lịch sự mở cửa xe cho tôi. Xe được giữ gìn rất sạch sẽ, thơm mùi dìu dịu như hương chanh.

Chúng tôi ngồi trên xe, nghiêm trang như trong cuộc họp, trao đổi gương gạo, rời rạc. Nhưng thỉnh thoảng liếc nhìn sang, tôi vẫn thấy anh hấp dẫn như vậy và lòng vẫn dâng lên một cảm giác khó tả. Khuôn mặt nhìn nghiêng càng lạnh như một bức tượng. Anh không cả cười nữa, giống như cố tình giữ khoảng cách. Tôi cựa quậy trong ghế, và chỉ muốn sà xe rách ra để chui xuống đất, thậm chí nguyện rửa cái tính bướng bỉnh đã đưa mình vào tình trạng dở khóc dở cười. Tôi tự thề sau buổi tối hôm nay sẽ tự động rút lui không kèn, không trống.

Đến buổi tiệc, tôi kiếm cơ đi bàn này bàn khác để đỡ phải ngồi lâu với người bạn đồng hành khó chịu. Tôi để ý thấy anh trò chuyện rất cởi mở với các đồng nghiệp khác. Và tôi lại càng thắc mắc, sao anh chỉ đối xử lạnh nhạt với tôi.

Nghĩ tới viễn cảnh phải ngồi chung xe với anh thêm một lần nữa, tôi thấy nặng nề. Tôi nói với anh là một người bạn sẽ đưa tôi về sau buổi tiệc. Tôi thấy anh như có vẻ nhẹ người, nhưng rồi lại nói: “Không, tôi sẽ đưa cô về. Tôi đưa cô đến đây, tôi muốn thấy cô về nhà an toàn.”

Khi tôi ra khỏi xe anh chuẩn bị bước vào nhà, tôi nghe như có tiếng ngập ngừng gọi tên. Tôi quay lại, thấy anh cầm trong tay một tấm ảnh, và nói, vẫn cái giọng hơi khàn khàn: “Tôi muốn giới thiệu với cô bức ảnh này.” Tôi nhìn vào thấy, anh đang khoác vai một chàng thanh niên cũng trạc độ tuổi tôi, cả hai cười rất tươi tắn, hạnh phúc.

Lúc đầu, không hiểu, tôi vui vẻ hỏi: “Ồ, em trai anh à?”. Anh không nói gì, chỉ nhìn tôi. Và một ý nghĩ thoáng quá như điện giật chạy qua người. Tôi nhìn vào mắt anh, và anh gật đầu, rồi mỉm cười âu yếm nhìn tấm hình. Tôi thấy quay cuồng, và lắp bắp: “Anh... Anh... Tôi.. tôi.. Tôi thực sự xin lỗi, tôi không biết.” Anh nói: “Không, đó không phải là lỗi của cô. Cô không thể biết được.”

Vào nhà rồi, tôi nằm vật ra giường, vẫn chưa hết sốc, nhớ lại tấm ảnh cùng thái độ lạ kỳ của anh và bỗng nhiên mọi thứ rõ ràng như dưới ánh sáng ban ngày. Và tôi nhớ lại những ngày tháng tôi hình dung tưởng tượng nhớ thương chàng đồng nghiệp, rồi bày mưu tính kế với đứa bạn tìm cơ hội tiếp cận, rồi bản khoản, vật vã phân tích thái độ khó hiểu của anh Tất cả những điều khổ sở đó hóa ra lại vì một anh chàng không hò hẹn với phụ nữ.

Nghĩ đến đây, tự dưng, tôi bật cười sảng sặc trong đêm tối, cười không dừng lại được, cười đau cả bụng, sái cả quai hàm, cười đến suýt ngạt thở. Tôi ơ là tôi ơ! Tôi cứ nghĩ đứa bạn tôi mà nghe kể chuyện này chắc nó cũng sẽ cười tôi rung mấy tầng nhà mất. Và sẽ bảo tôi là dở hơi, ngốc nghếch, mắt nhắm, mắt mở, đầu óc trên mây, lật đật đi trong cuộc sống này mà tại sao đến giờ vẫn sống sót. Chắc tôi cũng khó mà cãi lại nó được.

Cuộc đời thật nhiều bí ẩn và bất ngờ quá , đến bao giờ tôi mở hết được những cánh cửa của nó đây?

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 18

Trẻ và đẹp.

Chị tôi dạo này lại có vẻ ghen tị với tôi, bảo là tôi hẹn hò vừa được tặng hoa, vừa được đi ăn, vừa được đi chơi, chứ chị thì suốt ngày phải lúi húi ở nhà với hai đứa con và một ông chồng ôm chặt lấy cái máy tính. Ngày chị lấy chồng thì gặp rồi cưới luôn, cưới xong có con ngay, chưa bao giờ được hẹn hò đưa đón.

Chị có biết đâu rằng đi ăn có cái khổ của đi ăn. Tôi luôn phải chuẩn bị quần áo, giày dép, đồ trang điểm và chọn tiệm ăn từ mấy hôm trước. Việc chọn tiệm ăn có một không khí vừa phải hợp cảnh hẹn hò lần đầu, lại có vị trí và đồ ăn hợp miệng với cả hai bên cũng đòi hỏi dành nhiều thời gian tìm hiểu. Thêm nữa, nếu tôi hẹn đi ăn với mấy anh châu Á còn được ăn đồ vừa miệng, chứ mấy anh Mỹ trắng thì thường là phải chiều anh đi ăn sushi. Sushi là cá sống, tôi ăn không quen nên lần nào đi ăn về cũng bị đau bụng, đã thế lại vẫn đói, đêm muộn vẫn phải lục cơm nguội với bắp cải muối ăn.

Nhưng mà nghĩ lại, ngày xưa học ở trong trường, có một cô bạn người Nhật thích một chú người Mỹ trắng rất trẻ và cực kỳ cao lớn đẹp trai, lại nhỏ hơn cô 6 tuổi. Chú ta là sinh viên năm đầu, cô đã học xong cao học. Có điều đẹp trai đâu chưa biết, mùa hè chú ta phải đi cắt cỏ thuê để lấy tiền đi học, cô vì thích nên cũng xin đi cắt cỏ cùng để còn có cơ hội gần gũi. Cắt cỏ là việc nặng của đàn ông, cô châu Á liễu yếu đào tơ cũng phải nai lưng ra làm, đã thế phải đua toàn với con trai Tây đang tuổi trẻ sức dài vai rộng. Tới cuối hè thì con bé trắng trẻo khi xưa biến thành đen nhẻm. Nghĩ đến đây, tôi chép miệng tự an ủi: “Mình mới phải ăn cá sống một vài bữa đã ăn thua gì. Người ta còn phải đi cắt cỏ mới lấy được chồng.” Và tôi lại nhẫn nại mở từng email ra xếp lịch...đi ăn.

Danh sách mấy tuần này bao gồm một bác sĩ đa khoa người New York, một bác sĩ phẫu thuật, một nhà khoa học. Cả ba đều là người Mỹ trắng và cùng liên lạc với tôi vào một thời điểm. Hộp thư của tôi luôn đầy, điện thoại rền liên tục như nhà hàng. Nhiều khi đang nói chuyện với anh này thì anh kia gọi. Hai anh trong đó lại còn trùng tên. Tôi phải rất chú ý để khi trò chuyện không nhầm tiểu sử của người này với người kia, dù cũng vài lần..hút chết. Những cuộc hẹn dày đặc trong tuần sau giờ làm được đặt trước. Đôi lúc tôi than thầm: “Sao khổ thế này, sao cứ phải khăng khăng đòi đi kiếm chồng, bây giờ nằm khênh đọc sách, xem T.V, ăn bỏng ngô và liếm kem có phải sướng hơn không”. Nhưng lập tức tôi nghĩ ngay tới bài học cắt cỏ để lấy tinh thần. Chà chà, trong cuộc đời này, có cái gì tự nhiên đến đâu. Nếu tôi muốn có hoa cắm trên bàn thì hãy tự mình trồng cây trong vườn.

Nhưng dù sao tôi cũng tự thề rằng sau này không bao giờ hẹn hò cả ba người trong cùng một thời gian nữa. Và tất nhiên là sẽ chỉ lấy một chồng thôi. Trái tim tội nghiệp của tôi không thể chịu nổi quá nhiều cảm xúc khác nhau với những người đàn ông khác nhau cứ nối đuôi nhau điều hành không ngừng nghỉ. Cứ tiếp tục thế này một thời gian nữa, tôi đến vỡ tim mà lăn ra chết bất đắc kỳ tử.

Lúc đó, tôi chưa biết được rằng, những tuần lễ này sẽ dẫn tới một bước ngoặt mãi mãi trong cuộc đời tôi.

Trong ba người đàn ông ấy có một bác sĩ người New York mà tôi quyết định loại ra sau nhiều buổi trò chuyện qua điện thoại và một lần gặp mặt.

Còn lại hai người.

Lần đầu tiên nhìn thấy tôi, miệng ông ta nói:

-Em rất trẻ, và rất đẹp.

Còn ánh mắt ông ta nói: “Em rất gợi cảm. Tôi muốn ngốn ngấu lấy em.”

Những người đàn ông lớn tuổi và bệ vệ như ông ta không bao giờ nói câu này ra miệng bởi luôn muốn tỏ ra một bề ngoài đứng đắn và tôn trọng phụ

nữ phù hợp với điệu bộ trang trọng của tuổi 40. Nhưng ánh mắt ông ta hau háu giống như mắt con cáo đêm lướt hơi thở trên từng nét thịt da thoáng qua làn áo mỏng, quét vòng quanh chiếc cổ mỏng mảnh non tơ, liếc nhanh khe ngực giữa cổ áo khoét hơi sâu, và gầm gừ tiếng thở gấp gấp thềm muốn.

Tôi bỗng thấy đơn độc và hoang dại như một con mồi non đứng trơ trọi giữa đồi hoang vây bọc bởi muôn ngàn tiếng hú thềm khát và tham lam của lũ sói. Và con mồi run lên vừa bồn chồn vừa kích thích.

Tôi liếc nhanh dáng người cao lớn với cái bụng bắt đầu hơi rõ sau làn áo sơ mi, khuôn mặt phương phi bắt đầu dấu hiệu của tuổi tác quanh vòng mắt. Ánh mắt tôi dừng lại ở bàn tay ông ta. Đó là một bàn tay lớn, dày bản với những ngón tay to, cứng rắn, quả quyết, lão luyện. Cổ tay tôi càng thanh mảnh khi đặt cạnh bàn tay ấy.

Ông ta nhắc lại:

-Em rất trẻ, và rất đẹp.

Sao tôi bỗng như nghe thấy tiếng thở dài đau đáu tiếc nuối tuổi trẻ đã qua. So với ông ta, một bác sĩ phẫu thuật mắt nổi tiếng trong thành phố, tôi không có một vị trí xã hội cao, một thu nhập lớn, tôi không quyền lực, không giàu sang, không danh vọng. Tôi chỉ đơn giản là một cô gái trẻ. Nhưng cũng vì thế mà tôi sở hữu một thứ mà ông ta thềm muốn mà không thể có lại được nữa. Đó là tuổi trẻ. Tuổi trẻ vui vẻ và cuồng nhiệt. Tuổi trẻ ngập tràn mơ ước. Tuổi trẻ đẹp đẽ và quyến rũ. Tuổi trẻ si mê khiến máu nóng bùng. Tuổi trẻ hừng hực đòi hỏi trong thân hình cuộn tràn sức sống. Tuổi trẻ mà ông ta đã tiêu vào những ngày mê mải học thi, những đêm thức trắng trực bệnh viện đặng đặng, những năm dài gian khổ thực tập, những tháng ngày làm việc mê mải để xây dựng sự nghiệp, khi ngẩng lên thì tuổi trẻ đã qua rồi. Tuổi trẻ mà giờ đây ông ta sẵn sàng đánh đổi tất cả để có lại được.

Người đàn ông ở ngưỡng cửa của tuổi 40 mang trong mình một nỗi buồn

thê thiết, bởi từ đây, cuộc đời sẽ là một hành trình xuống đời. Và họ giấu nỗi buồn ấy trong một khát khao bướng bỉnh níu kéo lại thời gian bằng cách chạy theo những cô gái trẻ.

Người đàn ông ở tuổi 40 nhận ra mắt bắt đầu có nếp nhăn, bụng bắt đầu lớn, những đam mê lặn xuống đằm hơn, sâu hơn, và vì thế dữ dội hơn như những con sóng ngầm liên tiếp đập vào lòng hang sâu.

Quán cà phê có cái tên ngộ nghĩnh “Cà phê cá vàng” nằm trên con đường nhỏ dưới chân đồi bên bờ biển. Quán nhỏ, xếp dọc bàn gỗ tròn, chỉ đủ hai người ngồi, quây bởi một đoạn hàng rào thấp trang điểm bởi những lẵng hoa xinh xinh đầy màu sắc. Quán giản đơn mà dễ thương như một nét chấm phá thơ mộng trong khung cảnh biển tuyệt mỹ với con đường thoai thoải xuống chân đồi ngập bóng cây. Xa xa, lũ chim biển lông trắng chân dài thong thả rìa lông trên những thảm đá lớn gập ghềnh nổi lên trên làn sóng lấp lánh rì rào. Tôi bỏ một chút đường, khuấy khuấy cốc trà hương vị đào, mỉm cười nhìn ông ta. Biển mênh mông bên khóe mắt. Tôi nói:

- Quán cà phê này thật đáng yêu.

- Tôi rất vui vì em cũng thích nó. Đây là quán yêu thích của tôi. Thật tuyệt khi buổi sáng có thể thong thả đi bộ ra đây, nhắm nháp cà phê, ngắm biển, nhìn người ta lại qua.

Ông ta có cách ăn nói mềm mỏng của người California, lại có cái giao tiếp thành thực của một bác sĩ, luôn biết nói những gì mà người đối thoại muốn nghe.

Tôi dõi mắt phía bên kia đường. Ông ta nhìn theo. Băng qua con đường nhỏ bắt đầu từ chân đồi chạy dọc theo bờ biển là một cửa hàng nhỏ bán những đồ lưu niệm. Phía dưới cửa hàng, tôi thường nghe nói về một động ngầm ăn sâu xuống biển. Chúng tôi rời quán cà phê, rảo bước qua đường về phía động, hồi hộp như sắp bước vào một cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Cửa hàng nhỏ đơn sơ, treo một vài bức tranh biển, bày bán bưu thiếp hình chiếc động và hình những con hải cẩu nằm dài sưởi nắng. Ngay cửa ra vào là một cái bàn bán vé vào động. Sau khi mua vé, chúng tôi được chỉ tới một đường hầm có những bậc thang đá ở khuất ở góc cuối cửa hàng.

Đường xuống động dài và dốc. Tôi và ông ta mò theo từng bậc đá. Càng

xuống sâu hang càng tối và lạnh. Những âm thanh trên mặt đất lùi xa dần. Trong hang nghe thấy rõ những tiếng thở của hai người, tiếng sóng ì ầm đập vào thành đá, tiếng âm u sâu thẳm của gió luôn qua những góc ngách bí hiểm hun hút sâu. Tới gần cuối đoạn dốc, một ánh sáng nhờ nhờ bắt đầu khẽ hắt lên. Đặt chân xuống nấc đá cuối cùng, tôi bỗng thấy mình đứng trên sàn đá trước vòm động nhìn ra ngoài là biển. Không khí lành lạnh hơi nước. Từ trong bóng tối của động nhìn ra, biển hiện lên như một bức tranh bừng sáng, tĩnh lặng, và bát ngát mà khung tranh là những viên đá sần sùi. Xa xa phía góc phải của bức tranh là một dãy đồi với lớp lớp những tòa nhà lớn sang trọng nằm ẩn hiện thấp thoáng sau những vòm cây xanh. Hơi sương vẫn còn bay thảng hoặc trên đỉnh đồi phủ lên những mái nhà một vẻ ngái ngủ, mơ màng.

Ông ta chỉ về phía đỉnh đồi và nói:

- Nhà tôi ở trên ấy. Chiều còn sớm, hay là em tới nhà tôi chơi, nhìn xa vậy mà rất gần, chỉ đi tắt qua đoạn đồi này thôi.

Đó có lẽ là một trong những khu đẹp đẽ và thơ mộng và đắt nhất nước Mỹ, nơi những ngôi nhà trị giá hàng triệu đô la trên đỉnh đồi nhìn xuống biển bao la với khí hậu quanh năm mát mẻ và nắng ấm. Dưới chân đồi là thành phố biển xinh xắn, nhộn nhịp. Nơi ấy là một vị trí hoàn hảo về mọi thứ mà con người có thể mong muốn, một cuộc sống tiện nghi đô thị giữa thiên nhiên của núi đồi và biển dưới ánh mặt trời bất tận.

Tôi chợt nhớ câu chuyện mà một người đồng nghiệp lớn tuổi kể cho tôi nghe ở cơ quan. Ba mươi năm trước, có một cô gái trẻ làm ở vị trí tôi đang làm hiện giờ. Cô ấy khi đó 25 tuổi, tự đặt cho mình một mục tiêu là lấy chồng triệu phú. Cô bắt đầu chú ý cách ăn mặc, rèn luyện phong thái, tìm tới những câu lạc bộ sang trọng để gặp được những người đàn ông giàu có. Những cố gắng ấy cuối cùng có kết quả. Cô tìm được một nhà triệu phú trong ngành tài chính. Họ kết hôn và mua một ngôi nhà trên chính khu đồi kia. Sau khi lấy chồng, cô thôi việc, trở thành một người vợ “làm cảnh”, chú trọng vào hình dáng và trang điểm, học các kỹ năng giao tiếp, tham gia vào các hoạt động từ thiện, gây dựng các mối quan hệ, làm đẹp bộ mặt xã hội cho chồng. Giờ đây, tôi nghe nói, họ vẫn sống cùng nhau dù không có

con, nhưng có một đàn chó. Tôi cứ lan man nghĩ, biết đâu, ngay giờ phút này, người đàn bà ấy có lẽ chải chuốt ngồi bên cửa ngôi nhà lộng lẫy trên đồi, giữa những con chó xinh đẹp, nhìn về phía chiếc động này, nơi có một cô gái trẻ đang phân vân về tương lai.

Khi chúng tôi lên khỏi động thì nắng đã hơi lên, bóng ông ta cao lớn, hùng dũng đổ bên bóng tôi thanh mảnh, dịu dàng. Chúng tôi tiếp tục bước lên đồi, qua đoạn đồi này, băng qua một đoạn đường ngắn là sẽ tới nhà ông. Chiều êm ả như một khúc ca. Chúng tôi băng qua một khoảng rừng nhỏ toàn cây cổ thụ. Những bóng cây tĩnh lặng, gió man mác rì rào. Ông ta bất giác không nhìn nhưng vươn ra nắm lấy tay tôi, miệng vẫn nói về tên của các loài cây. Giọng ông ta không thay đổi. Đáng ra nó phải thay đổi. Tôi thấy lòng không xúc động nhưng đơn giản, nhẹ nhàng, dễ chịu như cơn gió chiều man mác thổi.

Tòa nhà lớn hiện dần lên trong tầm mắt. Tôi thầm kêu lên kinh ngạc vì vẻ quyến rũ của nó. Đó là một trong những ngôi nhà lớn và cổ kính kiến trúc kiểu châu Âu nằm trên một khu vườn rộng lớn xanh mướt cây cối, quây bằng hàng rào gỗ trắng. Từ đây, bạn có thể ngắm hoàng hôn trên biển, lại ngắm được cả thành phố bắt đầu lên đèn phía xa xa. Tường phòng khách là những tấm kính lớn để có thể nhìn thấy biển từ mọi phía. Phòng khách rộng, sàn gạch màu nhạt trang nhã, bàn uống nước trang điểm bằng một cành lan trắng, toát lên một vẻ xinh đẹp tĩnh lặng. Góc cuối phòng là một chiếc đàn piano. Phía trên lò sưởi, là một tấm gương lớn. Cạnh đó, là bức tranh một cô gái trẻ nài nửa nằm nửa ngồi trên đi văng, tay cầm một ly rượu đỏ. Nếu lắng nghe thật kỹ, tôi nghe thấy tiếng chim hót ngoài vườn, và tiếng sóng vỗ ù oạp từ biển vọng tới.

Dạo chơi trong căn nhà tuyệt đẹp, tôi không khỏi mỉm cười khi nhớ tới một đoạn trong truyện “Kiêu hãnh và định kiến”, khi Jane Austen tả cảm giác của Elizabet lần đầu tiên tới thăm lâu đài của Mr.Darcy, sau khi đã phủ phàng từ chối lời cầu hôn lần thứ nhất của Mr. Darcy, ông chủ lâu đài. Choáng ngợp trước tòa lâu đài đẹp đẽ uy nghi giữa một vùng cỏ cây mênh mông xanh mướt, cô không khỏi hài hước thầm nghĩ: “Ồ, nếu mình nhận lời cầu hôn của anh ta, mình đã là bà chủ của lâu đài tuyệt đẹp này. Cả vùng

đặt xung quanh với những con suối chảy rì rào này đã là của mình.”

Ông ta mang cho tôi một ly nước hoa quả và ngồi xuống bên cây đàn:

- Em cứ ngồi chơi, để tôi đàn cho em nghe.

Tôi thông thả nhắm nháp từng vị ngọt của nước xoài, thả mình vào những âm thanh piano diệu vợi, trữ tình, ngắm mặt trời đã bắt đầu xuống biển. Chiều bằng lãng, nhẹ nhàng, len lén vào trong tôi.

Chợt tiếng đàn tắt, ông ta đã tới ngồi bên tôi từ lúc nào. Ông ta lại cầm lấy tay tôi, tôi không phản đối, có một hơi thở hùng hực của dự vọng tỏa ra từ ông ta, trùm lấy thân thể, khiến tôi choáng váng. Tôi nhìn vào trong tấm gương trên lò sưởi. Tôi nhỏ bé thanh mảnh, trẻ trung bên cạnh dáng to lớn bệ vệ. Tôi như cô bé quàng khăn đỏ bên con cáo dày dạn, khôn ngoan. Sự tương phản đó như có điều gì kích thích nguy hiểm lượn lờ trong không gian. Tôi mặc một chiếc váy mềm lụa sa tanh màu của đêm thoáng ánh lên những bóng xanh bất chợt rủ tới đầu gối, sóng sánh, đong đánh, trượt theo những đường cong của đùi, thoát biến đổi hình dạng, không thể nắm bắt. Lụa trơn mát trên làn da khiến tôi thấy mình như biến đổi, có một dự vọng nào đó len lỏi trong tôi, mơn man trên da thịt. Ôm gọn lấy thân hình phía trên là chiếc áo vải mềm lượn từ ngực xuống eo, hàng cúc lượn vừa tới ngực như chỉ chực bung ra vì chật chội, cổ áo hình chữ V, lóng lánh dây chuyền mặt trái tim đính những viên kim cương nhỏ rơi giữa khe ngực.

Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc gương. Tôi không thể rời mắt khỏi bàn tay to với những ngón tay to đang nắm lấy những ngón tay tôi. Ham muốn trôi dạt khiến chân tôi như muốn run lên, lụa quăn quại vuốt lấy đùi., chân như mềm nhũn, lạnh mà nóng rực.

Và con cáo sẽ nghiền nát tôi, dày xéo tôi trong dự vọng điên cuồng của nó, và tôi sẽ rên lên vì khoái cảm, vì bất lực trước lòng tôi cuồng loạn. Và tôi sẽ ra về, tủi nhục, căm ghét bản thân mình.

Ông ta bất ngờ ép sát người tôi và đi vắng và bắt đầu ngẫu nhiên hôn. Bàn tay to, nóng ran lướt trên làn bụng phẳng và vươn cao hơn nữa, dò tìm cách tháo cúc áo . Tôi như nghe thấy tiếng rên, cảm thấy bàn tay ông ta tham lam mài miết. Cuộc vật lộn vẫn tiếp tục lặng lẽ trên đi vắng. Cuối cùng, tôi giữ được bàn tay lão luyện lại. Trong gương, tóc tôi hơi rối, son mờ, và ánh

mắt hơi đại đi.

Tôi bỗng thấy lòng buồn và trống rỗng vô hạn. Tôi bảo ông ta : “Hãy kể cho em nghe một câu chuyện gì đó đi.”

“Ngày xưa ngày xưa, có một con cáo và một cô bé quàng khăn đỏ..”. Ông ta thì thầm.

Tôi thấy lòng bơ vơ, những tình cảm lạ lùng nối đuôi nhau diễu hành qua lòng mà tôi vẫn không hiểu nổi vì sao, chỉ biết chưa phút giây nào tâm hồn được yên ổn. Có phải vì tôi vẫn từ chối công nhận sự thật về thế giới và cứ mãi sống trong câu chuyện cổ tích của riêng mình. Tôi vẫn mãi là cô bé quàng khăn đỏ ngây thơ, ngờ nghệch.

Hay có phải bởi vì..

Bởi vì một điều tôi chưa dám công nhận với bản thân mình. Tôi chưa từng ngừng nghĩ về anh, người đàn ông thứ ba của một tuần lễ đặc biệt, người con trai tôi mới nhìn ảnh, chưa gặp mặt nhưng đã đeo dính lấy hồn. Anh trĩu nặng trong tim tôi mọi giây phút, mọi nơi, khiến tôi như một kẻ tội hình kéo theo một gánh nặng lê bước dưới ánh mặt trời bỏng rát, và sẽ không bao giờ tìm được một bóng râm thanh thản.

Ông ta tiễn tôi về tới cửa, nắm lấy tay tôi và hỏi: “Em có biết năm mới tôi ước gì không?”

Tôi lắc đầu lặng lẽ nhìn ông ta.

-Tôi ước năm nay tôi sẽ gặp một người con gái mà tôi sẽ yêu. Rồi tôi sẽ cưới cô ấy làm vợ, sinh ra những đứa con xinh đẹp.

- Em hiểu.

-Biết đâu chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Tôi nói. Tôi không hiểu mình muốn gì trong lúc này, chỉ thấy lòng tôi hoang mang và buồn thê thiết.

Em gái tôi lồng lộn lên. Em tôi không thể hiểu nổi tại sao tôi lại đứng đưng trước những cơ hội mà em cho rằng khó có thể gặp lại lần hai. Tôi chả biết giải thích thế nào với em. Làm sao tôi có thể khiến cho em hiểu tôi không cảm thấy một mối liên hệ tâm linh nào khi ông ta nắm tay tôi.

Có thể, tôi quá lãng mạn.
Bởi tôi vẫn còn tin vào tình yêu.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 19

Si mê

Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không.

(Truyện Kiều- Nguyễn Du)

Tôi bị hút hồn bởi tấm ảnh trên mạng. Anh ngồi trên đi văng, ánh mắt hơi ngược lên. Khuôn mặt cương nghị mà khô ngô và thanh tú, mũi thanh, miệng gọn, mắt sáng, rất đẹp trai và hấp dẫn. Một khuôn mặt hoàn hảo với những đường nét hoàn hảo. Và đặc biệt ánh mắt rất sắc, loáng sáng, cực kỳ thông minh, toát lên lòng tự tin, cháy bỏng bởi đam mê, bừng sáng bởi khát vọng, nhìn thẳng vào tôi. Như một ánh chớp xẹt qua tim.

Điều ấy đã xảy ra như thế nào? Trong chớp mắt giấc mơ của tôi hiển hiện. “Anh cao ngạo ngồi kia mơ gì về thế giới? Em biết anh có một giấc mơ. Em biết anh có một niềm đam mê cháy bỏng. Em biết anh nuôi những ước vọng lớn lao. Em biết anh có một trí thông minh tự nhiên và anh đặt câu hỏi về mọi thứ . Em biết em và anh rất giống nhau. Chúng ta đều là những kẻ ngây thơ lạc loài tin vào những điều chân thành và tốt đẹp với một lòng tin hoang sơ nhất. Chúng ta đều sống quá say mê và quá khao khát tự do. Chúng ta đều quá lãng mạn cho thế giới này.” Và tôi lập tức rơi vào trạng thái mê mẩn.

Mãi sau này tôi mới hiểu ra rằng cú huých của định mệnh đã xảy ra giờ phút tôi tình cờ nhìn thấy tấm ảnh đó. Mọi thứ tiếp theo như email, làm quen, hẹn hò, tìm hiểu, chia cắt, làm lành..., tất cả đều chỉ là thủ tục. Mọi

sự đã an bài. Điều ấy đã xảy ra vào đúng giây phút ấy. Và không gì có thể thay đổi điều đã xảy ra được nữa.

Có điều, giờ phút đó, tôi chưa hiểu hết ý nghĩa của việc này, cũng như trạng thái tình cảm của tôi. Tôi chỉ biết rằng cần phải gặp anh. Và tôi email cho anh, tin tưởng chắc chắn rằng anh sẽ trả lời. Anh phải nhận ra em chứ, dù giữa muôn ngàn người lạ.

Tôi đứng chờ ở đầu phố gần nhà hàng và mỉm cười nhìn anh đi về phía tôi trong buổi hò hẹn đầu tiên. Anh cao lớn và cân đối, dáng người cũng thanh tú như khuôn mặt. Nhìn anh tiến bước về phía mình, tôi bỗng có cảm giác như mình đang chạy trước thời gian, giống như tôi đang đứng ở chỗ này nhưng không phải ở thời điểm này, mà như đứng từ tương lai nhìn về khi cả linh hồn tôi cảm thấy dáng người đàn ông đang bước tới kia thật thân thuộc như đã là của tôi rất lâu rồi. Và tôi nghĩ: “Thế đấy. Hóa ra là mọi sự đã diễn ra như thế này đây.”

Khi anh bước tới, chúng tôi nhìn vào mắt nhau. Và cả thế giới quay cuồng. Một cảm giác lạ lùng mãnh liệt mà tôi chưa kịp gọi tên như truyền thẳng từ ánh mắt anh, bất ngờ xông thẳng vào bóp nghẹn trái tim tôi khiến tôi gần như ngạt thở. Ánh mắt ấy! Ánh mắt ấy! Vừa cương nghị vừa mềm mại. Vừa thông minh vừa say đắm. Vừa mạnh mẽ vừa hoang dại. Vừa cao ngạo vừa thiết tha. Khiến một sự êm dịu sung sướng tới cùng cực tan chảy trong tôi làm tôi tự động mỉm cười và muốn rơi nước mắt. Khiến tôi càng cuốn vào ánh mắt anh càng sâu, càng mê mẩn lạc bước, không còn rõ bắt đầu ở đâu và kết thúc ở đâu. Khiến tôi như rơi, như bay, như mê, như tỉnh, muốn tha thiết cầu xin thêm nữa, lại như muốn giăng tim ra khỏi lồng ngực bởi không chịu đựng được một cảm giác âu yếm và khát khao tột đỉnh làm môi mọng hé mở, ngực căng lên, tay nóng bỏng, chân mềm nhũn và thân hình

tỏa hương. Hình như giây phút đó linh hồn chúng tôi đã chạm vào nhau không cần lời nói. Giây phút đó, cánh cửa bí mật của vũ trụ như mở toang và tôi khám phá ra điều kì diệu của thế giới. Và từ đây bầu trời và mặt đất sẽ biết hát ca.

Cố gắng định thần lại, mặt tôi đỏ bừng, miệng tôi không thể ngừng mỉm cười, và dù rất muốn, tôi vẫn không thể rời mắt khỏi đôi mắt bừng sáng của anh. Tôi chỉ ước gì anh cầm lấy tay tôi và đi sát bên tôi, chạm vào thân hình. Anh cũng cười nhìn tôi, và chúng tôi say sưa nhìn nhau cười hết cỡ như những kẻ dở hơi. Tôi không thể ngừng cười, tôi phát hiện ra là bây giờ cái gì cũng khiến tôi thấy buồn cười. Tôi chắc chắn cả khuôn mặt tôi cũng bừng lên một thứ ánh sáng tươi tắn tới lạ lùng. Tôi thấy cả tôi cười phản chiếu trong ánh mắt đăm đõi của anh.

Rồi anh bắt đầu vấp liên tục, và tôi lại phát hiện là anh nháy mắt liên tục, và một bên má cứ chốc lại giật giật. Tôi nhìn đi nhìn lại, quái thật, đường rất phẳng mà sao vấp nhiều thế. Một lúc sau, tôi thấy hình như mắt tôi cũng bắt đầu chớp nhiều hơn vì cứ nhìn mãi vào đôi mắt chốc chốc lại nháy liên tục như không kiềm chế nổi. Có lẽ bởi anh quá xúc động. Hình như tôi mới là kẻ lấy lại được bình tĩnh, còn anh giống như vẫn quá bối rối trong lòng.

Vừa bước vào tiệm ăn tôi đã thích nơi này. Đó là một tiệm ăn Nhật thuần khiết, đầu bếp người Nhật, người phục vụ toàn là những cô gái Nhật dáng mặt trẻ thơ bởi làn da trắng mịn màng, mắt dài và nhỏ, mái tóc đen, thân hình cao, uyển chuyển. Trên tường trang trí những bức tranh hoa anh đào và núi tuyết. Các bàn ăn kê khá cách xa và riêng biệt với ánh đèn thấp thoáng trong tiếng nhạc Nhật nghe vừa lạ vừa quen. Hình như đó là một bài dân ca rộn ràng mùa xuân tôi đã từng nghe ở đâu đó.

Trong ánh sáng của tiệm ăn tôi có cơ hội ngắm kỹ anh hơn. Khuôn mặt anh có cái sắc sảo thông minh của một người làm khoa học, lại có cái hoang dại quyến rũ, hút hồn người đối diện của một tài tử điện ảnh, bừng sáng ánh hào quang của trí tuệ, lại đăm đõi như mời gọi một sự vượt ve. Tôi bị cuốn vào vẻ hấp dẫn không cưỡng nổi tỏa ra từ ánh mắt. Tôi như bước vào một vùng không khí khác lạ, được truyền như một thứ năng lượng nào đó, hồi hộp, choáng váng, ngây ngất, say sưa, muốn hát lên, muốn gào lên, muốn cười khanh khách, muốn nhảy múa bởi một niềm hứng khởi mới mẻ lạ lùng cứ tức tràn trong lồng ngực.

Anh nói ngắn, hài hước, đôi lúc châm biếm nhưng rất thẳng thắn. Cái điều mà tôi linh cảm khi nhìn thấy tấm ảnh, tôi nhận ra khi gặp anh. Anh, một cậu bé nhà quê quá trung thực. Anh, một nhà khoa học say mê và đãng trí. Anh thực sự tin tưởng vào sự trung thực trong sạch, vào điều tử tế đến cũ kỹ. Anh, khuôn mặt chói lọi mê đắm như mặt trời khi miêu tả những công trình khoa học mà anh theo đuổi. Anh quyến rũ nhất khi anh nói về niềm say mê nghiên cứu và khám phá, niềm say mê hừng hực như là sự sống, là ngọn lửa thấp sáng linh hồn.

Điều gì đã xảy ra với tôi thế này? Cuối bữa ăn, tôi không uống mà ngà ngà say.

Khi chúng tôi bước ra khỏi tiệm ăn, đêm vẫn còn sớm, anh rủ tôi đi bộ dọc con phố vắng có những vòm cây, nhìn qua cửa kính vào tiệm bán đồ gỗ gia đình đã đóng cửa đêm, im lìm nằm những bộ bàn ghế cổ điển và trang nhã, với bình hoa lan trắng muốt. Phố đêm dịu dàng bóng hoàng lan tỏa, thoáng hoa rơi trên tóc, tiếng rơi khe âm thầm như đêm lặng lẽ, êm đềm như một khúc nhạc mơ màng.

Không định trước, nhưng cả hai đều không muốn về, chúng tôi bước vào một câu lạc bộ đông nghẹt, tối om, chỉ có ánh đèn sân khấu là sáng và có một nhà tấu hài đang kể những câu chuyện khiến cả đám đông cười nghiêng ngả. Biểu diễn trên sân khấu là một chàng trai châu Á khoảng 28, 29 tuổi có khuôn mặt rất cuốn hút và rất duyên, anh chỉ cần mở miệng ra, chưa cần biết nói gì tôi đã muốn ôm bụng cười. Chưa bao giờ tôi cười nhiều tới thế, cười tới ngạt thở, cười tới đau hết cơ mặt, cười tới suýt ngã vào anh.

Khi tôi ngừng đợt cười, anh xích lại gần tôi hơn tôi, tưởng như không thể gần hơn được nữa, trừ khi hai người ngồi chung ghế, điều mà không hiểu sao tôi rất muốn lúc này. Tôi nghe được cả hơi thở của anh. Chúng tôi cứ cựa quậy bên nhau trong bóng tối. Tôi không dám quay sang và nóng rục lên, đôi vai trần run rẩy. Tôi hồi hộp căng thẳng chờ một điều gì sẽ xảy. Rồi tôi cảm thấy bàn tay anh rụt rè choàng tay qua vai tôi, tay kia nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi như một lời dò hỏi. Một hơi ấm dịu dàng không lời tỏa lên từ bàn tay, những ngón tay anh đan lấy tay tôi lan tới tim tôi một mối liên hệ vô hình khiến lòng tôi sung sướng và ấm áp. Tôi quay sang, chạm vào đôi mắt sáng như sao trong đêm tối. Và chúng tôi không cần nhìn nhau, nhưng cứ im lặng nắm lấy tay nhau trong bóng tối đồng lõa, trong câu lạc bộ sặc mùi bia và tiếng cười như bom nổ xung quanh. Không có gì có thể can thiệp vào sự ngọt ngào dâng lên như từng đợt sóng mà tôi cảm thấy trong lòng lúc này.

Buổi diễn tan, tôi chông chênh bước ra cửa, có lẽ tại trời tối, có lẽ tại giày cao, có lẽ tại tôi quá lúng túng, tôi ngã oạch một cái đầu điếng gần như không đi được nữa. Anh nắm lấy tay đỡ tôi đứng dậy, bảo sẽ chở tôi về nhà vì tôi không nên tự lái xe. Ngồi vào xe của anh, thoáng quay sang, giật

mình nhìn khuôn mặt tuấn tú mà cương nghị, đẹp như tạc tượng của anh hắt lên dưới ánh trăng mờ soi vào ô tô, trái tim tôi nhói buốt và gần như không thở được.

Đưa tôi tới cửa, anh chào tạm biệt. Giây phút anh sắp quay người đi , tự nhiên tôi thấy tim như hụt hẫng, rồi nhìn theo bóng anh xa dần, nghe lòng buồn khó tả vì chia cách, dù chỉ là một ngày đêm.

Anh về rồi, tôi tắt đèn, ngồi ôm gối rất lâu trên giường, tôi không ngủ được vì vẫn như ngạt thở khi nhớ tới khuôn mặt người con trai mới gặp, nghe tim đập thành thịch như ngựa chạy trong đêm khuya, cảm thấy giống như tôi đã hụt hơi rồi, nhưng chờ mãi mà nó chưa về nhịp đập bình thường. Mắt mở to trong bóng tối mát lạnh và ẩm ướt, tôi im lặng nghe lòng cuộn trào những đợt khí mới, mãnh liệt, lạ lùng và đầy hưng phấn.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 20

Valentine

Tuần trước ngày Valentine, nhà khoa học gọi điện cho tôi ba lần, lần nào cũng để tin nhắn muốn tôi gọi lại vì anh muốn biết tôi thích loại đồ ăn gì để anh mời chọn nhà hàng mời tôi ăn tối Valentine. Dù anh là chàng trai đã ở trong tôi mọi lúc mọi nơi, khi vừa thức dậy, và khi đi ngủ, tôi vẫn cứ lần lữa mãi không gọi lại cho tới buổi tối cuối cùng trước ngày Valentine. Bởi tôi sợ phải thực hiện cái quyết định mà tôi tự đưa ra. Đã vài tuần trôi qua. Chúng tôi gặp nhau tới bốn lần một tuần, càng gặp nhiều tôi càng thấy không đủ, càng vui sướng, càng mê mẩn và càng hoang mang.

Tôi rơi hoang mang vì một lần, tôi chợt hỏi:

- Anh có muốn có con không?

- Anh cũng không rõ nữa. Anh trả lời.

Và tôi như ngã lộn từ trên đỉnh núi xuống đất. Nếu đến thời điểm này của cuộc đời mà anh còn không rõ, thì tới bao giờ anh mới rõ?

Vì thế, tuần này, tôi phải chia tay với anh. Trước khi tôi quá gắn bó tới mức vì chiều ý anh mà không cần biết là tôi muốn gì. Trước khi quá muộn.

-Chào em. Anh vui sướng. – Anh gọi em mấy lần. Em thích kiểu đồ ăn nào để anh gọi điện lấy chỗ trước. Ngày mai chắc là các tiệm ăn đông lắm nên phải gọi sớm.

Tôi nhắm mắt tận hưởng lời mời. Tôi nhìn thấy chiếc váy màu xanh có những bông hoa bạc mà tôi sẽ mặc đi chơi với anh. Tôi nhìn thấy khuôn mặt anh khô ngô ngời sáng và đôi mắt như ánh sao. Tôi ước ao tới những giây phút ngồi bên anh, nắm tay và nhìn ngắm khuôn mặt anh.

Tôi phải cố gắng ép buộc mình thốt lên những lời mà lòng không muốn. Giọng tôi run run gần như nghẹn lại. Trời ơi, tôi sẵn sàng đổi cả thế giới để không phải nói những lời này.

- Em..Em không biết là chúng ta có nên đi chơi Valentine cùng nhau không.

Em nghĩ.... Em rất thích anh. Nhưng anh không đi về hướng em đi....

Ý nghĩ nóng bừng chạy như hoảng loạn trong tôi “Em quá bị hấp dẫn bởi anh, nên em phải rời xa anh, trước khi em quên hết lý trí, không cần tương lai, nhắm mắt theo anh. Anh nguy hiểm như một ngọn núi lửa, hoang dại như như con sóng ngoài biển kia, say mê như cơn gió trên trời. Anh sẽ làm em quên mẹ cha, quên người thân thích, quên cái khuôn mẫu cuộc sống mà em được dạy dỗ. Em biết chỉ cần thêm một lần gặp nữa thôi, anh nói gì em cũng sẽ nghe theo bởi sẽ không thể rời xa anh được nữa. Cuộc sống với anh sẽ không giống như em sắp đặt, nó sẽ như thế nào, trôi về đâu em cũng chẳng rõ nữa. Em chỉ biết rằng em sẽ chẳng cần biết, miễn là ở đó có anh. Vì thế, em phải nhanh chóng rời xa anh.”

Tôi có bị lẫn lộn mê sáng hay không?

Tôi gần như không thể nói được nữa vì nước mắt bắt đầu chảy ra đầm đìa .
Tôi bặm môi lại. Đầu dây bên kia im lặng, như rất bất ngờ. Một lúc sau, tôi nghe chỉ nghe anh nói
-Ồ.

Rồi một lúc sau, lại nghe nói:

-Vậy thì chào em.

Dập máy điện thoại rồi tôi bật khóc nức nở. Giống như một vết chém ngang bất ngờ. Vô hình mà vẫn cảm thấy máu tươi tuôn xối xả.

Tôi khóc suốt đêm tới khi mệt quá ngủ thiếp đi. Khuôn mặt tằm trong nước mắt. Tôi vẫn không thể ngừng khóc.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nước mắt đã khô trên gôi, còn tóc thì vẫn hơi bết lại. Tôi dậy sớm và lật bết chuẩn bị đi làm. Buổi sáng lạnh đầy sương, má lạnh, tay buốt, hơi thở ra như khói. Ánh sáng ngà ngà và phố rất vắng. Lòng tôi buồn thê thiết sau cuộc nói chuyện với anh. Tôi bước đi nhẹ bồng, và chống chệnh, mất thăng bằng. Hình như, tôi đã phạm một sai lầm kinh

khủng. Và đến bây giờ, tôi vẫn còn choáng váng không tin được.

Tôi nhìn thấy cậu ta từ xa. Cậu ta đứng trước cổng công ty. Tôi định rẽ sang đường khác. Nhưng không kịp nữa rồi, cậu ta đã nhìn thấy tôi. Tôi đành mỉm cười và đi tới, chân bước mà lòng ngại ngùng, lúng túng. Cậu ta ôm trên tay một bó hoa hồng đỏ lớn. Và hôm nay là Valentine.

Tôi thường gọi S. là “cậu bé xe bus” vì tôi gặp cậu ta trên xe bus. Tôi thực ra không quen S nhưng chúng tôi có chung một người bạn là một cô người Việt gốc Tàu chợ lớn. Chúng tôi làm gần chỗ với nhau nên thỉnh thoảng đi ăn trưa cùng. S có bố là người Philipine, mẹ người Trung Quốc. Trông cậu có vẻ giống người Trung Quốc hơn, mắt đen, một mí, khuôn mặt dài, tuấn tú, nhìn nghiêng khá cương nghị, mũi cao, miệng gọn, tóc đen và quăn, môi đỏ chót như con gái. S. đi làm có một cái cặp đeo, trông chín chu như một cậu học trò. S. còn rất trẻ, như mới ra trường, và kém tôi 4 tuổi.

Không hiểu bằng cách nào, S. hỏi được email và điện thoại của tôi từ cô bạn. Cậu ta rất hay email cho tôi, thường là mời đi ăn trưa. Có nhiều buổi tối, cậu ta gọi điện chỉ để hỏi thăm. Tôi thường không bao giờ trả lời cả email và điện thoại.

Rất nhiều khi tôi bắt gặp cậu đi lang thang gần công ty tôi. Khi gặp tôi, có một ánh sáng nào đó lướt qua mắt, và S. luôn như muốn nói điều gì hơn là một câu chào. Tôi thường bước nhanh, gật đầu chào và bước qua cậu ta. Cậu ta thường nhìn theo với ánh nhìn lặng lẽ, tần ngần.

Từ lúc nào không rõ, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt S. bởi tôi sợ ánh mắt chân thành tố cáo một lòng ngưỡng mộ thành thật, một niềm say mê không thể chối cãi, một lời mời gọi tôi không thể đáp lại. Tôi cũng đã từng qua những tháng ngày như cậu, ngây thơ, háo hức, tin tưởng rằng mọi điều đều có thể, sẵn sàng giúp đỡ, sẵn sàng mỉm cười, và sẵn sàng đi tới cùng trời cuối đất.

S. quá hiền lành và thành thật. Tôi cứ nghĩ nếu S. rơi vào tay một người

con gái quái quỷ nào đó, thì cô ta sẽ biến cảm tình của cậu thành cái roi quật trên đầu cậu, biến cậu thành một kẻ nô lệ tận tụy và trung thành. Và cậu sẽ vui lòng làm vậy. Tôi biết cậu sẽ vui lòng làm vậy. Cậu như mang trong mình cái bất di bất dịch của đàn ông châu Á. Cậu sẽ vui lòng suốt đời vun vén một gia đình với một người đàn bà.

Có lúc, đi thoáng qua, cảm thấy ánh mắt cậu buồn rầu sau lưng tôi, tôi giật mình nghĩ, hình như cũng có một thời mình như thế này, đi gần công ty của Mr.Big, lang thang qua chỗ ngồi trên biển của anh ta, tình cờ đi qua khu nhà anh ở, trở lại những tiệm ăn ngày xưa. Anh vẫn ở đâu đó, đâu đó trong tôi mà không một ngày trôi qua tôi không nhớ, mà tôi không cảm thấy cái trống hoác của một nỗi tuyệt vọng và khao khát không thể xoa dịu. Còn anh? Có lẽ nếu nhìn thấy tôi, anh cũng sẽ tỉnh bơ lướt qua như tôi tỉnh bơ lướt qua S. không vương vấn. Tôi có buồn không? S. có buồn không?

Hôm nay tôi đi làm rất sớm. Vậy mà S. còn tới sớm hơn. Không biết S. đã đứng chờ ngoài trời giá lạnh bao lâu rồi. Hình như sương đã phủ trên mái tóc quăn đen. Cậu mặc một cái áo khoác dài tới đầu gối, đeo cặp dây dài, bên trong một bộ vét đen, có áo sơ mi xanh thẫm cổ đứng, trông hồi hộp và nghiêm chỉnh như một cậu học trò tới trường trả bài.

S. đứng chẵn ngay ở cổng vào công ty, nên chả còn cách nào khác, tôi phải bước tiếp. Hình như chỉ có tôi là người lúng túng, còn cậu thì nhẫn nại, chờ đợi, bình thản và lạng lẽ, như đã quyết định rồi. Da mặt S. se lại vì lạnh. Làn môi thường ngày đỏ chót của cậu hơi tái đi. Cậu nói: “Chúc mừng Valentine” và tặng tôi bó hoa hồng đỏ rực. Giọng cậu hơi run run nhưng từng từ ngữ rõ ràng, rành mạch như cậu đã tập dượt lâu rồi. Tôi đỡ lấy bó hoa, bàn tay tôi lướt nhẹ qua ngón út của cậu. Một thoáng rùng mình, tôi thấy cậu run run để tay vào túi quần. S. có vẻ hồi hộp và sung sướng. Khuôn mặt cậu hiền lành với một nụ cười bẽn lẽn. Ánh mắt lấp lánh không rời khỏi khuôn mặt tôi. Tôi thực sự không muốn nhận hoa của cậu trong ngày Valentine, nhưng tôi không đành lòng từ chối khi nhìn thấy ánh mắt

ấy. Tôi cảm ơn rồi làm như vội vã chào và đi khuất sau cánh cửa cơ quan.

Tôi bấm thang máy, chiếc cửa mở ra từ từ. Tôi đứng tần ngần nhìn cánh cửa mở ra, rồi khép lại. Tôi quay đầu đi ra cổng. Cậu vẫn đứng ngoài trời lạnh, nghiêm trang như thế, không động đậy, như đang đắm chìm trong suy nghĩ nào đó. Khói lạnh phủ xuống thân hình cậu. Tôi đặt bàn tay lạnh lên má cậu. Cậu ta đắm đắm và run rẩy nhìn tôi. Tôi ước gì có thể nói một lời dịu ngọt. Tôi quay đi và bước nhanh khuất vào thang máy. Lần này tôi đi hẳn. Tôi vẫn nhớ, tôi không dám nhìn vào mắt S. Và tôi chỉ đứng tới ngực cậu. Khuôn ngực to, rộng, tỏa ra mùi thơm ngát của hoa hồng.

Tôi đi tìm một chiếc lọ to và cắm hoa vào, để lên bàn làm việc, có mấy cô đồng nghiệp đi qua liếc nhìn tò mò, hỏi có phải hoa bạn trai tặng không, tôi nói không.

Hai tư bông hồng vươn cao kiêu hãnh, thắm thiết, ướt sương, tuyệt đẹp, sáng bừng một góc phòng. Màu đỏ thắm tới nhức nhối, có cảm tưởng nếu bóc từng lượt ra thì bên trong vẫn là màu thắm tươi ấy, thắm tới tận trái tim. Đến giữa buổi sáng, hương hồng bắt đầu tỏa ra thơm ngát, dạt dào, quyến luyến mái tóc, bờ môi, lan vào ngõ ngách của quần áo. Mùi thơm da diết, mời mọc, khêu gợi. Nồng nàn như một tình yêu.

Ngày lễ tình yêu trôi qua nhộn nhịp ở cơ quan. Có rất nhiều cô gái được người yêu gửi hoa tới. Ít ra bó hoa hồng S. cũng khiến tôi thấy đỡ lạc lõng. Nhưng tôi vẫn như người đi trong mơ, tâm trạng rất hoang mang, khó chịu, lòng nặng trĩu như có một việc gì to lớn lắm cần phải làm, mà tôi chưa làm xong.

Tôi về tới nhà trong tiếng chuông điện thoại reo liên tục. Tôi tần ngần nhấn máy. Người bác sĩ nói ông muốn đến chúc mừng tôi nhân ngày Valentine. Tôi ngó qua cửa sổ, thấy ông đã đứng bên kia đường. Hẳn ông nhìn thấy tôi đi vào nhà nhưng không đường đột tới chào. Ông gọi điện trước, để hỏi

xem liệu tôi có thể tiếp ông không. Ông vẫn khéo léo và lịch sự như thế. Tôi đi ra ngoài cửa. Chúng tôi lại đứng dưới vòm cây nhìn góc phố lặng lẽ, yên tĩnh, nghe đêm mơ hồ rì rào, thoang thoảng đâu đây mùi hoa. Ông muốn ôm lấy tôi, tìm cách hôn lên môi. Tôi thấy máu nóng lên mà lòng vẫn trống rỗng và tim vẫn lạnh buốt.

Trong đầu tôi, hiện ra hình ảnh của anh, khuôn mặt tuấn tú và đôi mắt sáng loáng. Tôi cứ nhìn hút theo khuôn mặt ấy mà không thể rời mắt nổi. Tôi bỗng nhận ra rằng tôi vẫn đang nhớ anh da diết, từng phút, từng giây. Và phải rồi, anh chính là nguyên nhân của tâm trạng bất an quay quắt đến khùng điên này.

Tôi gỡ khỏi tay người bác sĩ và bước nhanh qua đường. Người ta có thể lừa dối người khác, nhưng không thể lừa dối bản thân mình.

Tôi về nhà, cứ nhìn mãi tấm ảnh của anh và khóc nức nở, y hệt như đêm qua, khi tôi vội vàng nói lời chia tay. Sao tôi bỗng hoang mang thế này? Sao cứ nghĩ tới anh là nước mắt rơi? Sao tôi không thể chìa tay ra, để yên cho anh dẫn đi? Sao tôi cứ phải ngộ nguây, quậy phá, đập vỡ, làm hỏng những điều quý giá mà chính mình mất bao công tìm kiếm? Sao tôi lại cứ phải làm “cô dâu chạy trốn”? Có phải vì tôi đã trải qua nhiều đổ vỡ, nên không còn tin vào hạnh phúc? Có phải tôi sợ người con trai có tác động sâu sắc với lòng tôi, có thể khiến tôi rơi nước mắt, có thể khiến tôi buồn vui? Có phải tôi sợ không còn tự chủ khi ở bên anh? Có phải tôi sợ phải thực sự mở lòng cho một người? Tôi sợ đau khổ? Hay sợ hạnh phúc?

Những ý nghĩ này như ánh mặt trời lóe sáng trong tôi, phơi bày mọi cảm giác dưới một thứ ánh sáng đơn giản, rõ ràng của sự thật. Tôi đã nhận ra “vấn đề” của mình. Tôi nhận ra mình đã sai lầm. Nhưng tôi biết làm thế nào bây giờ, lời nói ra rồi làm sao lấy lại. Tôi đã làm anh thất vọng và đau lòng rồi. Chia tay với anh đúng ngày Valentine, làm sao anh có thể tha thứ cho tôi? Lòng tôi hoảng hốt như rơi xuống một vực sâu thăm thẳm khi

thoáng nghĩ rằng có thể tôi sẽ mãi mãi không bao giờ được gặp lại anh nữa. Và tôi khóc như mưa.

Lần đầu tiên sau rất nhiều năm ráo hoảnh, tôi khóc như trả nợ cuộc đời . Nước mắt chảy khắp khuôn mặt xuống cổ, rơi vào bàn tay , ướt sũng áo. Nước mắt chảy thành biển khơi. Nước mắt trào lên tất cả những buồn vui. Nước mắt cởi trói mọi cảm xúc. Và lạ lùng thay, trong biển nước mắt tôi bỗng thấy nhẹ bỗng, giải thoát, lòng mềm lại. Tôi khám phá ra rằng, thật dễ chịu làm sao, khi ta có thể ngồi bệt xuống, và chỉ khóc mà thôi. Không cần phải làm gì cả, chỉ khóc mà thôi. Nước mắt là người bạn chân thành. Nước mắt là sức mạnh cứu rỗi. Nước mắt như cơn mưa mùa hạ, quét sạch những góc ngách của lòng tôi. Trôi đi, trôi đi những khát khao kìm nén. Trôi đi, trôi đi những thất vọng ,đau buồn. Trôi đi, trôi đi những cuộc tình dang dở. Tôi nhận ra rằng tôi cần được khóc như thế từ rất lâu rồi. Và anh chính là người mở cửa cảm xúc lòng tôi khiến nó vùng lên như thác lũ, phá tung mọi thành quách, ào ào đổ xuống, gột rửa linh hồn.

Tôi đã trải qua một ngày Valentine kỳ lạ nhất trong đời, nhận hoa của một người cậu bé, gặp một người đàn ông , và kinh hoàng nhận ra trong nước mắt rằng tôi thực sự muốn ở bên một người khác.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 21

Mùa xuân, cá hồi nướng và rượu vang đỏ.

Tình yêu là điều không thể tưởng tượng nổi

Khi ta chạm vào nhau(Sưu tâm)

Tôi nhìn đồng hồ, đã 20 tiếng kể từ lần cuối tôi nói chuyện với anh. Hai mươi tiếng dài nhất mà tôi từng trải qua. Hai mươi tiếng mà tôi và anh ngăn cách. Hai mươi tiếng tôi trải qua cảm giác mất anh. Hai mươi tiếng để tôi khám phá ra điều quan trọng mà tôi chưa biết về bản thân mình. Hai mươi tiếng hỗn độn cảm xúc.

Tôi bỗng nhận ra rằng không thể để thêm một giây phút nào khác trôi qua mà không cho anh biết cảm giác thực của tôi. Có thể điều tôi nói ra sẽ chẳng thay đổi được gì nữa cả. Nhưng tôi cần phải cho anh biết. Nếu không, tôi sẽ mãi mãi ân hận. Tôi vội vã ngồi vào bàn máy tính để email cho anh. Tôi nghĩ tới việc gọi điện thoại, nhưng lại muốn anh có thời gian suy nghĩ và hoàn toàn quyết định. Ngồi trước máy tính rất lâu, tôi viết rồi lại xóa. Mỗi lời viết ra đều nghe thật lạnh lùng, khách sáo so với những tình cảm nồng cháy trong lòng.

“Em rất xin lỗi vì lời nói hấp tấp hôm qua. Đó không thực sự là ý nghĩ của em. Em rất muốn gặp lại anh. Nếu anh cũng nghĩ như em, mời anh tới nhà chơi vào tối thứ bảy tuần này. Em đã mua cá hồi, món ăn mà anh thích từ đầu tuần. Nếu anh không trả lời email này, em cũng hiểu và em mong anh luôn hạnh phúc.”. P.S: Nếu anh không tới, thì cá hồi hỏng mất thôi.”

Tôi gửi email đi lòng bình tĩnh lạ lùng. Như một sự yên ắng của đất trời giây phút trước khi giông bão kéo tới. Tôi len lén hi vọng rằng tôi vẫn còn hi vọng. Nhưng tôi cũng chuẩn bị để bình tĩnh đón nhận cho điều xấu nhất xảy ra. Là tiếp tục bước trong cuộc đời này mà không có anh nắm tay bên cạnh. Kinh nghiệm dạy cho tôi sự bình tĩnh trong giây phút gần như hoảng loạn này. Kinh nghiệm thật đáng quý vì mỗi kinh nghiệm đều phải trả giá bằng biết bao đớn đau và nước mắt.

Thế rồi anh cũng trả lời email. Anh viết: “Anh không biết là em có món cá hồi, hẹn em 7h tối thứ bảy.”

Tôi mừng rơi nước mắt. Thật lạ lùng, mọi chuyện động đến anh đều khiến tôi cảm động tới rơi nước mắt. Tại sao, rất nhiều khi, trái tim ta mỉm cười và mắt ta đẫm nước?

Sáng thứ bảy, tôi dậy thật sớm, lao vào dọn dẹp nhà cửa, cọ rửa từ phòng khách tới nhà tắm, nhà bếp, lau bàn, rửa kính, hút bụi nhà, mở cửa sổ cho khí trời mát mẻ tràn vào. Ngôi nhà ngập tràn gió biển và nắng vàng ươm dát trên bậc thềm. Thoáng nghe từ vườn tiếng chim kêu riu rít. Có điều gì rộn rã và rục rờ khiến lòng muốn hát ca.

Đi qua cổng một đoạn, tôi bỗng dừng lại ngẩn ngơ ngó quanh một hồi. Tôi cảm thấy như không gian có gì khác mà không thể gọi tên. Một cái gì đó mới lạ, ngỡ ngàng, rục rờ, chớp qua giác quan của tôi trong một phần triệu giây nhưng lập tức để lại dấu ấn run rẩy, man mác khiến khiến mắt mở to hơn, mũi phồng lên, và môi mềm ẩm ướt, mắt óng ánh sáng. Nhất định, một sự thay đổi rất tinh tế và mới lạ đã xảy ra ở con đường quen thuộc này. Tôi có thể nghĩ thấy, sờ thấy điều thoáng qua ấy, rất nhanh và rất sắc, như một thoáng chớp bắt gặp lại của một điều hạnh phúc xảy ra trong quá khứ khiến trái tim ta mỉm cười. Tôi cứ đứng tần ngần nhìn quanh, gió thổi tự do, tóc bay cuộn lấy má. Cùng với làn gió, một làn hương lạ thoang thoang, nhẹ bỗng, như có, như không, khẽ trườn qua tóc, thoang lên môi, phủ lấy hàng mi. Tôi nhìn về phía hương bay tới, đó là con đường mà tôi vừa mới bước qua và phát hiện ra.

Cây đầu ngõ bỗng ngập tràn hoa đỏ. Suốt nhiều tháng, ngày nào tôi cũng đi qua con đường này và thấy những cành cây trụi lá xò ra khẳng khiu nâu sồng như những ngón tay gầy guộc nhỏ trên một thân cây cô đơn. Vậy mà hình như chỉ sau đêm qua, hoa ở đâu rủ về rừng rưng đỏ đầy cành. Màu thắm thiết của những bông hoa trên những cành khô không lá đẹp một vẻ nào nùng và thách thức. Tôi ngỡ ngẩn nhận ra rằng bây giờ mới là cuối tháng 2, nhưng mùa xuân tới sớm và đất trời quanh tôi đang chực quật chuyển mình.

Giỏ trong tay, tôi lại tiếp tục bước, lòng ngân nga một giai điệu chợt đến.

Tôi phấn chấn dự định một bữa ăn kiểu Ý, súp rau, cá hồi nướng, mì ống, và salad, nướng thêm bánh để tráng miệng cùng hoa quả.

Nấu ăn bao giờ cũng khiến tôi thư giãn, mang lại cho tôi một niềm vui phấn chấn và một hạnh phúc thanh bình.

Chuẩn bị sẵn sàng các món sẵn sàng để nấu và bày biện bàn ăn, tôi trải khăn trải bàn màu kem nhạt, thêu ren, đặt lọ hoa đồng nội màu màu vàng và tím ở giữa bàn, xếp đĩa ăn và đĩa cùng khăn ăn trắng. Rồi tôi nhìn đồng hồ, còn khoảng một tiếng nữa thì tới giờ hẹn. Tôi tắm loại sữa thơm mùi hoa quả, trang điểm nhẹ, trút khỏi bộ đồ làm bếp với chiếc tạp dề, thay i mặc một chiếc váy cocktail màu đen, hiệu yêu thích Bebe. Đồ Bebe tôn dáng, trẻ trung và thanh mảnh, dài các và gợi cảm, quyến rũ bởi một thoáng kiêu kì, thoáng bí hiểm, rất lạ, lại rất riêng. Khi mặc đồ Bebe, tôi thấy mình là cô gái đó , và cả thế giới ở dưới ngón tay chinh phục của tôi. Tôi bỏ những đồ đã chuẩn bị vào lò và hẹn giờ để thức ăn chín vừa kịp giờ ăn. Xong xuôi, tôi chọn một đĩa nhạc không lời dễ nghe, với những bài ca nhẹ nhàng tươi tắn như mặt trời lên, như suối chảy, như gió hát ca, như bóng hoàng hôn thơ mộng, như một cô gái một ngày kia gặp một chàng trai và một câu chuyện mới bắt đầu.

Có lẽ hạnh phúc cuộc đời cũng giản dị như thế này thôi, nghỉ ngơi, nấu những món ăn ngon, và ngồi cửa nhìn lũ chim ríu rít chuyền cànch đợi người yêu dấu tới.

Đúng 7h tối, chuông cửa reo. Anh hiện ra sau cánh cửa mở, chỉnh tề, tươi tắn, quần jean và áo sơ mi, tay cầm một chai rượu. Chúng tôi mỉm cười nhìn nhau, ngỡ ngàng ngừng, say đắm. Tôi cố kiềm chế không đưa tay chạm vào khuôn mặt anh như tôi vẫn luôn luôn muốn làm thế. Tôi tránh khỏi cửa nhường đường cho anh vào nhà, khẽ liếc rất nhanh và thầm bắn khoản không hiểu cảm giác của anh ra sao và anh nghĩ gì vì những hành động đột ngột khó giải thích của tôi.

Anh không tỏ dấu hiệu gì về chuyện đã qua cả, chỉ cho tôi xem chai rượu và giải thích:

-Nghe em bảo sẽ nấu mì Ý và cá hồi anh mang chai rượu này chắc hợp. Đây là rượu đỏ, anh mua từ năm ngoái khi anh lái xe đi thăm các trang trại

trông nho và làm rượu ở thung lũng Napa vùng bắc California. Một khi nào đó, anh muốn cùng em đi thăm lại thung lũng này. Anh chắc là em sẽ rất thích.

-Anh thích rượu đỏ không chỉ vì vị của nó mà còn vì rượu đỏ rất tốt cho sức khỏe, đặc biệt là có lợi cho tim. Anh thử hàng chục loại rượu ở thung lũng từ các nông trại khác nhau, cuối cùng chọn loại này. Tên của nó là Menage a trois. Em biết tiếng Pháp nên chắc hiểu nghĩa của từ này. - Anh nháy mắt.

-Thực ra cái tên này có được vì rượu được chế biến từ ba loại rượu khác nhau là Zinfandel, Cabernet Sauvignon, và Merlot, mỗi loại đóng góp một vị nho đặc biệt làm nên vị tinh tế đa dạng của loại rượu này, vừa dễ uống vừa rất phù hợp với đồ ăn. Em thử xem.”

Anh mở rượu, rót vào hai chiếc ly mà tôi để trên bàn. Tôi hơi nhấp môi, thấy vị hơi ngọt, hơi chát, tươi, đậm chất quả, lại mềm và trơn như lụa, mới nhấp rượu chạm vào lưỡi, chảy xuống cổ họng, khiến cơ thể bắt đầu tê nóng, má hồng lên, mắt lóng lánh, và tai như nghe lời thì thầm của gió thổi qua cánh đồng nho đầy nắng.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt tôi. Qua ly rượu đỏ sáng sủa, tôi thấy mắt anh như đang cười. Anh đưa ngón tay cái lên lau giọt rượu đỏ rớt bên môi tôi và lướt ngón tay . Lưỡi tôi thấy ngọt và chuyển choáng. Tôi đứng im, mắt không rời khỏi mắt anh.

Tiếng đồng hồ ở lò nướng báo đồ ăn chín reo lên làm cả hai giật mình. Anh rời ngón tay theo tôi vào bếp, mũi hít hít hỏi:

- Mùi gì thơm quá?

- Ồ, đó là mùi cá hồi tẩm bơ nướng và chanh nướng.

Bữa ăn trôi qua trong tiếng nhạc dịu dàng. Anh luôn miệng khen đồ ngon và cả hai chúng tôi chén sạch sẽ cả mì ống, cá, bánh mì, salad, lại ăn thêm dâu, đào và bánh mới nướng, cùng nửa chai rượu vang.

Cho đến lúc này tôi vẫn băn khoăn trong lòng vì không rõ anh thực sự đã bỏ qua chuyện tôi đột ngột đòi chia tay.

Anh cùng tôi dọn bàn ăn rồi tới ngồi đi vắng. Anh lấy trong túi ra một hộp nhỏ và nói:

- Anh có quà cho em đây.

Tôi tò mò nhìn theo bàn tay anh mở hộp nhỏ giống như là đồ điện. Thì ra lần trước tới thăm anh thấy cái công tắc đèn của tôi bị hỏng, mỗi lần tôi cần bật đèn lên hay tắt đi thì phải đứng lên cắm điện vào hoặc rút điện ra, rất là bất tiện. Món quà là một kiểu công tắc điện, trông rất đơn giản, chỉ cần cắm vào ổ điện, và đèn cắm vào ở chỗ này. Điều đặc biệt là công tắc hoạt động bằng tiếng động. Tôi chỉ cần ngồi một chỗ, vỗ tay hai tiếng thật đều nhau là đèn bật lên, vỗ ba tiếng thì đèn tắt đi.

Ý tưởng rất đơn giản này không ngờ lại thật thú vị. Tôi và anh ngồi ở đi vắng, thi nhau vỗ tay. Vỗ tay, đèn tắt, vỗ tay, đèn bật. Ho khan hai tiếng, đèn tắt. Ho ba tiếng, đèn bật. Chúng tôi cười khanh khách và nhìn nhau vui sướng. Ô, mà đang cười đèn cũng tự nhiên bật tắt.

Tôi bỗng buột miệng hỏi anh cái điều tôi vẫn băn khoăn:

- Anh không giận em về chuyện vừa qua chứ?

Hình như có thoáng thay đổi tinh tế nào đó trên khuôn mặt anh. Anh vuốt tóc tôi và nói:

- Thì anh vẫn ở đây, bên cạnh em.

Nhưng giọng anh bỗng như chột nhỏ dần: “Em chia tay với anh đúng ngày Valentine.”

Tôi chỉ thoáng nghe mà con tim như tắc nghẹn. Anh hơi nhìn đi chỗ khác, như không muốn tôi thấy anh thoáng cay mắt, giọng nói rất nhỏ, như thoáng hờn dỗi, thoáng đau đớn, lại giống như tôi nghe lầm. Bởi trước đó và cả sau này cũng vậy, chưa bao giờ anh nói một câu có ý trách móc hay hờn dỗi vì bất cứ chuyện gì. Bởi anh tự hào mình là đàn ông. Anh cứ nghĩ là đàn ông phải ghìm nén cảm xúc. Anh tự cho mình cái trọng trách là phải rộng lượng bao dung. Nhưng duy nhất lần này hình như anh đã buột miệng nói ra cái điều làm lòng anh đau. Và không phải là tôi nghe lầm.

Tôi bỗng hiểu ra và nghe lòng nghẹn ngào. Tôi đã giáng cho anh một cú thật đau khi đột ngột đòi chia tay đúng ngày Valentine, khi anh đang phơi phơi ở đỉnh cao hi vọng, còn đang chuẩn bị buổi hò hẹn cùng tôi. Cái cảm giác buốt nhói trong tim, đau đến ngạt thở từ cuộc điện thoại ấy tôi vẫn còn nhớ rõ. Tôi sẽ mãi nhớ ngày Valentine đó, nhớ cảm giác buồn vô hạn khi nói lời chia tay với anh, như là tôi sẽ nằm xuống và chết. Nhưng ít ra, tôi là

người chủ động. Còn anh, đang nuôi dưỡng ước mơ, bị bất ngờ chặt đứt mà không hiểu lý do vì sao, anh choáng váng đến đâu. Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy thương anh quá. Tôi thương anh vậy, sao lại làm anh đau? Anh đau như vậy, chỉ có thể bởi vì thực lòng với tôi.

Và câu nói tưởng thoáng qua ấy đã khiến cả lòng tôi rung chuyển, tôi nghẹn ngào cầm tay anh và mắt tôi đẫm nước: “ Em cũng đã đau lòng biết mấy vì nói ra những lời ấy. Em đã khóc suốt đêm vì nghĩ rằng em sẽ phải xa anh. Từ đây, trừ khi anh rời bỏ em , còn em sẽ không bao giờ tự ý xa anh nữa.”

Tôi hôn lên lòng bàn tay anh, và mắt tôi đẫm nước. Một niềm âu yếm vô bờ tràn ngập hồn. Anh im lặng hôn mỗi ngón tay, ôm lấy và vuốt tóc tôi. Chúng tôi không nói gì cả, im lặng nghe lòng thổn thức.

Rồi anh lần tìm môi tôi, hôn lên làn môi hãy còn ướt nước mắt, hôn khô những giọt lệ trên khuôn mặt, rồi hôn xuống cổ, hôn giữa hai hõm cổ, lên khuôn mặt đẫm nước mắt của tôi. Tôi rướn người ôm lấy anh, áp chặt vào thân hình anh, chìm đắm trong những nụ hôn dài, mềm, và ấm ướt. Lúc đầu, đó là những nụ hôn nhẹ nhàng ru tôi dần vào cảm giác dễ chịu, êm ái. Tôi đã ngừng chảy nước mắt và ngọt ngào tận hưởng làn môi anh. Tôi như đang bồng bềnh trên mây. Rồi thân thể cả hai chúng tôi nóng dần lên và bỗng làn môi anh bỗng trở nên mạnh mẽ, bạo liệt hơn. Gần như không thể thở được bởi run lên vì ham muốn . Tôi ôm cứng lấy anh. Càng ôm chặt càng thấy như không đủ, chỉ muốn ôm chặt thêm, để gần hơn nữa, để hòa tan vào, để trở thành một phần của nhau. ..Ngực tôi căng lên, nhức nhối, anh vùi vào mái miết. Tôi ôm lấy đầu anh, mê đắm bởi sức nặng của anh trên người tôi. Hôn em, hôn em nữa đi. Khi làn da tôi chạm vào làn da anh, tôi như nghe một làn khí nóng lan tỏa tới mỗi tế bào, lan tới đâu làm tôi tan chảy tới đó, khí nóng bùng lên ở mỗi đầu ngón tay, trườn trong thân thể, làm mềm nhũn thân hình , làm rướn lên mỗi đường cong mềm mại, khiến tôi phát điên lên, chơi với áp chặt lấy anh thêm nữa, cuồng nhiệt cắn mạnh vào vai anh, và run rẩy nghe thiên đường mở cửa...

Đầu tiên, tôi cảm thấy như ánh nắng mơn man trên làn da, thấy những màu sắc rực rỡ, hít thở những làn gió trong lành. Rồi tôi thấy như bao trùm bởi dục vọng, vị chocolate, giấc mơ ấm ướt, những vẻ đẹp tinh tế của nghệ

thuật. Rồi tôi cảm thấy toàn bộ thân thể như co lại. Tôi cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, như ngây ngất nghiện, như không có thật, thân hình tan chảy vào mọi sự sống. Và đột ngột điều đó xảy ra, ngoài sự điều khiển của tôi, đổ ụp lên tôi, giống như sóng biển cuốn thân hình mềm nhũn của tôi vào trong nước và tôi buông xuôi không chống cự, chỉ chìm trong làn sóng dâng lên dâng lên mãi. Và trong một giây, trong ánh chớp sáng lòa mê mẩn, tôi hiểu ra điều bí mật vũ trụ. Trong một giây, tôi biết toàn bộ về thế giới. Mọi điều quanh tôi liên kết với tôi và tôi là một phần của chúng. Tôi đi qua thời gian.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 22

Khi nào ta yêu nhau.

*Cái thừa ban đầu lưu luyến ấy
Ngàn năm chưa dễ đã ai quên
(Thế Lữ)*

Từ hôm ấy tôi bước đi ánh sáng tỏa quanh người, một hương thơm bí ẩn tỏa ra từ cơ thể cuốn lấy chân đi, mắt lấp lánh, miệng mỉm cười, môi thắm lại, tóc mượt hơn, làn da căng bóng và mềm mại như được tắm bởi cánh hoa hồng và phủ bằng những nụ hôn bất tận, mỗi bước chân đi bay bổng như đang bước trên mây.

Anh nắm tay tôi bắt đầu một cuộc hành trình diệu ngọt nhất trong đời, cuộc hành trình khám phá lẫn nhau bắt đầu bằng một nỗi ngỡ ngàng e ấp của hai kẻ mới đây thôi còn chưa từng quen biết bỗng đột nhiên và ngỡ ngàng nhận thấy một niềm say mê đặc biệt dành cho nhau nhưng lại chưa thể thú nhận. Tôi hồi hộp và hứng khởi bước chân trần khám phá trên miền đất lạ, rón rén như bước đi trên thảm lá mùa thu nghe lá lạo xào xạc làm kinh động lá, cảm nhận trên thịt da mỗi rung động khe khẽ của tâm hồn.

Đó là chuỗi ngày hò hẹn như một tràng cười bất tận. Tôi vội vàng tận hưởng, sợ mọi thứ tan biến vào khoảng không, sợ ngày không đủ dài và đêm không đủ sâu. Chúng tôi gặp nhau tới bốn, năm lần mỗi tuần, đi ăn, đi chơi, đi xem phim, đạp xe bên vịnh, càng gặp nhiều càng không thấy đủ, càng cùng nhau càng ngạc nhiên sao những việc bình thường vẫn làm một mình nay làm cùng nhau sao quý giá và đáng yêu đến thế. Sau khi anh về mỗi buổi tối, tôi thường ngồi ôm gối rất lâu trên giường, nghe tim mình đập thình thịch trong đêm khuya, giống như tôi phải cố gắng hực hơi lắm, chờ mãi để nó quay về nhịp đập bình thường. Có nhiều đêm tôi không ngủ được

vì quá kích động, như có một sức mạnh mới lạ lùng lớn dậy trong tôi. Mỗi lần gặp anh với tôi đều trở nên lung linh ngời sáng như một viên kim cương mà tôi xâu chuỗi thành chuỗi và đặt tên là “hạnh phúc”.

Đó là một cuộc rơi từ từ vào xứ sở kỳ diệu và êm ái, như cứ mãi nâng ly nhấp môi thử mỗi giọt rượu cho đến khi không biết là mình đã mê mẩn say. Đó là những ngày tôi dễ khóc vì một cuộc lỡ hẹn, dễ cười vì một cố không đâu, dễ tha thứ dù chả có lý do. Tôi như Alice ở xứ sở kỳ diệu, mỗi bước chân đi là một bước vui sướng tới ngỡ ngàng.

Tình cảm thay đổi theo thời gian, sẽ có lúc nó biến thành thứ cảm tình nồng nhiệt hơn, đắm đuối hơn, hay sâu lắng đời thường hơn, nhưng “cái thừa ban đầu lưu luyến ấy” vẫn lung linh một ánh sáng riêng vĩnh viễn không lụi tàn và không thể thay thế, mãi mãi là điều quý báu như viên ngọc bí mật trong trái tim tôi

Khi nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy hình ảnh cùng anh đạp xe trên phố biển trong những buổi chiều bình yên, tĩnh lặng. Chúng tôi đạp xe dọc con đường dốc khi gió im lìm và hai bên đường là những căn nhà uể oải, qua bờ vịnh nơi có những cánh buồm trắng bình thản thông dong. Đôi lúc, gặp những con đường dốc quá, tôi xuống xe dắt lên tới đỉnh đồi và nhìn xuống con đường nhỏ hun hút xa vắng bóng người. Đôi khi, chúng tôi dựng xe bên đường, ghé vào những bãi đá nhỏ bên bờ biển, nơi có những lạch nước trong vắt soi rõ những viên sỏi đủ sắc màu. Nghe tiếng im lặng của không gian quanh mình, tôi bỗng nhận ra rằng tôi và anh đã thuộc về một thế giới khác. Thế giới ồn ào náo động ngoài kia đã hoàn toàn tan biến. Cuộc sống của chúng tôi là ở đây, trong trong khoảng bình yên vô cùng và mãi mãi này.

Trong thế giới ấy tôi nghe được tiếng nắng rơi qua kẽ lá ngoài vườn. Tôi nghe được cảm giác dễ chịu yên bình như những ngày đông lười biếng nằm trong chăn ấm nhìn tuyết thong thả bay ngoài cửa sổ, như những mùa hè

nhàn rồi lang thang ở bãi đá bên bờ biển, ngắm những chú cua màu xanh kỳ thú bò trong những khe nước nhỏ, như mùa thu nằm dài trên bãi cỏ xanh ngắm mây trôi lơ lửng ở trên đầu, không làm gì cả, không suy nghĩ, không cử động, nhưng thấy đây mới là lúc mình thật sự sống, như một buổi chiều chậm rãi nghe mưa rơi tí tách ngoài hiên, như niềm hạnh phúc kỳ thú của đứa trẻ tìm thấy kho báu bí mật trong hang sâu .

Trong thế giới ấy, thời gian ngưng lại, và không có ý nghĩa gì nữa. Một giây hay mười năm đâu có khác gì nhau vì tôi và anh không cần phải vội vã đi đâu cả, không cần phải hối hả tới một cái đích nào cả. Chúng tôi đã có mọi thứ mà chúng tôi muốn ở nơi này.

Và anh nắm lấy tay tôi. Và tôi cầm tay anh hôn lên lòng bàn tay. Và anh hôn mỗi ngón tay tôi. Và chúng tôi đan tay ngón tay vào nhau, ngồi lặng lẽ bên nhau quên hết sự đời.

Khi lần đầu anh đan những ngón tay mình vào ngón tay tôi, tôi lặng đi bởi một luồng hơi ấm tỏa từ lòng bàn tay tới tận trái tim. Tôi lặng lẽ để mặc những con sóng ấy phủ tim, tràn ngập hồn tôi, như sóng ngập tràn biển cả, tôi cứ lặng lẽ chìm xuống, rơi xuống mãi, càng rơi càng êm dịu. Anh lần lần nắm tay tôi trong rạp chiếu bóng tối om, nắm tay tôi khi băng qua đường, khi đi bộ trên bờ biển, khi ngồi trên xe ô tô, khi đạp xe dạo phố cùng nhau, khi ngồi ở bàn ăn, khi ngồi trên đi văng xem phim. Hàng ngàn lần, khi anh nắm tay mà hàng ngàn lần nghe hơi ấm luồn lên tim, nghe nụ cười nở nhẹ trên môi, nghe niềm âu yếm dâng tràn trong mắt, nghe vuốt ve mơn trớn làn da, nghe lòng khát khao trỗi dậy khiến môi run lên và thân hình mềm ấm ướt, nghe một sợi dây liên kết vô hình nối với hồn anh.

Và lòng như có cánh bướm khe khẽ đập, mơn man. Một thoáng nhìn vào mắt nhau và bỗng thấy đất trời chao đảo. Một cái nắm tay thì thầm trong bóng tối tỏa nụ cười không tắt trên môi. Tình yêu đến len lén dịu dàng, như những nụ hoa đầu xuân khe khẽ nở, khiến lòng bừng lên như mùa xuân

mới, như nắng tỏa dần trên bầu trời buổi sớm, trước khi tôi kịp nhận ra thì ánh sáng đã ngập tràn cả thế gian.

Từ khi kết thúc với Mr.Big, tôi vẫn mang trong tim một nỗi tuyệt vọng không lời, khiến lòng tôi u ám dù vẻ ngoài tôi vẫn không có gì thay đổi.. Điều lạ lùng là từ khi tôi gặp anh, tôi bắt đầu có đây đó một ngày trôi qua không có hình ảnh của Mr.Big, rồi đây đó một tuần liền trôi qua không nhớ tới Mr.Big. Điều đó diễn ra tự nhiên. Như ánh sáng đẩy lùi bóng tối. Như mặt trời dần lên và đêm dần biến mất. Tôi cảm thấy một sự thay đổi rất khe khàng, chậm chạp, tinh tế trong tôi. Và một niềm vui thực sự khe khe nở trong tim, như cây non bắt đầu đâm chồi, bắt rễ. Một nguồn sống tươi tắn, mới lạ, mạnh mẽ bắt đầu.

Tôi trở nên hứng khởi với mọi thứ. Anh là niềm cảm hứng vô tận về cuộc sống của tôi. Dần dần, tôi thấy mình an toàn và hạnh phúc, tôi thấy hồn vui sướng, yên bình. Tôi thấy mình lại nuôi dưỡng những giấc mơ.

Tôi đi mọi nơi với nụ cười không tắt. Mọi thứ đều đáng yêu, cả những con đường quen, cả những người lạ tình cờ gặp. Tôi không thể ngừng mỉm cười.

Tôi sung sướng chờ anh tới mỗi tối, để cùng ngồi ăn, nghe niềm vui dâng lên khi nhìn khuôn mặt anh phía bên kia bàn, đá chân anh dưới gầm bàn và khúc khích cười.

Và tôi sợ những ngày buồn vô hạn khi không được gặp anh, hay những giờ dằng dặc cô đơn khi anh chưa gọi điện. Hay những lúc nước mắt đột nhiên chảy dài khi nghĩ tới anh sẽ chuyển ra một chỗ ở xa hơn tôi hiện giờ. Anh nói rằng sẽ chuyển tới đầu kia của thành phố và tự nhiên tôi khóc như mưa, dù thực ra nơi anh ở cũng chẳng xa nơi tôi ở là bao nhiêu. Nhưng chưa bao giờ tôi hiểu sự xa cách đến thế. Tôi bỗng hiểu ra sự đau khổ của thế giới, khi những người thân yêu phải xa nhau. Tôi trở nên mềm yếu tới mức tôi

cũng ngạc nhiên với chính bản thân mình.

Đôi khi, bạn nghiệm ra điều lớn nhất của cuộc đời ở những giây phút rất tình cờ. Với tôi, điều đó xảy ra ở một buổi tối bình thường khi ngoài trời tối sẫm và căn nhà ấm áp sáng đèn. Tôi ngồi ở đi văng và anh ở bàn. Anh đang say sưa giải thích điều gì đó trên máy tính với Brian, một người bạn tới chơi. Tôi không nhìn thấy khuôn mặt anh, chỉ thấy gáy, chiếc áo sơ mi sẫm màu, ánh đèn soi trên làn tóc nâu sáng, tấm lưng thẳng và đầy, tiếng anh rì rầm bàn luận cùng người bạn, rồi anh khẽ cười, tôi cứ nhìn tấm lưng anh như thế và đột nhiên thấy tấm lưng và làn tóc ấy thân yêu tới mức lòng dịu dàng thắt lại, mắt ngân ngấn nước. Giây phút đó, hình ảnh ấy đã in sâu mãi mãi vào trái tim tôi, và trở thành một phần không thể tách rời trong bức tranh cuộc đời tôi. Đó là lúc tôi hiểu rằng, anh đã thực sự ở trong tôi và từ đây cuộc đời của chúng tôi sẽ hòa làm một.

Tình yêu đã thắp lửa trong tim, mang lại sự bình yên cho tâm hồn, và mở ra một đôi mắt thần để tôi nhìn được những bí ẩn sâu thẳm của trái tim mình.

Đó là một điều quá đặc biệt, kỳ diệu và thần thánh. Không, không, tôi không tin là những đôi trai gái nắm tay nhau dạo bước trên bờ biển kia cũng trải qua những cảm giác như tôi. Không, tôi không tin là những cặp vợ chồng già ngồi ngắm hoàng hôn kia cũng đã đi qua những ngày như tôi đã đi qua. Tôi cứ nghĩ mình ở trên đỉnh cao của thế giới, và chỉ có tôi và anh, là duy nhất, là vô cùng, nhìn xuống vạn vật xung quanh với cái nhìn ngạo mạn, bởi tôi nghĩ rằng tôi là người sung sướng hơn hết thảy.

*“Cảm giác đó tràn qua em
Em thấy điều kỳ diệu ở mọi thứ
Không có một đám mây trên bầu trời
Và ánh nắng chiếu vào mắt em
Em sẽ không ngạc nhiên nếu đó chỉ là một giấc mơ
Mọi thứ mà em muốn về thế giới*

*Đang trở thành sự thật
Và lý do thật đơn giản
Bởi vì anh ở đây
Anh là điều gần nhất với thiên đường mà em từng thấy
Em ở trên đỉnh của thế giới nhìn xuống vạn vật thế gian
Và em chỉ tìm được một lời giải thích duy nhất
Đó là tình yêu mà em đã tìm thấy khi anh ở xung quanh
Tình yêu của anh đã đặt em lên đỉnh của thế giới
Gió đã biết tên em
Và nói với em rằng mọi thứ không còn như cũ nữa
Trong chiếc lá trên cây và trong sự mơn man của gió
Có một cảm giác hạnh phúc cho em
Trong em chỉ có một điều ước
Rằng khi ngày hôm nay trôi qua, ngày mai em sẽ thấy
Mọi thứ vẫn nguyên vẹn cho anh và em
Tất cả mọi điều em cần đã là của em khi anh ở đây. “
(Đỉnh của thế giới- Carpenter)*

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 23

Ngao du.

Từ đó tôi sống một cuộc đời trong mộng. Mỗi ngày như mật ngọt, mỗi ngày như rượu say, mỗi ngày như một bông hoa bùng nở.

Tôi đọc truyện Tây Thi thích nhất là đoạn kết, Phạm Lãi khi tìm lại được Tây Thi liền bỏ chốn vương quyền, đưa nàng lên thuyền cùng nhau đi ngao du sơn thủy, sống cuộc đời tự do, tận hưởng vẻ đẹp của đất trời và tình yêu thâm thiết. Đối với tôi, đó chính là hoan lạc của cuộc đời, nắm tay người yêu mến cùng khám phá những chân trời mới lạ và hưởng thụ hương hoa mà thế gian mang lại.

Và tôi đã cùng anh bắt đầu cuộc ngao du bất tận, khởi nguồn một cuộc hành trình mới lạ và kỳ thú. Xách va li lên đường với lòng rộn rã, tôi bỗng hiểu ra rằng trong thế giới này có rất nhiều thế giới, bởi mỗi đôi lứa tạo ra một thế giới riêng, một cuộc hành trình riêng, không giống bất cứ ai và chưa từng tồn tại trước đó, và chỉ người trong cuộc mới chứng kiến sự sinh ra, lớn lên, và phát triển kỳ diệu của nó, mới cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ mà nó mang lại.

Tay nắm tay, tôi đã cùng anh tới ngắm tuyết rơi và nhảy múa ở lễ hội trên núi “Con gấu lớn”, nếm rượu ở thung lũng Napa; đuổi hải âu trên bãi biển California, đi dưới trời mưa ở thành phố Ann Arbor, ngồi bên bờ biển xem ca nhạc ở đảo Catalina, ăn cháo trai giữa đông đúc nhộn nhịp thành phố cảng Boston, lạc vào cõi hoang sơ ở Maine, gào lên cổ vũ trong đấu trường đua ngựa Del Mar, đi qua con đường có cối xay gió ngắm cây cọ ở sa mạc Palm Spring, nhảy tàu điện ngoạn cảnh thành phố San Fansisco, cưỡi la xuống đáy Grand Canyon..

Đó là những tháng ngày sung sướng và êm đềm khiến tôi tin rằng có thiên

đường trên mặt đất. Thấm thoát đã gần hai năm. Thời gian trôi qua qua lúc nào chính tôi cũng không hề biết....

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 24

Hôm ấy chúng tôi ngồi ở quán cà phê bên bờ biển ngày thứ bảy, mặt trời chênh chếch về chiều, nắng nhảy trên sóng khiến biển như dát vàng, từng ánh lấp lóa hắt từ phía sau anh khiến khuôn mặt như tỏa lên một vầng sáng và mắt như sâu thêm...

Anh nắm tay cả hai tay tôi từ phía bên kia bàn, ngần ngừ đắn đo, rồi bỗng đứng bảo:

- Quán cà phê này ngọt ngào quá, mình hãy đi dạo bên bờ biển.

Tôi ngạc nhiên nhưng không nói gì, cùng anh bước khỏi quán. Và anh ôm lấy vai tôi, giọng ngập ngừng xúc động:

- Anh muốn..Anh muốn em chuyển vào sống cùng anh.

Ánh mắt anh chờ đợi, hồi hộp.

Đột ngột, tôi lặng đi nghe những cảm xúc khác nhau rộn rã trong lòng.

Tôi nghe được tình cảm của chúng tôi đã chuyển qua một giai đoạn mới, khi anh muốn sống cùng tôi. Có một chặng đường mà chúng tôi đã đi qua. Trong giọng nói ấy tôi nghe được niềm xúc động mới mẻ và ngỡ ngàng của anh với chính những cảm xúc đang nảy nở và lớn lên trong lòng. Tôi nghe mình gần anh hơn bao giờ hết.

Và một niềm sung sướng tràn vào lồng ngực tôi khi nghĩ tới cảnh gặp anh mỗi ngày, bên nhau mỗi tối, chờ anh đi làm về với một bữa cơm trong căn phòng nhỏ ngập ánh đèn, ngủ trong vòng tay anh mỗi đêm, tỉnh dậy thấy khuôn mặt anh mỗi buổi sáng. Và tim tôi mềm yếu.

Dù tôi biết, có một điều trong lòng ngăn cản tôi nhận lời.

Nhưng tôi lại không thể mở miệng nói ra vì ánh mắt đang đăm đăm đuổi kia, vì niềm cảm xúc lẫn lộn đang dâng trào. Tôi biết, cũng như tôi, lòng anh đang ngập tràn tình cảm nên mới đi tới quyết định này. Tôi chỉ dựa đầu vào ngực anh, không nói gì, bởi chưa biết nói thế nào. Có lẽ anh tưởng đó là một câu trả lời. Có lẽ, tôi cũng mong đó là một câu trả lời để không phải nói ra một điều chắc chắn sẽ không làm vừa lòng anh.

Anh đăm đăm hôn lên môi tôi, rồi sung sướng nói:

- Tối này, chúng ta đi tiệm ăn mừng. Anh muốn dẫn em tới một tiệm ăn Tây Ban Nha, rất tuyệt.

Tối hôm đó tôi ngồi chờ anh tới đón, nhìn qua cửa sổ, lòng vẫn xốn xang vì lời đề nghị ban chiều. Tôi nhìn con đường ngoài cửa sổ từ nhà tôi, đi vòng qua một mảnh vườn nhỏ xanh thẫm những hàng cây và nhớ những buổi tối anh về, tôi bật đèn soi ra vườn để anh nhìn thấy đường, và tựa cửa nhìn mãi theo bóng anh đi khuất, dù biết ngày mai sẽ gặp lại mà lòng vẫn chùng xuống và buồn không giấu nổi vì phải xa anh đêm nay. Nhìn theo dáng vừa khuất tôi đã thấy nhớ anh rồi.

Và tôi nhìn quanh căn phòng nhỏ, nơi chiếc bàn gỗ xinh xắn nhìn ra khung cửa rợp bóng cây, một chiếc đèn Ti vi để trên kệ gỗ trong phòng khách. Bộ sa lông màu trắng với những chiếc gối màu. Phòng ngủ có chiếc giường mới và bộ chăn màu sữa, chiếc gối rất êm còn vương mấy sợi tóc. Căn bếp ấm cúng vừa đủ rộng với giỏ bát xếp ngay ngắn cùng bộ dao, giỏ chạo khoai, rổ nhỏ đựng mì, bên cạnh một bộ nồi còn mới. Buồng tắm rộng với bồn tắm lớn mà tôi rất thích với rèm màu xanh lục đậm. Mỗi đồ vật này đều tự tay tôi dành nhiều thời gian để lựa chọn, mua sắm, chăm sóc, nâng niu. Tôi đã từng đi khắp các cửa hiệu trong thành phố để chọn một chiếc đèn bàn, đã lục trên mạng suốt ngày để tìm mua một chiếc gối đúng hiệu yêu thích. Nhìn chúng, tôi sống lại cảm giác độc lập tự do, tự hào và vui sướng vì tự mua sắm một cái gì đó đúng như ý thích, tự nuông chiều bản thân mình.

Trong căn phòng nhỏ này tôi đã có một cuộc sống một mình tuyệt diệu.

Tôi có những buổi sáng đứng vừa tắm vừa nhìn qua cửa sổ. Vì khoảng sân được tường vây kín, nên tôi có một sự sang trọng là ngắm nắng ngập dần lên thân thể, vuốt ve làn da mịn màng óng nước, gió tạt qua lớp cửa lưới mỏng man , vị thanh khiết tươi mát của sớm mai òa vào trong tóc, thân hình ngập trong ánh sáng ban ngày hào phóng, tự do như một áng mây trời.

Nhắm mắt lại cảm thấy làn nước dội từ vòi hoa sen mát rượi phủ lên khuôn mặt, chảy theo từng đường cong xuống tới bàn chân, tôi chậm rãi xoa sữa tắm lên từng phần thân thể, tỉ mỉ rửa sạch tới từng ngón chân, chiều chuộng mỗi ước muốn nhỏ nhất của thân thể.

Những buổi sáng yên tĩnh tắm dưới ánh nắng mặt trời ấy đã trở thành tài sản quý báu của cuộc đời tôi vì chúng dạy tôi biết lắng nghe từng tiếng nói sâu kín nhất lòng mình. Dạy tôi biết chiều chuộng bản thân. Dạy tôi biết yêu mình. Và biết sống hạnh phúc.

Cuộc sống một mình đã cho tôi một thời gian yên tĩnh cần thiết và quý báu, khiến những tiếng nói từ người thân, bạn bè, hay hàng xóm áp đặt lên tôi điều tôi muốn, hoặc điều tôi cần phải làm theo ý họ đều trở thành những tiếng vo ve, rồi yếu dần, rồi mất hẳn, và tiếng nói của lòng tôi được nổi lên rõ ràng, không còn bị những tiếng khác tranh lấp. Và tôi đã bình yên lắng nghe, suy nghĩ, và khám phá bản thân. Tôi đã hiểu được những khát vọng sâu xa nhất, đã đi qua những chặng đường vô hình để trèo lên đỉnh của tâm hồn. Tôi đã lớn lên. Tôi đã tìm thấy điều sâu thẳm trụ vững trong lòng, giúp tôi bước đường dài phía trước.

Những thành quả ấy đã đạt được từ một cuộc sống tự do như thế. Tôi đã hít thở một tự do tuyệt đối. Tự do,ôi tự do, tôi đã thật hạnh phúc với tự do, một hạnh phúc thật riêng tư chỉ mình tôi mới hiểu được. Dù người ngoài không

nhìn thấy nhưng hạnh phúc ấy đã có bằng chứng trong trái tim tôi.

Và vụt thoáng qua một ý nghĩ. Chuyển vào ở cùng anh, tôi sẽ phải từ bỏ cuộc sống này. Và một thoáng rất nhanh như là một làn sóng của một nỗi buồn không ngờ dâng trong tim. Cuộc sống độc lập, tự do mà tôi đã phấn đấu rất nhiều để đạt được sẽ kết thúc. Tôi muốn trì hoãn, tôi yêu quý tự do của tôi biết bao nhiêu.

Tự hỏi lòng mình, liệu tôi có thể làm điều đó? Và tôi nhận ra rằng một ngày kia, tôi sẽ sẵn sàng âu yếm hôn tự do một nụ hôn tạm biệt để về ở cùng anh. Bởi anh đã trở thành quan trọng như khí trời mà tôi hít thở.

Trước khi gặp anh, tôi đã có một cuộc đời. Dù rằng sau khi gặp anh rồi, tôi mới biết cuộc đời đó còn chưa đủ.

Điều quan trọng hơn, tôi nhận thấy từ khi gặp anh, bỗng trong tim tôi thoáng nỗi sợ ở một mình. Thấy cái phòng sao mà rộng. Thấy buổi tối sao mà dài. Thấy tôi quá cô đơn. Tôi quá kiêu hãnh để thẳng thắn thừa nhận nỗi sợ ấy với một ai, nhưng tôi biết rằng nó tồn tại.

Tôi nghĩ về những điều tôi muốn. Có một phần trong tôi vẫn còn hoang dại, lờn lộn đòi tự do, và một phần khác đã bắt đầu thấm thía cái giá của tự do là sự cô đơn trong cuộc hành trình dài đằng đằng. Không biết từ khi nào tôi đã bí mật ước ao một bến đậu bình yên.

Có phải anh đến đã chấm dứt cái thời tôi chọn cô đơn để được tự do?

Nhưng tôi muốn biết chắc chắn một điều. Rằng tôi về cùng anh không phải vì tôi sợ cô đơn, mà bởi vì anh là người đàn ông dành cho tôi, và bởi vì tôi tin rằng tôi sẽ làm cho anh hạnh phúc.

Anh vừa mở cửa xe cho tôi vừa nói:

- Scott vừa gọi điện cho anh, sẽ gặp ở tiệm ăn Tây Ban Nha cùng cô bạn gái mới tên là Kimberline.

Scott là anh bạn cùng làm cơ quan anh, thỉnh thoảng vẫn đi chơi với chúng tôi.

- Ồ, lại một cô bạn khác. Làm sao họ quen nhau?

- Hình như cũng quen qua mạng. Cô bạn này là bác sĩ.

- Bác sĩ về chuyên khoa gì vậy?

- Cô ấy là bác sĩ chữa bộ phận kín.

- A, em chưa từng gặp một bác sĩ chữa bộ phận kín bao giờ.

- Anh cũng chưa từng. Scott nói Kim rất thích uống rượu và thích nhảy.

- Thế thì hợp với Scott.

- Cũng có thể. Nhưng Scott vẫn còn yêu quý tự do lắm. Hình như chưa muốn ràng buộc với ai.

Tôi thầm nghĩ: “Liệu anh có thể không?”

Bước vào tiệm ăn, tôi lập tức có cảm tình. Tiệm đèn mờ, mỗi bàn thấp nển. Tường treo những bức tranh lớn hình đầu bò tót. Ghế gỗ màu đen mang một vẻ sần sùi, cũ kỹ. Chúng tôi gọi một bình “sangria” khi chờ đồ ăn. Rượu sangria là loại đồ uống đặc trưng Tây Ban Nha. Đó là loại rượu đỏ , có pha thêm một chút chất ngọt như mật ong, đường hay nước cam, một chút rượu khác như brandy, và cuối cùng một vài lát hoa quả như táo, đào, hay cam được thả vào bình. Rượu được rót vào một bình nhỏ, dễ dàng rót ra cốc. Khi uống, lưỡi cảm nhận được vừa ngọt, vừa say, vừa thơm, rất quyến rũ. Tôi mới uống thử nửa ly đã thấy bắt đầu ngà ngà.

Scott là một chàng trai khuôn mặt vuông, đầu trọc, mắt sâu, cao to, hùng dũng, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, đi qua các bàn ăn tới chỗ chúng tôi thấy khối ánh mắt liếc theo. Kim da trắng, người Texas, thấp và đậm người, tóc đen uốn quăn dài tới vai, khuôn mặt to với làn môi thoa son đỏ chót, cổ áo hình chữ V khoét sâu khoe một bộ ngực lớn kiêu hãnh tấn công ra đằng trước. Cô nói rất to và cười liên tục.

- Bạn không thể tưởng tượng tôi nghe được những chuyện gì từ những bệnh nhân của tôi đâu. Chà chà, khi mà tôi khám cái phần riêng tư ấy của họ..”- Kim nháy mắt. “... thì họ cảm thấy chả có chuyện gì không thể nói với tôi.”

Kim có vẻ rất thích sangria, và là người uống được rượu, lần lượt cạn hết ly này tới ly khác. Bình rượu chúng tôi gọi một loáng đã hết. Cô gọi thêm một bình khác, rượu bắt đầu ngấm, mặt cô đỏ lên, Kim cười lớn:

-Ôi giờ, lại có một lần, tôi đi thực tập khám cho các tù nhân nữa chứ.. Thử tưởng tượng xem, các nam tù nhân này chưa từng có phụ nữ rất lâu năm rồi.” .Và Kim mở to mắt, nhìn xung quanh, rồi thì thầm rất nhỏ làm tất cả cũng cúi đầu xuống, dỏng tai lên: “ Tôi vừa mới chạm vào, lập tức cứng lên, hic hic”. Cả lũ nghe vừa ngỡ ngàng vừa buồn cười, rồi cuối cùng không ghìm được, tất cả cùng cười phá lên làm các bàn ăn xung quanh tò mò nhìn sang.

Các món ăn lần lượt được dọn lên. Đây là tiệm “tapas”. Nhưng món ăn giống như kiểu khai vị, từng món trong các bát nhỏ như nấm nướng, thịt băm, tôm nướng, pho mát, mực tẩm bột rán. Kiểu ăn này làm tôi nhớ tới kiểu dim sum của Tàu. Rượu ngon, đồ ăn tuyệt hảo, chúng tôi nâng ly trong tiếng nhạc Tây Ban Nha rộn rinh khiến chân muốn gõ điệu “salsa”.

- Làm sao các bạn quen nhau?

Cô ấy đột ngột quay sang chúng tôi, quan tâm.

- Ở... chúng tôi là... hàng xóm. Cô ấy mỗi khi đi làm về lại đi qua cửa bếp nhà tôi. Anh vội nói.

Tôi tròn mắt nhìn anh. Anh vốn không biết nói dối nên mặt đỏ bừng bừng tới chân tóc. Ôi cha, đàn ông có những điểm thật buồn cười. Anh nhất định không cho tôi nói là chúng tôi gặp nhau qua mạng. Có lẽ việc quen nhau trên mạng vẫn là đề tài bị chế giễu và giấu diếm dù rằng rất nhiều người sử dụng nó.

-Chao ôi, thật là lãng mạn.

Kim trầm trồ

- Kim, thế làm sao bạn gặp Scott?

Tôi tò mò.

- A, chúng tôi gặp qua mạng. Scott không muốn tôi nói thật là quen qua mạng nhưng tôi cứ nói. Bạn biết match.com không, bạn có thể đăng một bản tiểu sử ngắn ở đó với một lệ phí rất nhỏ. Có nhiều người bạn của tôi quen qua mạng này và có đôi đã làm đám cưới rồi.

Tôi suýt sặc cốc rượu đang uống dở. Tôi nhìn anh và khuôn mặt tôi không giấu được thoáng cười và nói:

- A... tôi cũng biết một đôi quen qua mạng...

Có lẽ anh muốn chuyển đề tài, không để tôi nói hết câu, vòng tay ôm người tôi, nâng ly rượu và công bố, giọng rất vui mừng:

- Tới đây, chúng tôi sẽ chuyển vào ở cùng nhau.

Tôi hít một hơi dài, tôi muốn cãi chính mà không mở lời được. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ mở lời được.

Kim mắt tròn vo, miệng cũng tròn vo, thốt lên:

- Sống cùng nhau? Ồ, tôi nghĩ là cô không nên đồng ý. Chừng nào anh ấy chưa lồng vào ngón tay cô chiếc nhẫn kim cương, cô đừng nên chuyển vào. Cả lũ há hốc mồm vì phản ứng bất ngờ của Kim, đặc biệt là vì Kim mới gặp chúng tôi lần đầu. Kim vẫn tiếp tục hùng hồn:

- Cô em ơi, hãy nghe tôi nói, tôi đã nghe chuyện giống nhau về đề tài này của hàng trăm phụ nữ qua bàn tay khám của tôi. Tất cả đều bắt đầu ngọt ngào giống nhau, rồi nghe lời đường mật chuyển vào ở cùng, rồi phần lớn đều đi vào tình trạng mà người chịu thiệt thòi là các cô gái. Tuổi xuân qua nhanh, mà một gia đình thì còn xa vời tận chân trời vì bạn tình của cô ấy cứ tìm hết cách này tới cách kia trì hoãn không cưới. Hừ, mà thực ra cũng đoán được thôi. Cần gì phải mua bò nữa chứ, nếu bạn đã được sữa không mất tiền.

Cô có vẻ giận dữ quay sang Scott:

-Đàn ông các anh, chỉ muốn được sữa mà không phải mua bò. Ờ, anh sẽ bảo rằng, tại vì yêu nhau nên sống cùng nhau. Chứ yêu nhau tại sao không cưới hỏi đàng hoàng? Tất cả đàn ông đều giống nhau, đều sợ trách nhiệm, sợ ràng buộc, nhưng lại muốn được hưởng thụ không mất gì.

Scott giơ hai tay phân bua:

-Ấy, sao lại mắng anh. Anh có làm gì đâu? Và thực ra có gì là sai đâu, khi những người yêu nhau muốn sống cùng nhau.

-Đó là một suy nghĩ thật ngây thơ, không tính đến các trở ngại khác trong một cuộc sống chung.

Scott vuốt tóc Kim, cười trêu chọc:

-Thôi, bình tĩnh lại nào. Anh biết em đứng đầu phong trào quyền lợi cho phụ nữ rồi. Nhưng anh nghĩ, chuyển vào ở cùng là một cách tốt để tìm hiểu tính cách và sở thích của người yêu, thì mới hiểu được là có thể ở cùng nhau trọn đời không.

Kim hăng say phản đối:

-Nhưng điều không nên chính là ở đó. Những người này ở cùng nhau với tâm lý bạn cùng nhà, hết hạn hợp đồng thuê nhà thì lại tính tiếp, chú trọng tìm ra những điểm yếu của người kia với tâm lý nếu người kia còn khiến mình vui thích thì ở, không thì đi, chả ràng buộc gì, cho nên họ không có tinh thần cùng hợp tác để vượt qua những khó khăn trắc trở trong quan hệ. Mà những khó khăn này rất dễ nảy sinh trong cuộc sống chung vì không ai hoàn hảo cả. Trong khi những cặp đã cưới nhau rồi mới về ở chung thì bước vào cuộc sống với tâm lý xây dựng, tìm những điểm chung của nhau để vun đắp một mối quan hệ bền vững, nên có tinh thần vượt khó khi trắc trở hơn.

Scott nhún vai:

-Điều thực tế là ở cùng nhau sẽ tiện hơn cho việc đi lại, thăm nom, lại tiết kiệm về tài chính và là một sự chuẩn bị tốt cho tương lai.

-Tiện lợi không thể là một lý do để đi vào một con đường dễ dẫn tới sự mất đi của một mối tình đẹp.

-Nhưng sống chung trước khi cưới là phổ biến, rất nhiều cặp sống chung trước khi cưới. Và rồi họ cũng cưới nhau đấy thôi, cũng sinh con và có một gia đình hạnh phúc.

- Em có ba người bạn gái, sống với người yêu từ rất nhiều năm từ 7 tới 9 năm, rồi đến khi gần ba mươi tuổi, các chàng trai đều ngần ngại không muốn cưới. Thế là cả ba người bạn đều phải ra tối hậu thư “nếu không cưới

thì chia tay”, thì đám cưới mới xảy ra. Chắc chắn, đó là một trạng thái chẳng vui vẻ chút nào. Không một cô gái nào muốn đặt mình vào tình trạng đó cả, nếu tự mình có thể chủ động tránh.

Kim quay sang tôi:

- Cô bé thân yêu, bây giờ cô đang yêu và mê muội, nghĩ rằng tất cả màu hồng, và tất cả sẽ thế này mãi mãi. Hãy nghe lời tôi, hãy đòi một chiếc nhẫn kim cương trước. Cam kết, đó là điều quan trọng. Chừng nào bạn trai cô chưa sẵn lòng cam kết cùng cô đi trọn cuộc đời, chừng đó cô hãy giữ cuộc sống độc lập của mình. Đừng sa vào con đường sai lầm.

Cả anh và tôi đều bất ngờ và ngạc nhiên bởi phản ứng mạnh mẽ của Kim, không phải là một sự giao tiếp thông thường của những người lần đầu gặp mặt như chúng tôi. Có thể là do rượu sangria. Có thể đó là một chủ đề rất tâm huyết của cô ấy. Kết thúc bữa tối, Kim và Scott tiếp tục đi một quán bar khác vì Kim vẫn còn muốn uống rượu. Nghe nói, đêm ấy cô say khướt và Scott phải đưa cô về nhà.

Anh đã đưa tôi về tới căn nhà nhỏ với ánh đèn ấm cúng. Tôi nép vào người anh trên đi văng và thử hỏi:

-Có thực là anh muốn nhìn thấy em đầu chưa chải, răng chưa đánh mỗi sáng thức dậy không?

Anh xoay người tôi và nhìn vào mắt tôi:

- Em sợ à?

Biết đâu, tôi cũng sợ, sợ rằng ở cùng nhau mình sẽ nhìn thấy mọi mặt xấu của nhau, sợ mình sẽ quá quen thuộc với nhau, sợ rằng mình sẽ không còn yêu nhau nữa.

Nhưng không hẳn là như vậy.

Tôi nắm tay anh nói:

- Không, em không sợ. Em rất hạnh phúc khi anh muốn em vào ở cùng. Em rất muốn ở cùng anh. Xin anh đừng hiểu rằng việc em không chuyển vào là do em không muốn ở cùng anh. Đó là điều em rất muốn, đó là việc rất đặc biệt với em, đó là một niềm vui vô cùng lớn. Vì thế, em muốn để dành điều đó cho một dịp đặc biệt, khi anh và em quyết định cùng nhau xây dựng một tương lai.

Anh ngạc nhiên nhìn tôi như bị sốc:

-Em đổi ý vì nghe Kim nói phải không? Em đã đồng ý từ trước đó mà?

- Không, không phải do Kim, dù cô ấy cũng có một vài điểm có lý. Không, em chưa bao giờ đồng ý. Chỉ là, em chưa biết nói với anh thế nào, vì em biết anh sẽ buồn. Nhưng em nghĩ, điều này sẽ tốt hơn về lâu dài cho chúng mình.

- Vậy thì khi nào chúng ta sống cùng nhau?

-“Chúng ta còn cả cuộc đời phía trước.” Tôi vuốt tóc anh. “ Anh và em ở ngay gần nhau, chúng ta có thể đi bộ tới thăm nhau được. Em muốn để dành việc sống chung cho một ngày đặc biệt, khi chúng ta cưới nhau, nếu điều đó xảy ra.”

Anh giật nảy mình:

-Chúng ta chưa nói về chuyện đó mà. Em đừng tin Kim và những câu chuyện của cô ta. Cô ấy rõ ràng là say rượu.

Tôi bỗng dưng thấy bực mình và nổi nóng:

- Tại sao anh cứ nghĩ đó do Kim nói mà không nghĩ rằng em cũng suy nghĩ rất nhiều về điều này? Và thực ra, cô ấy dù bộp chộp nhưng cũng là chỉ ra một sự thực thôi. Nếu hai người yêu nhau và muốn sống cùng nhau, cả hai cùng độc thân và trưởng thành, đã có một thời gian hẹn hò và hiểu nhau, chả có lý do gì mà không làm đám cưới.

- Tại sao lại cần đám cưới khi chỉ yêu nhau và có nhau là đủ?

- Tại sao lại không nếu mục đích cuối cùng là có nhau? Sợ ràng buộc? Sợ cam kết? Vì tình yêu không đủ mạnh? Vì thực lòng chưa chắc chắn là muốn cưới cô gái đó làm vợ? Vì còn muốn tìm xem ngoài kia có sự lựa chọn nào tốt hơn?

- Không phải những lý do đó, em biết đấy, tất cả đàn ông đều sợ mất tự do và muốn kéo dài thời gian sống độc thân cho tới khi anh ta không thể kéo dài được nữa. Còn tất cả các cô gái đều mơ về đám cưới của mình từ khi vào mẫu giáo.

- Vậy hãy coi đó là một thử thách về độ sâu nặng của tình cảm. Nếu tình yêu đủ mạnh, người đàn ông sẽ từ bỏ cuộc sống độc thân tự do của mình để cưới người đàn bà làm vợ, cùng chung sức xây dựng một gia đình, một

tương lai, sinh ra những đứa con, vì ở bên người con gái là hạnh phúc của anh ấy. Nếu anh ấy không đủ yêu cô gái, hoặc không thực sự muốn một gia đình với cô ấy, không tin rằng mình sẽ mãi mãi muốn ở bên cô, thì anh ấy không nên tiến xa hơn. Dù trong trường hợp nào, cô gái cũng xứng đáng có một câu trả lời trung thực từ bạn tình. Tình yêu thật tuyệt vời, nhưng sẽ tuyệt vời hơn khi đơm hoa kết trái. Và rất nhiều người có thể nói lời yêu, nhưng người hành động, gánh lấy trách nhiệm vì yêu mới là một tình yêu thực sự.

- Em nói như vậy khiến anh cảm thấy bị sức ép.

- Em chỉ muốn bày tỏ cho anh điều em muốn và nếu điều đó không thể thành hiện thực thì em muốn anh giải thích cho em những trở ngại. Em nghĩ rằng điều chúng ta có cùng nhau thật đặc biệt và không dễ gặp trong đời, bởi vậy, không có trở ngại nào là chúng ta không thể cùng nhau vượt qua. Ồ, mà chúng ta không cần phải đi đến tận cùng của vấn đề hôm nay. Nhưng hãy hứa với em là anh sẽ suy nghĩ về điều đó và cho em biết câu trả lời.

Tôi nắm tay anh mỉm cười, nhìn vào mắt anh. Anh, người đàn ông. Anh, cậu bé. Anh, đứa trẻ bướng bỉnh. Tất cả đều ở trong một hình hài. Tất cả đều đáng yêu. Và tôi cảm thấy, sợi dây gắn kết giữa anh và tôi mạnh mẽ hơn cả anh và tôi từng biết.

- Anh sẽ suy nghĩ.

Anh vuốt tóc tôi.

Anh về rồi, tôi vẫn còn ngồi nguyên trên giường. Tôi thấy khó chịu trong lòng như mỗi khi làm gì khiến anh không hài lòng, tôi cũng buồn lây, như tự gây tổn thương cho bản thân mình, bởi vì anh đã là một phần của tôi. Nhưng tôi không lấy làm tiếc vì đã nói ra ý kiến của mình. Nếu không nói ra, tôi sẽ không còn là tôi nữa. Và quan hệ của chúng tôi sẽ không còn hoàn hảo...

Tôi hít một hơi dài. Thực ra, đây là một thời điểm tế nhị mà các cô gái xưa thường không phải tự mình nói ra. Ngày xưa, có lẽ hai gia đình sẽ trò chuyện định ngày. Còn một người con gái hiện đại như tôi phải tự mình làm cả. Trời, lần đầu tiên tôi nghĩ giờ có cha mẹ thu xếp cho thì tốt biết bao

nhieu.

Lòng vẫn không yên, tôi điện cho chị hỏi chuyện ngày xưa anh và chị từ yêu nhau dẫn tới cưới nhau như thế nào. Chị bảo:

- Ô, ngày xưa chị phải dối mấy lần mới có đám cưới đấy.

- Ôi thế hả?- Tôi híc híc cười- Thế anh bị ép cưới hả?

- Cũng không phải đâu. Nếu người đàn ông không đủ tình yêu để cưới mình thì chả có gì ép được. Có điều là dù yêu họ vẫn hay trù trừ vì phần lớn đàn ông đều muốn kéo dài cuộc sống tự do không ràng buộc, hay có nhiều tham vọng khác sợ gia đình sẽ khiến họ không theo đuổi được tham vọng.

- Ô, vậy hả?

- Ừ, với lại, chị em mình chỉ tưởng tượng tới đám cưới là hết phim, nhưng đàn ông do còn suy nghĩ xa hơn, làm thế nào để nuôi vợ nuôi con, trụ cột gia đình. Vì thế, nên đàn ông thường cần một quãng thời gian dài hơn để chuẩn bị tinh thần bước vào một quyết định quan trọng như vậy.

- Dài đến bao giờ hả chị?

- Đừng lo, chi nghĩ rằng, cuối cùng, tình cảm vẫn là điều quyết định. Nếu thực sự có tình cảm, chị tin rằng chuyện sẽ chóng thành thôi.

-A, giống như anh chị ngày xưa hả?

- Anh chị cố rồi, các cô cậu phải hiện đại hơn chứ.

Tạm biệt chị, tôi ngồi trong bóng tối, ánh mắt lấp lánh. Một tiếng nói trong lòng bảo rằng tôi sẽ đạt được điều mong muốn.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 25

Ngôi nhà của mặt trời.

“Hiện giờ tôi không trả lời điện thoại được. Xin bạn hãy để lại tin nhắn. Tút. Tút”.

Tôi bỏ điện thoại xuống, ngả người trên đi văng, bản khoản không hiểu sao anh không nhắc máy. Tôi đang ở nhà anh, bữa tối đã chuẩn bị xong. Ánh sáng hắt từ ngọn đèn bàn chói vào khiến tôi nheo mắt. Mùi thơm của món gà nướng tẩm mật ong tỏa ra thơm lừng từ lò. Nước sơn màu rượu đã bắt đầu khô trên cả móng chân lẫn móng tay, tôi với lọ kem dưỡng da hương hoa nhài xoa lên chân, cảm thấy vị mát mềm như lụa mơn man.

Tôi với tay mở ngăn chiếc bàn cạnh đi văng xem có quyển tạp chí nào không. Chợt giật mình, tôi thấy một quyển sách to và dày đập vào mắt tôi hình lấp lánh. Tay run run tôi mở sách ra. Đó là một cuốn sách giới thiệu về các loại nhẫn kim cương, rất nhiều trang đánh dấu viết tay của anh.

Một linh cảm lướt qua, khiến tim thổn thức như không giấu nổi niềm vui. Và tôi tự dưng thấy hồi hộp, tim đập thành thịch. Tôi chạy vào phòng ngủ, đóng cửa lại, nhảy lên đệm và cứ tiếp tục nhảy lên nhảy xuống, gào thật to, rồi lăn xuống đất, giơ hai tay hai chân lên trời, rồi đập chân thành thịch xuống đệm, hét to váng khắp nhà. Tôi ôm gối, nhảy múa từ phòng ngủ ra phòng khách. Bỗng có tiếng lạch cạch mở cửa. Anh đã về. Tôi chạy thẳng vào phòng tắm đóng cửa lại. Tim vẫn đập thành thịch, tôi nhìn vào trong gương, phân vân không biết làm sao để kéo môi tôi trở lại bình thường bởi tôi miệng tôi cứ cười ngoác tới tận mang tai, không thể cưỡng nổi, như là một nụ cười vĩnh viễn trên khuôn mặt. Tôi cứ đứng như vậy cho tới khi nghe tiếng anh lo lắng ngoài cửa:

- Em có sao không?

Tôi nói với ra:

-Em không sao, em ra ngay bây giờ.

Tôi dựa lưng vào cửa buồng tắm, hít thật sâu, sửa lại mái tóc và dáng người, chờ cho đến khi nhịp thở và khuôn mặt trở lại bình thường rồi mới đứng dậy đi ra, chạy ào tới, ôm chặt lấy anh. Có lẽ hơi ngạc nhiên về thái độ của tôi, nhưng anh vẫn mỉm cười và vuốt ve tóc tôi. Giấu mặt vào ngực anh, tôi mỉm cười, tôi không dám nhìn vào mắt anh vì sợ anh sẽ đọc được hết ý nghĩ của tôi lúc này, bừng sáng như sao trong mắt.

Vuốt tóc tôi anh nói:

- Anh muốn đưa em đi du lịch Hawaii hè này. Hôm nay anh mới mua ba cuốn sách hướng dẫn du lịch Hawaii. Anh đọc nhận xét ở Amazon.com và thấy rất nhiều người ca ngợi ba cuốn này “Maui” “Oahu” và “Kauai”.

- Em nghe nhiều người khen Maui.

- Ừ, Maui so với Oahu thì hoang sơ vắng vẻ hơn, so với Kauai thì phát triển hơn. Vậy là chọn Maui đi. Mình còn 6 tuần để chuẩn bị.

Sáu tuần nữa mỗi ngày trôi đều hồi hộp, khắp khởi, với giấc mơ mỗi buổi tối, tôi đi mua sắm đồ, váy, giày, kem chống nắng các loại quần áo đi biển, leo núi, đi hội,.

Rồi cuối cùng cũng tới buổi trước hôm lên đường. Tôi đã sắp xong vali, giấy tờ. Nhìn vali ở góc nhà lòng khắp khởi trước mỗi chuyến đi, cảm giác sẽ được khám phá những miền chưa tới, nhìn những cảnh chưa từng biết, và chờ đợi một điều bất ngờ từ anh. Nhưng đôi lúc, thấy thái độ bình thản của anh, tôi lại nghi ngờ cảm giác của mình. Nhìn chòm hoa mẫu đơn nở vui tươi vô tư trên bàn, những cánh hoa mỏng và trắng. Tôi ngắt một bông hoa và bắt đầu ngắt từng cánh hoa đoán “Có” “Không” “Có” “Không”. Càng về cuối, tôi càng hồi hộp như cả cuộc đời phụ thuộc vào đó. “Có” “Không”, “Có”, “Không”, như những nhịp vô tận.

“Aloha! Xin chào mừng quý khách đến với Hawaii”

Giọng cô tiếp viên chứa một âm thanh tươi vui hứa hẹn niềm hạnh phúc của kì nghỉ làm xôn xao lòng du khách. Hawaii đón chúng tôi bằng những cơn gió mạnh thổi cái nóng ẩm của miền nhiệt đới, khiến những hàng dừa nghiêng ngả xòa tóc. Khi chúng tôi bắt đầu lên đường về khách sạn thì trời bắt đầu phơn phớt mưa. Con đường dọc bờ biển nhỏ, chỉ có hai làn xe với một bên là núi, một bên là biển, mưa bám hồi hải trên cửa kính xe.

Hít thở vị gió, vẫn có vị nóng của mùa hè, vị mát của mưa, vị biển ấm, nhìn những cảnh vật lướt qua bên cửa kính tôi thấy lòng khoan khoái lạ thường. Tôi đã đặt chân tới nơi thiên đường nhiệt đới, nơi đảo xanh nằm giữa ngàn trùng sóng vỗ, có núi cao, biển rộng, trời xanh, thác nước róc rách, rừng xum xuê tươi tốt, hoa rừng nở âm thầm rực rỡ, thung lũng sâu bí ẩn, núi lửa ngủ đã ngàn năm và thổ dân nhảy và ca hát điệu nhạc huyền bí quanh đồng lửa.

Khu nghỉ mát nằm ngay trên bờ biển, bước chân ra là bãi cát, từ phòng nhìn ra thấy biển và đảo xanh thấp thoáng xa xa. Sảnh khách sạn tập nập khách đến khách đi, khách ngồi chờ trên dãy sa lông cùng vali, tiếng khách hỏi thông tin, tiếng vali kéo trên sàn, tiếng các nhân viên tiếp tân hướng dẫn khách du lịch, tiếng xe đỗ ngay trước cửa, nghe kĩ hơn sẽ thấy tiếng sóng biển ì ầm, thỉnh thoảng tiếng hàng dừa tạt vào trong gió.

Khách sạn được xây từ cảm hứng Hawaii, dưới những hàng cây xanh tươi xum xuê, bể bơi luồn qua hang, cạnh đó là cầu bện vắt vẻo, thác nước chảy róc rách. Lũ trẻ con nghịch nước bơi luồn qua hang rồi chạy lên cầu cười khanh khách. Phía bên phải của khách sạn là một giếng phun tự nhiên, cứ vài phút nước lại phụt thẳng lên trời cao hàng trăm thước, tia nước bắn tung tóe lên không gian mát lạnh.

Cô nhân viên người địa phương có nụ cười trắng xóa trên khuôn mặt da

ngăm ngăm, ngực như trái dưa nhô lên sau bộ váy dài đồng phục hoa lá sặc sỡ phong cách Hawaii, tóc dài dày, bông và đen dài tới vai được thắt gọn phía sau, kiểu tóc và kiểu mặt rất giống nhiều cô gái ở đây, đón chúng tôi với tiếng chào ngọt ngào “ Aloha”. Đồng phục có thêu tên, tôi thấy tên cô là Alaula, đọc lên nghe líu lo như chim hót.

Một vì chuyến đi dài nên cả hai lẫn ra ngủ từ sớm. Hôm sau, chúng tôi mới bắt đầu cuộc khám phá Hawaii, bắt đầu bằng chuyến trực thăng ngắm cảnh đảo.

Hãng “Phượng hoàng đen” nằm ở một vùng đất rộng, vắng vẻ, xung quanh là núi non. Sau khi nghe phổ biến các biện pháp giữ an toàn cơ bản, chúng tôi cùng được dẫn ra bãi đậu trực thăng ở phía sau. Đó là một chiếc trực thăng màu đen bóng giống như cái tên của hãng, chở được 6 khách và một phi công. Các hành khách khác là một người đàn bà trẻ với một cậu bé chừng 8 tuổi, một cặp tình nhân có lẽ người gốc Nam Mỹ, cô gái tóc đen, mắt sâu và đen, da nâu, dáng người uyển chuyển, đi cùng một chàng trai cao lớn dáng như cầu thủ Beckham nhưng nước da nâu, buộc đuôi tóc nhỏ sau gáy, tôi đoán chừng cả hai đều gốc Argentina.

Chúng tôi ra trực thăng sớm nhất nên được ngồi ở đằng trước, ngay cạnh phi công, và có tầm nhìn toàn cảnh ba phía. Phi công là một chàng Mỹ trắng rất trẻ có lẽ chưa tới 30, mắt xanh dáng rắn chắc thể thao như của người hay chơi lướt sóng. Một cô gái mặc đồng phục giúp mỗi hành khách gài dây an toàn gồm hai loại, dây vòng quanh bụng và dây gài chéo từ trên người xuống, mỗi người đều đeo một tai nghe lớn trùm tai. Loại tai nghe đặc biệt chống tiếng động đồng thời để nghe nhạc và tiếng giới thiệu của chàng phi công.

Khi tất cả đã yên vị, trực thăng bắt đầu từ chuyển động chuẩn bị cất cánh. Ngó ra ngoài, tôi thấy một chàng trẻ tuổi có lẽ là người địa phương, da ngăm ngăm, dáng hơi thấp với khuôn mặt tròn tròn, mặc đồng phục tối

màu, đứng cạnh đường bay giờ cờ hiệu hướng dẫn. Nhìn sang bên cạnh, anh nghiêng ngó tò mò loay hoay xoay xoay tìm hiểu những nút lớn nhỏ ở phía trên đầu. Ngắm nhìn những rặng núi nhấp nhô xa xa như cũng bắt đầu chuyển động, lòng tôi náo nức trước viễn cảnh chuyển du ngoạn sắp tới.

Đi đến cuối đoạn đường băng, chiếc trực thăng như rùng mình, rồi từ từ cất cánh. Chính vào giây phút trực thăng rời khỏi mặt đất bay vút lên cao ấy, một cảm giác hụt hẫng không ngờ xẹt qua như một mũi tên bắn bất ngờ khiến tim như nhảy lồi nhịp và tôi gần như lạc thờ. Đó là một cảm giác tôi chưa từng trải qua trong đời. Tôi đã từng đi máy bay nhiều nhưng có lẽ luôn là máy bay lớn với hàng trăm hành khách, lại chỉ nhìn ra ngoài qua một khung cửa sổ tí hon nên chưa bao giờ tôi có cảm giác như ngồi lơ lửng giữa không trung, thò tay ra là bầu trời, không có điểm tựa, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã khỏi trực thăng và rơi xuống như thế này.

Nhìn mặt đất mỗi lúc một lùi xa như mất dần một điểm tựa, không còn gì để bầu vịu, không có gì để bám vào, một nỗi sợ bóp nghẹt trong tim, tôi nhìn mặt đất ước ao được sẵn sàng rời khỏi trực thăng, xuống đứng trên mặt đất để cảm thấy sự chắc chắn dưới chân. Nhưng trực thăng cứ lên cao mãi, tôi ngó xung quanh, đâu đâu cũng là bầu trời. Tim càng sâu một cảm giác hụt hẫng bám riết không rời. Và giây phút đó, lần đầu tiên tôi thoáng nghĩ về cái chết.

Anh quay sang tôi, hơi lo lắng, ghé tai tôi bảo:

- Em có sao không, trông mặt em tái hẳn đi.

Tôi muốn nói với anh điều tôi cảm thấy nhưng lại không biết diễn đạt thế nào và tiếng động cơ trực thăng âm âm mỗi khi bỏ tai nghe ra khiến việc trò chuyện thật khó khăn.

Tôi lắc đầu:

- Không, em không sao, sẽ quen nhanh thôi mà.

Tôi bất giác nắm lấy tay anh, một luồng kích thích chạy thẳng lên người, hồi hộp, cái cảm giác như đi trên sợi dây mỏng ranh giới của sự sống và cái chết và chờ đợi một điều gì sẽ xảy ra.

Nhưng chẳng có điều gì xảy ra cả, trực thăng đã hoàn thành quá trình cất

cánh và lao vun vút. Tiếng anh phi công phát ra từ tai nghe:

“Xin chào mừng quý khách đã đến với hãng Phượng hoàng đen Tôi tên là Brad, là phi công và hướng dẫn du lịch cho quý vị hôm nay. Chúng ta sẽ đi thăm núi lửa đang phun, thác nước “ Bức tường nước mắt”, bay tới vùng mưa nhiều nhất trên trái đất, thăm đảo nhỏ, và đi vào thung lũng. Trước mũi máy bay có ống kính quay phim, các bạn sẽ có một đĩa DVD làm kỉ niệm chuyến đi..”

Giọng bình thường, tự tin của anh phi công khiến tôi dần bình tĩnh lại và làm chủ được cảm giác chông chênh bất an lẫn khuất trong lòng.

Lúc này đây tôi mới cảm nhận được rằng thực sự tôi đang ngồi lơ lửng giữa bầu trời, nhìn ra các phía ánh mắt chạm vào mênh mông. Này mây trắng lượn trên đầu này biển xanh trong vắt phía dưới, trong tới mức như có thể nhìn thấy đáy với từng tảng đá rộng, và những con cá lớn lượn đùa vui, này rừng xum suê lá, này cánh đồng dưa quả trĩu nặng ngập nắng, này thác nước “bức tường nước mắt” dài như vô tận khiến tưởng chừng như từ trên trời chảy xuống, nào đảo xanh tươi giữa biển mênh mông.

Một cảm giác số lông tự do như gió lồng lộng thổi giữa bầu trời tràn ngập trong tim đến tức ngực. Tự nhiên tôi nhớ tới phòng làm việc nhỏ mà tôi vẫn ngồi ngày này qua ngày khác và bất giác so sánh nơi ấy với cảm giác bay cao, bay xa, giữa bầu trời ngắm những khung cảnh tự nhiên tuyệt đẹp này và bỗng thấy cuộc sống ấy sao nhỏ bé, tù túng, và có thể lập tức bị quên lãng như chưa từng xảy ra. Dường như, đó không phải là cuộc sống thực. Cuộc sống thực sự phải là thế này đây, tự do tuyệt đối giữa trời và biển, tự nhiên như cá bơi dưới nước, như chim bay trên trời. Và cháy lên mãnh liệt trong tôi là ước muốn sống một cuộc đời khác giữa trời cao biển rộng này, hít thở cơn gió tự do này, khung cảnh thiên nhiên thuần khiết này. Tôi thèm muốn và ghen tị với cuộc sống của chàng phi công khi mỗi ngày là một cuộc du ngoạn kỳ thú . Không cần hỏi anh, tôi cảm thấy anh rất yêu công việc này, thực sự là cánh chim của bầu trời này.

“Quý vị chú ý, chúng ta đang đi vào thung lũng nơi có lượng mưa rơi nhiều nhất trên thế giới. Nơi đây được mệnh danh là miền đất ẩm ướt.”

Trực thăng lượn nhanh vào thung lũng, nhìn sang hai bên là núi đá như hai

bức tường khổng lồ chạy dài vô tận ngút tầm mắt, khiến nó lọt thỏm như một chấm nhỏ bé, nhìn xuống dưới là đáy sâu thăm thẳm khiến tôi muốn thót tim. Cảm giác hụt hẫng bất an lại bí mật trở về. Mưa loáng thoáng trên mặt kính và xung quanh trời như tối lại.

Thoáng cái, trực thăng lại lượn ra khỏi thung lũng và trời xung quanh sáng bừng lên, chúng tôi đã bay sang một miền khí hậu khác.

“Quý vị chú ý, từ đây, chúng ta sẽ bay thẳng tới ngắm núi lửa đang phun”.

Khi anh phi công ngừng thông báo, nhạc Hawaiian nổi lên ở tai nghe khiến tôi ngỡ ngàng trước một thế giới âm thanh chưa từng biết đến. Tiếng nhạc vào thẳng tâm hồn với những điệu bí ẩn lâu đời trong kí ức của trái tim, nơi trí nhớ của loài người về một thời cổ đại còn lưu giữ, nơi ghi lại một cuộc sống hoang dã giữa thiên nhiên, nghe được tiếng muông thú, hiểu được niềm tâm sự của thác nước, nói chuyện được với đám mây trên bầu trời, nơi bên lửa trại bập bùng có những người con gái ngực trần nhảy quanh đống lửa, những người con trai ngực trần thổi tù và.

Chiếc trực thăng như lượn vút lên cao hơn, rồi bỗng mắt tôi lóa lên trước một biển lửa hình núi phía dưới. Ngọn núi giống như một lò nung đỏ rực khổng lồ mãnh liệt phun lên những nham thạch, cuộn cuộn từ miệng núi chảy xuống ngoằn ngoèo như một con rắn khổng lồ mình lửa. Tôi choáng ngợp trước cảnh tượng chưa từng thấy trong đời, quên cả cảm giác nguy hiểm mới đây hãy còn lẫn quất. Cả trực thăng như ồ lên những tiếng trầm trồ. Chúng tôi lượn mấy vòng xung quanh núi, và đã bay thấp nhất tới mức có thể, đến mức tôi cảm tưởng chỉ thấp chút xíu nữa thôi, chúng tôi sẽ bị cuốn vào cái lò nung khổng lồ kia..

Tiếng giới thiệu của chàng phi công văng vẳng bên tai nhưng tôi nghe mà không hiểu bởi tôi nhìn như bị thôi miên vào cảnh núi lửa phun hoành tráng,

“Thưa quý vị, chúng ta hiện đang quay lại sân bay”.

Bước khỏi trực thăng, chúng tôi chụp ảnh với phi công rồi lên xe quay về khách sạn. Tôi vẫn còn ngất ngây bởi rất nhiều cảm xúc lẫn lộn dâng trào. Vẫn là mặt đất đón tôi nhưng bây giờ tôi đã có một cách nhìn khác.

Tôi và anh nhìn nhau trong kinh ngạc, như không thể tin nổi rằng mình đã

cùng nhau chứng kiến những cảnh tượng đẹp đẽ và phi thường đến vậy.

Chiều hôm ấy, chúng tôi ra biển phơi nắng. Cát ở Maui rất đặc biệt, hạt cát to hơn cát thường, màu hơi vàng như màu màu của nắng,

Hai đứa trẻ khấn nằm dài trên bãi cát ngửa mặt nhìn thấy trời cao sâu thăm thăm càng nhìn càng ngút mắt không đáy và một cảm giác thư giãn ấm áp như nước biển Hawaii bắt đầu lan tỏa, bình yên như những cơn sóng dịu dàng ngập miền ý thức khiến người trở nên lơ mơ. Anh hình như đã thiu thiu ngủ, tôi vuốt ve khuôn mặt anh bằng ánh mắt âu yếm, trong lòng man mác. Cảm giác ngạt thở mỗi khi nhìn anh hồi mới gặp đã thay bằng môi tự nhiên mỉm cười và lòng vui róc rách ngấm ngấm như con suối chảy luồn qua qua những kẽ đá trong rừng sâu. Nắng lơ mơ trên ánh mắt khép hờ, người nửa mơ nửa tỉnh như đang lạc vào chốn thiên đường đẩy tôi tới cực đỉnh của sự thư giãn. Mọi ý nghĩ bỗng bành lan man như đám mây trôi.

Dường như khi ta ở trong sự nghỉ ngơi tĩnh lặng tuyệt đối, ta bỗng nghe được những tiếng nói khẽ trong lòng mà bận rộn ngày thường lấp đi.

“ Thế rồi sao? Mình quá hạnh phúc đến mức cảm thấy gần như tội lỗi. Thật tuyệt làm sao khi được sống trên cuộc đời để được tận hưởng những vẻ đẹp mà hôm nay mà mình đã nhìn thấy. Chuyến bay để lại quá nhiều chấn động trong lòng, như mở cửa cho mọi ước mơ bay lên khiến mình cảm thấy rằng chỉ có bầu trời là giới hạn.

Nhưng liệu sự sung sướng này có là mãi mãi? A, thiên đường này không thể kéo dài mãi, một ngày nó sẽ kết thúc. Mình còn nhớ cái cảm giác đó khi máy bay vừa cất cánh, lần đầu tiên mình nghĩ tới cái chết và lần đầu tiên thực rằng đó là điều có thể xảy ra với mình bất cứ lúc nào. Không, mình không phải là một nàng Lâm Đại Ngọc, nhìn hoa nở mà bi thương nghĩ tới lúc hoa tàn. Không, mình không sợ hãi, không bất mãn mà tò mò tới ghen ngào ngạt thở, và ám ảnh như đi theo một điều gì có sức quyến rũ ghê gớm bởi sự bí ẩn. Chết sẽ là như thế nào, có giống như một giấc ngủ ra đi, sao tìm mình vừa có một nỗi buồn lan tỏa lại vừa có một cảm giác thanh thản giải thoát đến vô cùng, mọi nỗi lo toan sức ép sẽ tự tan biến đi, và thân thể nhẹ như lông hồng. Tại sao mình lại có cảm giác này, rằng cái chết là một phần của cuộc sống, tự nhiên như suối chảy ra hồ, tới sông và hòa vào biển.

Mình muốn tìm hiểu, làm quen, làm bạn với cái chết, làm quen với ý nghĩ rằng một ngày kia những tháng ngày cực đỉnh sung sướng này sẽ chấm dứt. Nếu nó là kết cục cuối cùng của mình thì ít nhất mình cũng nên hiểu biết nhất định về nó chứ, phải không? Đó sẽ là một mối quan hệ bí mật riêng tư mà chỉ có linh hồn và bầu trời này chứng kiến. Mình có nên nói với anh không? Liệu anh có hiểu? Có thể, nhưng mình muốn giữ nó cho riêng mình.

Sao mình không sợ cái chết, có lẽ vì mình rất thỏa mãn với quãng đời dù ngắn mình đã sống bên anh, với đủ vị ngọt niềm vui của một tình yêu trên mặt đất. Mình có thể chết không oán thán, không phản kháng dù còn trẻ, còn thanh xuân và đang yêu cuộc sống biết bao. Mỗi ngày với mình giờ đây là một món quà, một phần thưởng, giống như mình đã có đủ, nhưng mà vẫn được thêm, và mỗi ngày tỉnh dậy đều ngạc nhiên sao mình vẫn may mắn được nhận quà, dù rằng mình nghĩ mình đã nhận quá điều mình đáng được hưởng.

Nhưng có một điều làm mình bất mãn, là cái gì sẽ còn lại? Mình đã từng vui, từng buồn, từng hạnh phúc, từng khổ đau, từng thương nhớ, những tình cảm mãnh liệt ấy sẽ trở thành gì sau cái chết? Tình cảm của anh với anh sẽ biến thành gì, sẽ đi đâu? Mình không tin là nó sẽ mất đi. Tình cảm không thể mất đi, nó sẽ vẫn tồn tại đâu đó trên trái đất này dù mình không còn ở đây nữa. Nhưng ở đâu, như thế nào? Làm sao để nó liên hệ với mình?

Và thân thể thanh xuân này, làn da mịn màng này, cảm giác trần thế khi chạm vào nhau này, tất cả sẽ tan biến như là chưa từng có ư, không để lại dấu vết gì và không ai biết tới ư? Có lẽ nào lại thế.

Mình muốn tin rằng sẽ có cuộc đời sau cái chết. Liệu trong cuộc đời ấy, mình còn được gặp lại anh và hạnh phúc này sẽ lặp lại?

Cuộc sống đáng yêu, cuộc sống tuyệt vời, cuộc sống vĩnh cửu, cuộc sống lớn hơn mình, nó sẽ tiếp tục cuộn chảy khi cả mình không còn trên đời này nữa. Vì thế, mình phải sống cuộc đời của mình trên trái đất sao cho thật trọn vẹn và hạnh phúc, để khi ra đi mình sẽ không tiếc nuối...

Mà anh ấy sẽ ngó lơi khi nào? Tưởng tượng về điều này có thể xảy ra thật sung sướng làm sao. Ồ, nghe một lời cầu hôn trên trực thăng, giữa trời cao

biển rộng. Hay có thể khi mình đang nằm trên bờ biển thế này, sẽ có một quả cầu cực lớn bay qua với lời cầu hôn trên đó. Anh sẽ ngỏ lời khi mình đi dạo dưới trăng đêm. Không, điều đó xảy ra trong rừng giữa tiếng suối chảy và chim hót. Rất có thể, điều ấy sẽ diễn ra ở một nhà hàng trong ánh đèn lồng bên ngoài là hoàng hôn đỏ rực biển, và tiếng ly sâmpanh va vào nhau leng keng.

Nhất định phải có hoa hồng đỏ..”

Chiều vẫn chậm chậm trôi lười biếng trên bãi biển, những ý nghĩ cứ lan man mờ dần và tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Và anh đẩy em trôi đi trên một đám mây hồng.

Đêm hôm đó, chúng tôi không muốn quay về phòng mà nắm tay đi dạo trên bờ biển. Trăng lên cao vạnh vạnh sáng giữa trời trong man mác gió, sao lấp lánh như những ánh mắt nhấp nháy mỉm cười. Cát mát trên chân trần, sóng lăn tăn như một lời ru du dương, và gió mơn man tà váy trắng lay động ánh trăng, tôi ước gì cứ cùng nhau đi mãi thế này. Biển về đêm là một khối mênh mông bàng bạc ánh trăng, vắng vẻ và quyến rũ như một cô gái đẹp cô đơn.

“Cuộc sống ở nơi đây là gì? Là một mảnh của thiên đường. Là miếng dưa ngọt thơm tan vào trong lưỡi, là cốc mai tai ngắt ngậy, là những giọt sương rơi, là nước mưa đọng lấp lánh trên tán lá, tiếng chim, tiếng thác nước réo rắt, tiếng chân hươu chạy xẹt qua rừng, tiếng thì thầm của gió luồn qua rặng cây, tiếng sóng biển lăn tăn mơn man bờ cát, tiếng cánh hoa hé mở dưới ánh mặt trời, là ánh sao trong mắt anh khi chúng mình nhìn nhau qua ánh lửa. Tình cảm vẫn cuộn lên nổi sóng như lần đầu mình nhìn thấy nhau. Ta đang trong một cuộc phiêu lưu say đắm như một lời tỏ tình dài nhất trên thế gian, tỏ tình cùng nhau và tỏ tình với cuộc sống đầy yêu.”

- Em muốn thức cùng anh hết đêm tới sáng, ngắm mặt trời lên.

- Vậy anh sẽ đưa em tới đỉnh núi Haleakala, cao 3,000m. Haleakala nghĩa là “ngôi nhà của mặt trời”. Anh đọc sách du lịch, thấy giới thiệu đây là điểm tuyệt vời nhất trên trái đất để ngắm mặt trời lên. Mặt trời lên lúc khoảng 5 giờ 30 sáng, mình phải bắt đầu lái xe từ 3 giờ 30 vì mất ít nhất hai

tiếng mới lên tới đỉnh.

- Vậy thì đi thôi anh.

- Mình cần về phòng chuẩn bị. Trên đỉnh núi rất lạnh, em có lẽ cần khoác thêm áo ấm. Anh cũng phải thay đồ và lấy bản đồ.

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 25 (tt)

Sau quãng đường lên núi tối và ngoằn ngoèo, cảm giác đầu tiên của tôi khi ra khỏi xe là lạnh, cực lạnh. Tôi mặc chiếc váy trắng, đi một đôi giầy ủng cao tới đầu gối, khoác thêm một chiếc áo ấm dài gần tới đầu gối, cài một bông hoa đại xinh xinh một bên tai. Còn anh, trong một bộ quần áo chỉnh tề áo sơ mi một màu xanh lục, quần ghi, áo khoác đen, giầy da đen, khiến tôi thầm thắc mắc sao lên núi mà anh mặc đồ lịch sự vậy.

Tôi nhận ra là không chỉ có chúng tôi ở trên núi cao lúc 5 sáng với cái rét cắt da cắt thịt này, nhìn xung quanh thấy lờ mờ hàng trăm bóng người với những cái đầu đen đen cùng tiếng rì rầm trò chuyện, tiếng xuýt xoa kêu rét, cô gái đứng bên cạnh thấy quần cả chiếc chăn quanh người.

Khi ánh mắt bắt đầu quen với cảnh vật, mặt trời chưa nhìn thấy nhưng trời bắt đầu lờ mờ sáng, tôi bỗng choáng ngợp khi nhận ra rằng tôi và anh như đang đứng trong một chòi đá trên đỉnh của một tháp núi chót vót, nhìn ra bốn phía mênh mông đều dưới tầm mắt, thấy biển mây tối màu tầng tầng như sóng lớn phủ kín phía mặt đất và mình đứng cao hơn mây, phía trên mây vẫn là bầu trời màu xanh tối.

Xa tí khi biển mây chạm vào chân trời, một đường sáng mảnh mai màu da cam vòng ôm lấy biển mây, bắt đầu lớn dần lên, chuyển màu đậm hơn khiến vùng trời từ từ thấp sáng đổi sang màu da cam phơn phớt nhạt. Và rồi một khối sáng lóa mắt viền vàng hé dần lên phía cuối biển mây, thấp đỏ rực một vùng trời

Nhìn không chớp mắt như bị thôi miên vào khối sáng bừng đang tiến dần lên cao, thấp sáng cả thế gian, tôi lặng đi trong một cuộc giao tiếp riêng tư thần thánh, chạm vào ngôi sao số mệnh của tôi và cảm thấy ngón tay của vũ trụ lướt làn mây qua khuôn mặt.

Tôi nhìn sang anh, và nhận ra anh không nhìn mặt trời, mà nhìn tôi đắm đuối và lúng túng, dường như đang cố nói lên lời.

Một linh cảm từ đâu dội về. Ngực tôi bỗng như nghẹn lại, hơi thở gấp gáp, mắt mờ sương và như hun hút khói. Tôi trải qua một cảm giác lạ thường, dù đoán được điều gì đang tới, nhưng lại như có làn sóng ngập lên trái tim khiến tôi như rối loạn.

Tôi như sờ được sự run rẩy của người con trai trước mặt, khuôn mặt cố gắng để bình tĩnh nhưng những cơ mặt vẫn giật giật. Anh như cố mãi không nói lên lời.

- Anh.. Em..

Tôi sững sờ nhìn anh, tôi ước gì có thể giúp anh, nhưng chính tôi cũng run run, chỉ biết nhìn anh, cả khuôn người dướn lên phía trước, hàng triệu tế bào căng lên chờ đợi, như đã chờ đợi hàng thế kỉ .

Và người con trai ấy quì xuống trên đỉnh núi.

- Em có bằng lòng làm vợ anh không?

Không gì có thể chuẩn bị cho giây phút ấy, dù bạn tưởng rằng bạn đã chuẩn bị tinh thần, giây phút người bạn yêu bất ngờ hỏi bạn: “Em có bằng lòng làm vợ anh không?”.

Tôi chưa kịp nói gì đã vỡ òa trong cảm xúc, nghẹn ngào không nói nổi. Nước mắt chảy đầm đìa trên má, tôi chỉ biết nắm lấy hai tay anh, cố cất lời lên bởi ánh mắt anh vẫn chờ đợi:

- Có, em bằng lòng.

Anh tìm bàn tay tôi, ngọng nghịu xỏ chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay áp út.

Anh đứng lên, cả hai cùng vừa cười vừa khóc, ôm nhau trong nước mắt. Mặt trời lên vừa tầm tỏa hồng giữa nụ hôn đầu tiên của một ngày mới. Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trong tay tôi bùng lên hàng triệu tia nắng nhỏ.

Bây giờ chúng tôi mới nhận ra là xung quanh rất đông người, và tất cả cùng nhìn chúng tôi cười hết cỡ, như muốn chia sẻ hạnh phúc với hai kẻ điên rồ lạnh cóng ôm nhau khóc.

Hình như có một vài người ra dấu hỏi tôi có muốn họ chụp giùm ảnh kỉ niệm không.

Tôi bên anh ngạo nghễ nhìn thế gian phía giới, thấy một luồng khí tràn

ngập lòng ngực như muốn đứng giữa đỉnh núi và gào lên: “ AAAA, tôi vừa mới đính hôn!”.

Mặt trời đã ngự ở trên cao, đêm tối đã thay bằng ánh sáng tươi nguyên của một ngày mới. Dựa vào cánh tay anh, nhìn ra biển ánh sáng, một niềm tin bắt rễ trong tôi, rằng không gì trên đời này chúng tôi không thể cùng nhau đạt được, rằng từ đây cuộc đời chỉ có đẹp đẽ hơn, tươi sáng hơn, như buổi bình minh đang tỏa ngời trước mắt.

Sau này, bạn bè có hỏi tôi rằng tôi đính hôn ngày nào, tôi sẽ trả lời rằng, đó là ngày đầu mùa hè mây về với núi, mặt trời tỏa ánh sáng trinh nguyên, ngày sóng vui tươi vỗ ngập bờ, hoa hè sắc sỡ đường lên núi, trái chín mọng trên cây, chim ca ríu rít, cơn mưa rục rỡ bầu trời, trái đất rộn rã, trẻ con ngấm ngấm sung sướng vì sắp được nghỉ học, thế giới ngập tràn năng lượng, và lòng người ca hát vì đến mùa nghỉ ngơi.

Và họ hỏi ảnh ngày đính hôn. Có chứ, hình ảnh chúng tôi đã in dấu trong đôi mắt của mặt trời, có gió mây làm chứng, có trong trí nhớ của cơn mưa , đã thì thầm với lòng cát mịn, đã lưu lại trong sự vĩnh cửu của đất trời nơi đỉnh núi cao lồng lộng.

Thoắt cái đã đến ngày chúng tôi phải tạm biệt Hawaii trong chuyến tiễn. Đảo yêu ơi, ta sẽ không bao giờ quên mi. Sân bay có một chàng ca sĩ đội mũ rơm, mặc áo hoa đứng đàn hát điệu nhạc Hawaii tiễn chào quý khách. Hé nhìn qua cửa sổ máy bay, thấy mây tầng tầng lớp lớp cuộn lên như những đợt sóng lớn, khiến tôi như sống lại cảm giác của buổi sáng trên đỉnh núi.

- Anh ạ, em muốn gọi điện báo tin cho bố mẹ em biết.

- Anh nói rồi.

- Anh nói hồi nào?

- Trước khi đi Hawaii, anh gọi điện hỏi bố mẹ em có đồng ý gả em cho anh không. Phong tục ở đây là bao giờ cũng phải được sự đồng ý của bố của cô dâu trước khi ngỏ lời cầu hôn.

Tôi tròn mắt nhìn anh, rồi hôn anh lên hai má. Một lúc sau, không ngời yên được, tôi lại hỏi:

- Anh nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?

- Anh lo về tương lai. Mục đích của anh sẽ là lo một cuộc sống đầy đủ cho

em. Đợt này về mình nên bắt đầu đi tìm nhà. Có một căn bên bờ biển mà anh nghĩ là em sẽ rất thích. Ồ, mà mà em nghĩ gì mà cười tươi vậy?

Tôi mỉm cười mà mắt cay cay.

- Em ấy à? Em đang hình dung chiếc váy cưới mà em sẽ mặc. Anh ơi, có lẽ em cần vài bộ váy cưới vì đám cưới sẽ diễn ra ở hai nơi, ở Mỹ và Việt Nam. Nghĩa là phải có đồ mặc khi ăn hỏi, khi tiệc cưới Ồ, có lẽ phải có cả lễ ăn hỏi ở Việt Nam nữa. Tất nhiên hoa hồng đỏ sẽ là chủ đạo. À, em phải chọn màu....

Tôi cứ tiếp tục như thế, cho đến khi quay sang đã thấy anh ngủ gà gật. Tôi khẽ hôn lên trán anh, miệng không ngừng mỉm cười, mắt mơ màng. “Tất nhiên, đám cưới sẽ toàn hoa hồng và bên bờ biển. A, tôi phải suy nghĩ về màu váy phù dâu, làm thế nào để phù hợp với màu chủ đạo của đám cưới.. Màu rượu, phải rồi, màu rượu sẽ phù hợp với màu hoa hồng đỏ. Chiếc váy cưới sẽ màu trắng, nhưng phải trắng ngà chứ không trắng xóa, có thêu hoa nổi màu trắng, đuôi dài và thân bông bành như sóng để phù hợp với bờ biển...A, tất nhiên tiệc sẽ có

Dương Thùy Trân

Tìm Chồng

Chương 26

Hãy nắm lấy tay em.

Anh yêu dấu, hãy nắm chặt lấy tay em và đừng bao giờ để em chạy trốn.

Tôi trở về đất liền với chiếc nhẫn kim cương rục rờ như một “chiến lợi phẩm” ở ngón tay. Việc đầu tiên là lần lượt gọi điện cho tất cả gia đình, họ hàng, bạn bè, và lần nào tôi cũng phải kể đi kể lại câu chuyện trên đỉnh núi, mỗi lần lại nhiều chi tiết lãng mạn hơn.

Và sau những cảm xúc, đầu óc trong tôi ngấm ngấm một niềm vui chiến thắng. Mấy người bạn nhìn tôi với ánh mắt khác. Những bạn gái với người yêu chưa ngỏ lời thì bên cạnh niềm vui cho tôi còn có một chút sốt ruột cho mình. Những chàng trai chưa chịu ngỏ lời với bạn gái thì nhìn tôi với ánh mắt có chút bất mãn, thứ nhất vì họ có cảm giác rằng từ đây tôi chiếm mất mất ông bạn quý của họ, thứ hai là cuộc đính hôn này khiến họ cảm thấy nhiều hơn sức ép từ bạn gái để tiến tới hôn nhân. Janti và Ahmed đã sống với nhau vài năm nhưng Ahmed vẫn tìm cách trì hoãn. Đầu tiên, anh bảo muốn học thêm bằng cao học thương mại, sau một năm kế hoạch đi học không thành, anh lại bảo nên tìm mua nhà trước, sau một năm nữa kế hoạch mua nhà cũng không thành, anh có vẻ không còn lý do nào biện minh cho sự trì hoãn của mình nữa. Và Janti thì đã ra tối hậu thư là cô muốn kết hôn trước tuổi 30. Nên cuộc đính hôn này khiến câu hỏi ấy lại được nhắc nhở lơ lửng trong không gian...

Tuy vậy, tất cả đều vui mừng cho tôi và anh nên tổ chức một bữa tiệc dành riêng cho hai đứa.

Câu chuyện của tôi đã có thể kết thúc ở đây, nhưng nó sẽ không trọn vẹn nếu tôi không kể nốt cho bạn nghe về một cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Đó là một buổi tối trong tuần đầu chúng tôi mới từ Hawaii về, anh đi làm về muộn, gọi điện bảo tôi đừng nấu ăn, vì anh muốn đi ăn nhà hàng. Lúc anh về tới nơi thì đã hơn 8 giờ, chúng tôi quyết định đi một tiệm đã hơn mấy năm rồi chưa tới. Anh chọn tiệm này chả có lý do gì ngoài việc bỗng nhiên nhớ ra tên. Đó là nhà hàng khá lớn trên một con phố nhỏ, có làm bia tươi phục vụ khách ngay tại chỗ. Nhà hàng này chia làm hai phần, một bên là phòng bar, một bên là phòng ăn. Ngày thường, lại muộn, nên tiệm rất vắng, khi chúng tôi bước vào người phục vụ hỏi muốn ngồi ở đâu, tôi nhìn hai phía, chỗ nào cũng vắng người, nhưng bỗng thấy thích ngồi phía bar hơn vì gần cửa kính, có thể nhìn ra phía bên ngoài, dù bên ngoài cũng chỉ là phố đêm vắng tanh. Anh bồi bàn dẫn chúng tôi về phía bên trái. Lúc đấy, tôi vẫn đang cười nói gì đó với anh, không để ý rằng mình vừa đi lướt qua một người đàn ông ngồi ngay ở bar, và người ấy trong một giây ngờ ngàng, nhìn tôi.

Tôi lập tức nhận ra rằng đó là Mr.Big.

Tôi không biểu hiện gì trên nét mặt vẫn tiếp tục đi về chỗ ngồi gần cửa kính theo hướng dẫn của người phục vụ. Từ đây, tôi có lợi thế là tôi có thể nhìn thấy Mr.Big. Còn anh phải quay nghiêng sang mới nhìn thấy tôi.

Dãy bàn dài phía quán bar rất dài và chỉ có hai người đàn ông ngồi ở hai đầu. Một người có lẽ đang trong chuyến công tác xa, có một chiếc vali để bên cạnh, bộ vét lịch sự nhưng trông hơi nhàu nát, khuôn mặt cũng nhàu nát mỗi mệp, trước mặt có một chiếc bánh kẹp thịt, khoai tây rán, và một cốc bia lớn. Ngồi đầu phía kia là Mr.Big, tay cầm một cuốn sách, trước mặt là chiếc bánh pizza với một cốc bia. Trên màn hình tivi, đội Laker đang chơi bóng rổ.

Anh ngồi đối diện tôi, chăm chú vào thực đơn, quay lưng về phía Mr.Big. Dù ánh mắt chúng tôi chỉ tình cờ lướt qua nhau ít hơn một giây, nhưng tôi

biết là Mr.Big nhận ra tôi. Dáng ngồi ấy cũng cho biết anh cảm nhận được sự tồn tại của tôi trong phòng, biết là tôi đã nhận ra và đang quan sát anh. Vì một lý do bí mật nào đó, tôi vẫn luôn đọc được chính xác cả những cảm nhận nhỏ nhất của người đàn ông này. Ánh mắt ấy nói cho biết anh tò mò, đoán định khi thấy tôi đi cùng với một người đàn ông. Tôi biết anh sẽ suy nghĩ về nó một chút, sẽ tự hỏi không hiểu người đàn ông kia có quan hệ thế nào với tôi, hơi ngỡ ngàng về sự thay đổi về hình thức của tôi. Và rồi sẽ quay về với cuốn sách của anh ta.

Tự dưng, tôi nghĩ không hiểu mình trông thế nào. Có lẽ nắng và gió của Hawaii vẫn còn vương trên khuôn mặt. Tôi nhận thấy mình buộc tóc lên, rồi lại để tóc xuống, nhìn hình ảnh trong cửa kính.

Rồi tôi vẫn ngồi nguyên đọc thực đơn. Mr.Big tiếp tục ăn pizza và uống bia. Trên màn hình, đội Laker đang thắng. Quán im ắng như không người.

Tôi bỗng thấy một nỗi buồn thâm thiết của khung cảnh này. Người đàn ông ngồi kia đã từng đọc lá thư tình riêng tư nhất tôi gửi cho anh, đã từng hôn tôi say đắm, đã từng vuốt ve mỗi sợi tóc tôi, đã từng biết mọi góc ngách thân thể, đã từng cùng nhau trải qua những phút giây tưởng chừng không thể nào quên.

Bây giờ, chúng tôi thậm chí không công nhận là nhận ra nhau.

Cùng lúc, một cảm giác giống như là gặp lại một kỉ niệm không vui cũng trở về, bởi chính người đàn ông này đã khiến tôi rất buồn trong một thời gian rất lâu. Quãng thời gian hạnh phúc cùng anh quá ngắn ngủi để có thể bù đắp cho nỗi buồn ấy.

Người bồi bàn hỏi chúng tôi muốn ăn gì rồi cầm thực đơn đi. Không còn bận bịu với thực đơn nữa, anh khẽ mỉm cười nắm tay tôi.

Có một miền nào đó trong tôi vẫn luôn hình dung về cuộc gặp mặt này. Tôi rất muốn biết mình sẽ cảm thấy thế nào khi hai người đàn ông này cùng ngồi trong một căn phòng.

Tôi nhìn anh ngồi đối diện, thấy kiểu tóc nâu sáng mềm kiểu cách rất hợp với khuôn mặt thanh tú, thấy mắt anh vẫn sáng rực rỡ như ngày đầu chúng tôi gặp mặt. Sức hấp dẫn vẫn tỏa lên như một nam châm. Lòng say mê, sự nhiệt thành vẫn ngời ngời trong nụ cười. Rồi tôi nhìn sang Mr.Big. Anh có lẽ lên cân, một bên má phình ra, mái tóc vốn đẹp bị cắt cụt ngắn sau gáy của một tay thợ vụng. Anh vừa ăn, vừa xem trận bóng rổ, tay vừa cầm cuốn sách, thỉnh thoảng lại mở ra đọc. Vẫn là anh trong lập dị, cô đơn.

Cả hai người đàn ông đều có lửa ở trong lòng. Và tôi như con bướm đêm bị quyến rũ bởi ánh lửa ấy.

Tự nhiên, tôi giấu ngón tay có nhẫn đi vì không muốn Mr.Big nhìn thấy. Không phải vì tôi ngại ngừng điều gì. Mà bởi vì tôi không muốn anh biết thêm về tôi nữa. Tôi muốn câu chuyện của tôi và Mr.Big dừng lại ở cái ngày xa xôi như một thế giới khác ấy, ở cái phần cuộc đời ấy. Bởi hôm nay cuộc đời tôi đã bước sang trang rồi.

Mr.Big đã ăn xong, người bồi bàn mang hộp pizza tới gói lại những miếng còn sót lại. Anh cầm hộp pizza về, biến vào bóng tối đen ngoài cửa tiệm. Chỉ còn lại hai chúng tôi và người khách phương xa.

Khi chúng tôi ăn xong rời tiệm thì cũng đã quá chín giờ. Ngồi trên ra ô tô, tôi chợt nhìn thấy người khách lúc nãy đang kéo lê chiếc vali trên vỉa hè, có lẽ đang quay về khách sạn. Chỉ có mình ông ta bước đi qua các cửa tiệm đóng im ỉm trên dãy phố không một bóng người. Có lẽ ít phút trước đây, Mr.Big cũng đã bước một mình thê thiết thế trên chính quãng phố này.

Tôi nắm lấy tay anh, và bỗng thấy trời xanh mây trắng.

“ Mr.Big ơi, thế giới đổi thay rồi. Em không còn đợi anh được nữa, bởi lòng em đã thuộc về một người đàn ông khác.” Trước mắt như hiện lên hình ảnh tôi và anh cùng bước về phía bầu trời trước mặt, bỏ lại một người đàn ông đọc sách ở sau lưng. Tình cảm dành cho Mr.Big như đang nhẹ nhàng rời khỏi lòng tôi, bay lên cao, biến thành một đám mây trắng lười biếng, lơ lửng, không đi đâu và cũng chẳng về đâu.

Bàn tay tôi nắm gọn trong tay anh và tôi thấy mình có cả thế giới.

Có thể chúng tôi sẽ xây một lâu đài bên bờ biển, sàn gỗ và tường kính nhìn ra đại dương mênh mông, anh sẽ chúi đầu vào những quyển sách và những thí nghiệm phát minh, còn tôi sẽ ngồi viết những câu chuyện thần tiên, bốn đứa con của chúng tôi sẽ chạy lung tung mỗi đứa một nơi. Cũng có thể với trái tim tự do và hoang dại của anh, và cái đầu quá mơ mộng của tôi, bạn sẽ gặp chúng tôi hai tay hai chai rượu, chân nam đá chân xiêu, lang thang trên sa mạc cát trắng mênh mông, cười sảng sặc và hát bài ca ngợi tự do.

Dù thế nào chẳng nữa thì bạn cũng sẽ thấy chúng tôi nắm tay nhau. Tôi buông tay anh ra thế nào được nữa, khi mà tôi đã tìm được người đàn ông yêu dấu nhất trần gian.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: Kỳ nữ, gonewitlove

Nguồn: <http://www.thuvien-ebook.com>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 31 tháng 1 năm 2010